

ക്രാവിട്ട്

(കോഡിനംടക്കം)

അനുമതിപ്പാർ,
നടവത്രത്വം അല്ലെന്നുന്നുതിരി.

പ്രസാധകൻ:
നടവത്രത്വം പരമേപ്പരുന്നുതിരി.

Publishers:
THE MANGALODAYAM LIMITED,
TRICHUR.

സാധകൻറെ ഒരു ഏഴു പ്രതികളിൽ കൂടായിരിക്കും)

ഭ റ വ ട്ട ഓ
(രാഷ്ട്രീയക്കാർ)

"Arya Vaidyam"

K. G. Menon,
GOVT. CERTIFIED PHYSICIAN POISON SPECIAL
Plemmara.

ഗമകത്താവു

രാടവത്തു അള്ളൂർന്നപുതിരി

Publishers:
THE MANGALODAYAM LIMITED
TRICHUR.

പ്രത്യാം പതിപ്പ്

കോസ്റ്റി 2100

വില: 1 ക. 4 സ.

.

ഇഴുവും

മംഗളിംഗയം അസ്ഥിൽ അച്ചടിച്ചതു്.

പ്രസ്താവന

ഒരച്ചറ്റികാധിവള്ളുമായ ഭേദകാന്തിയാലും, തന്ത്രം വുമായ കീത്തിവിശ്വേഷത്താലും, അർസ്സിശ്വുമാല അഭംഗര വുമായ കാവ്യാലുത്തപ്രസ്താവനാലും, കൈപോലെ കൈ കാല തന്ത്രം ലഹരാജിസാമിത്രുന്നലോമണ്ഡലത്തെ പ്രശ്നാഭിതവും പ്രമോഭിതവുമാക്കിച്ചേരു കൈ പിഴപ്പുവരനായിരുന്നു നാട്വത്രം അട്ടിന്നന്നുതിരി തികമനസ്സുകൊണ്ട്. തീരെ തിരോധാനം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞ എന്ന പറയുക വരെയും, മിക്കവാറും ചിന്നവലിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞതിട്ടില്ലെങ്കിൽ കൈ കവി താപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ—വെണ്ണണിപ്രസ്ഥാനമെന്നും ഇംഗ്ലീഷു പ്രകീത്തിക്കപ്പെട്ട പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ—പ്രാഥാണികനാരായ പ്രണോതാക്കളിടെ പ്രഖ്യാലുവരന്നുരഞ്ഞിൽ നടന്നായകസ്ഥാനംതന്നെന്നയാണ് എന്തു തികമനസ്സിലേണ്ടി ണായിരുന്നതും. സൗചര്യത്തിനാം സൗഖ്യസിലുന്നമായിരുന്നു എന്തു സൗകര്യിടെ പ്രധാനകൃതിയായ ‘ശവക്രമി’ന്റെ നവീനമായ ഇംഗ്ലീഷു നവമപ്പെടിപ്പിനും കൈ പുതിയ പ്രസ്താവന തുടിയേ കഴിയു എന്നും, അതിന്റെ കത്തുതപം ഞാൻ കയ്യേഴ്സ്സാമെന്നും നിശ്ചയിച്ച പ്രസാധകൾ, നാട്വത്തില്ലെന്നു ഇന്നെത്തെ കാരണവകം സഹായമായ പരമേപരൻ നന്നുതിരി അവർക്കളിടെ, കഴിതുവേബാ ധനത്തുകൾിച്ച തീച്ചർഡായും റണ്ടില്ലപ്പായം ഉണ്ടായേണ്ടി വുന്നതും, റണ്ടാംതന്ത്ര തീക്കമാനത്തെസ്സിലേണ്ടി എന്നും, ക്ഷേപംതന്നെ സംഭവിച്ചേരുവുന്നതുമാണ്. വരുന്ന കേസ്സുകളെക്കെ വിചാരനാചെയ്തു വിധി കല്പിക്കേണ്ട

തായ കൈ ചുമതലയിൽപ്പെട്ട് കിടക്കുന്ന എന്നിക്കു “ഈ കേസ്സ് എന്തിനാണിവിടെ” എന്നാണുള്ള പ്രഫറ്റിനിനും അ ഡികാരമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് മാത്രം ഈ കൂദാം തന്റെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതാക്കുന്നു.

മലയാളത്തിലെ സപ്രത്രനാടകങ്ങളിൽ എന്നും ഒരു അത്യുത്തേതുതന്നെന്നായ ശേഖരിക്കിന്നു കമ്പതാമ തെരു അവതാരാവസരത്തിൽ ഇത്തരം കൈ ചടങ്ങു് അതു വശ്രമിഞ്ഞുന്നതന്നെ എന്നിക്കു പക്ഷമില്ല. “കനാമതേത യും കമ്പതാമതേതയും അരബ്ബവസ്ഥയാക്കു് എന്നു ഭേദം” എന്ന പരഞ്ഞുകൊണ്ട് പ്രസാധകൻ എന്നെന്ന പ്രേരിപ്പി ശ്വേപ്പാർഥ ഈ വാഹ്യത്തി എന്നിക്കു ലഭിച്ചതിൽ തന്റെ അരത്യനം അഭിമാനിതനാകാതിക്കുന്നമില്ല. പ്രാഥാണിക തപം പ്രയാസം ത്രികാത്ര പ്രകടിക്കുതമാക്കാനുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട വഴികളിൽ പ്രസാധകത്വവും പ്രസ്താവനയും ഉൾപ്പെട്ട് കണ്ണിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും, “കിടച്ചു കല്പാണം” എന്നൊന്നു തെളിയിക്കയും ചെയ്തു.

ചുണ്ണുദ്ദോകനായ മഹാകവി നടവത്തുള്ളനുസൃതി തിരി തികമനസ്സിലെ തന്റെ കൈ തവണ മാത്രം കണ്ണിട്ടുണ്ട്. അതു തന്റെ ഇൻറർഡിഡിയിയററ്റുസ്സിൽ ചെന്ന അതു കൊല്ലും മേടമാസത്തിൽ തുരുതുവെച്ചു സമേച്ചിച്ച ‘ഭാരതവിലാസം മഹാസഭയുടെ ത്രിക്കത്തിരക്കിൽവെച്ചു’ എന്നും. കൂരെന്നിനും കന്ന കുണ്ട് കൈകുള്ളിയത്തല്ലാതെ അ തിക്കകവിഞ്ഞു് കൈ സാമീപ്യസന്ധ്യക്കത്തിനാണുള്ള ഭാഗ്യം എന്നിക്കു് കൈകവന്നില്ല. അന്നു കണ്ണ അതു മനോധരമന്നു ചും—“മനസ്സിതാദ്ദമായ അവിടത്തെ പ്രസന്നവദനവും

കാരണ്യാനുതപ്പവിപുല്ലും അവിടത്തെ വാഴക്കളിൽ
ശ്രദ്ധയിക്കായവളുമായ അവിടത്തെ ദേഹകാന്തിയും”
അതിനെ പതിനെട്ട് സംസ്കാരവും സംപൂർജ്ജവമാക്കി
തീർത്ത ക്രാഷ്മാലയും എൻ്റെ സ്വത്വമത്തിൽനിന്ന്
നോ ഇന്നും അല്ലെങ്കിലും മാത്രത്തോളിട്ടില്ല.

മലയാളസാമിത്രത്തിൽ ഞാൻ കന്നാമതായി വാ
യിച്ച പറിച്ച സർഗ്ഗമം ശ്രവിത്താണെന്നും, അതി
ലെ അല്പദ്ദ്രോകമായ “ചന്ദ്രാന്പയാരേണമാംശമനാതമ
ജനം” എന്ന തൃടങ്ങുന്ന പദ്മാണം ഞാൻ ഇപ്പോൾ മാ
കയി മനഃപാംമാക്കിയ കന്നാമതെന്നു ദ്രോകമെന്നും, അ
സ്നാഭിക്കൽ എൻ്റെ വാലുകാലത്തു തൈജാളിടെ വിപ്ലേ
ജിൽ ചിലർ ചേൻ ശ്രവിച്ചു അഭിനയിച്ചപ്പോൾ ഉ
ത്സാമരിതനായി ഞാനും അതിൽ കൈ നടന്നായി ചേ
ന്നിക്കുന്ന എന്നും, ഇന്നും എനിക്കും അരു നാടകങ്ങിലെ
മിക്ക പദ്മങ്ങളിൽ ഹാഡിസ്ഥമാണെന്നും മറുമാളി സംഗ
തികൾ ഇം പുതിയ എഴുന്നള്ളത്തിൽ അക്കൂട്ടി സേവി
ക്കുന്നതിനും എന്നു അർഥംം അധികാരിക്കുന്നാക്കമെ
ക്കിൽ, അതൊന്നുംതന്നെ അറിയാതെ ഇതിലേണ്ണും എ
ന്നു സമീപിച്ച പ്രസാധകൾ പരമേശപരമ്പരയുടെതിരി
അവർക്കളിടെ പ്രസ്തതി, അജ്ഞാതമായ എന്തോ കൈ അ
ദ്ദേശക്കിയുടെ പ്രഞ്ചാണാണെന്നു വിശ്വസിച്ചും അ
ദ്ദേശത്തിനും എനിക്കും കരവോലെ അതുപരാസംകൊ
ജ്ഞാവുന്നതാണ്.

സീകാറുഗണ്യനായിരുന്ന കടവിൽ കണ്ണതിക്കുണ്ട്
മേനോൻ അവർക്കളിൽ മനോഹരവും ജീവചരിത്രസം
ഖ്യക്തവുമായ കൈ അവതാരിക്കുന്നും അല്ലെന്നെന്ന ഒ

ഗവಡ്റು ಅರಳುತ್ತಿರುತ್ತಾಕೂಯಾರು, ಇಲ್ಲ ಪ್ರತಿಯ ಪತಿಪ್ಪು ಉವರೂ ಮತ್ತು ಸಮಾನತಾಯಾಗಣಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಉರಿಕೊ ವಿಶ್ವಿಶ್ವವಂಕಾಯಿ, ಸಂಭಾಷಣೆ ಚಕ್ರಮಾಯಿ ಕಣ್ಣು ಅರ್ಥಪ್ರವಿಶಿಷ್ಟಕಾಯಿ ಮಾತ್ರ. ಮೆ ಈಗಾಗೆ ಇವಿದೆ ಚೆಫ್ಯೂಣಿತಾಯಿತ್ತುಂತ್ತಿ. ಶೆವಡ್ಟಿಗೆ ಗೆಂರ ಅನುವಿಂಬಾವತಹಿನಾಶೋಷಂ ಕಾಪ್ಯಾಲಿಪ್ಪತಹಿನಾ ವೋತ್ತಾವೆಯಂ ನಾಡಕಸಾಹಿತ್ಯತಹಿನಾ ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಶ್ವಂ ವಲ ವಲ ವರಿಗಾಮಣಿತ್ತಿ. ಪರಿಜ್ಞಾರಣಾತ್ಮಕಾಂತಿ ವಾಗಿತ್ತುಣಿಕೆಂಬಿಲ್ಲಂ, ಇಲ್ಲ ಸತ್ತಗ್ರಹಣತಹಿನಾ ಏಣಂ ಏಣಿವಿದೆಯಂ ಸಪಾಗತ ಯಂ ಸಂಪೂರ್ಣತಯಾ ಸಿಲಿಪಿಹಾತಿಹಿಕಾಯಿಲ್ಲಿಗಾಣೆ ಏಣಿಗೆಂರ ವಿಷಪಾಸಂ. ಏಣು ಕ್ಷಿರಣ್ಣಂ ಏಣತಿಂಥ್ಯಾಂತಾಂತಿ, ಕಣ ವಿಗಿರಿರಿತಾತ್ತ್ವಂ, ಪೂರ್ಣಪ್ರತ್ಯೇಕಾಂತರಾಯ ಇಲ್ಲ ತಹ ಯಾತ್ರಾಕೂಕಂ ಕ್ಷಾತ್ರಕಾವಹಂ ಮಾತ್ರಮಲ್ಲ, ಉತ್ಸಾಹಂ ನಕಾಯಂ, ವಿಜಣಾಂಪ್ರಾಧಿಕಾರಿಕಾಯಿರಿಕಾಮಣೆ ಏಣಿಕಾ ತೋಗಾಗಾ.

ಅರ್ಥಾಗಣಾಪ್ಯತಿರಿ ತಿಕಂಗಣ್ಣಿಲೆಜ್ಜೆ ಇಂಧಾತ್ಮ ಅಪಂ ಅರಕತ್ತಮಿಲ್ಲ, ಪೂರ್ತತಮಿಲ್ಲ. ಅರ್ಥವು ಸಪಾತ್ಯ ಮಾಯಿಕಾಗಾ ಅರವಿಂಬತಹ ಪ್ರತಿಯಂ ಪ್ರಪ್ತತಿಯಂ; ಮತಿಯಂ ತುತಿಯಂ. ಮಡಿತತಪ್ಪಿ ವಿಷ್ಪ್ರಾಣಿಶ್ವ ವಿಯತೆಂತಾಲಿಕಾಕಾರ್ಯಾ, ತಪ್ಪಿತತರಣ್ಣ ಕಾರ್ಮಣೀಗಾ ವೀಳಿಕಾರ್ಯಾ, ಕಣ್ಣಂವಯರ್ತ ಕಾರ್ಯಾಂತಿಕಾಕಾರ್ಯಾ ಕಣಂತ್ತಾರ್ಥಾತೆ ಅರವಿಂಬತಹ ತುತಿಕಾಳಿತ್ತಾತ್ತ್ವಂ ನಾಥಸ್ ಅರವಿಂಬತಹ ಪ್ರಾರ್ಥಾತೆಯಾಯಿಲೆಜ್ಜೆ ಪ್ರಾರ್ಥಾರ್ಥಾಕಾಂ; ಅರವಿದೆ ಉತ್ತಾತ್ಮಾಕಾರ ಯಾದೆ ಷ್ಟಂ, ರಾಮಾವಸಂ ಕ್ಷೇಣಂವಿಗಾ ವಿಗಿರಣಾಗಿಹಾಂ. ಅರವಿಂಬತಹ ಕವಿತಯಿರ ಅರವಿಂಬಣೆ ಇಂಧಾತ್ಮತಾತ್ತ್ವಂ ಉರಣಿಗಾ ನಾಗಿಶ್ವಾ ಉತ್ತಾತ್ಮಾಗಾ ಕಾಳಿಪ್ಪಿಶ್ವವೆಶ್ವಾ ಉಂರಾಕಾರ

രെ ദുഷ്ടിന്താലാടിച്ചോ, അത്രയേം പരിശോധിക്കുകയോ, പരിത്വിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യിട്ടില്ല. കവിയുടെ സ്വദാവം കവിതയിൽ കാണാമെങ്കിൽ ഗൈത്രതാണ് അച്ഛൻനയുതിം തിക്കമനസ്സുകൊണ്ട്; അവിട്ടനാണ് ഗൈത്രതു്. പരിജ്ഞാരം പല്ലിച്ചു മനസ്സും എന്നെല്ലാം തരം പാനീയങ്ങളെ തുറിമമായി നിന്തിച്ചും എല്ലാ റിനേറയും അടിസ്ഥാനം പച്ചവെള്ളിയും, ദാഹശമന തതിനും എന്നും എറവും വച്ചാള്ളമായതു് “ധാതാവാ ഒഴ ചമച്ചീടിനൊരുക്കം” മാത്രവുമായിരിക്കും.

പ്രസാധകതപോ പ്രയാസമരിയ സംഗതിയായ ഈ കാലത്തു് ഈ കമ്പതാംവതിപ്പിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണ തതിനു പ്രയതിച്ചു നടവത്തു പരമേശ്വരൻനയുടി അവർക്കെഴു സംഗ്രഹിക്കുന്നതു പ്രായമിക്കുവും മുന്നു പാതിപ്പിനും ഞാൻ സപ്പു മംഗളംങ്ങളും പ്രായമിക്കുവും മുന്നു പാതിരാണിനു മുഖംഭായ ചില മധ്യരസുഭാക്കെഴു പുതുക്കന്ന തിനും, അനന്തപരകീതിമാനായ അച്ഛൻനയുതിം തിക്കമനസ്സിലവേങ്കു് കൈ പുഞ്ചാജ്ജലി നടത്തുന്നതിനും എന്നുകൈ സദംവും സംഗതിയും ഉണ്ടാക്കിത്തന്നു തിനു പ്രസാധകനോടു് എന്നുക്കുള്ള കടപ്പാടിനെ ഈവി നട വേവപ്പേട്ടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

“സാന്തുപ്രമോദമുള്ളവാക്കുവതിനുവേണ്ടി

നടംതമജ്ഞൻ കയണയാ തുണയാള്ളുരട്ടു.”

എന്നുകുളം,

23-7-1120.

ചുരുത്തു രാമൻമേനോൻ.

പ്രസാധകങ്ങൾ

എൻറെ വന്നുവിതാമഹൻ നടവത്തേപ്പൻ നന്ദ
തിരിയും അപ്പൻ മഹൻനന്ദയ്ക്കിരിയും കൈരളീക്ഷ്മേ
തകിലെ കൊച്ചാവിളക്കകളും അവകാട കീർത്തിസ്ഥംഭായ
ഗൈപ്പത്രും ഭാഷാനാടകം, ഭാഷാദേവിയുടെ മണിപ്പതക
വുമായി എന്നെന്നം പ്രശ്നാഭിക്ഷമെന്ന സഹിതയസമയി
ലഭിച്ചിട്ടും സ്ഥിതിക്കും ഈ ഗൈതന്യക്കരിച്ചോ ഗ
മകാരനേകകൾിലോ ഇവിടെ തൊൻ എന്നെന്നും പ
രവാൻ ഉള്ളമിക്കന്നതും അരബചിത്രയും അതിപ്രസംഗവ
മായിരിക്കും. എന്നാൽ ഈ ഗൈതന്യിൻറെ പ്രസിദ്ധി
കരണത്തുക്കരിച്ചു രണ്ട് വാക്കു പറയാതെ നില്ക്കുത്തിയി
ണ്ട്. ഇതിൻറെ എഴിം എട്ടും പതിപ്പുകൾ അപ്പൻറെ നി
ദ്രേശമനസ്സിലും തൊൻതന്നെന്നാണ് അച്ചടിപ്പിച്ചതും.
പ്രസ്തുതഗമയ്ക്കിൻറെ ഈ നവോദയം കണ്ണ കണ്ണകളും
പ്രിക്കാഡുളും ഭാഗ്യം ലഭിക്കാതെ സാധിത്യാരാമത്തിലെ
ആ മനോഹരക്കൂമം വിധിയാൽ അപ്പറ്റതമായതും
എനിക്കു മാത്രമല്ല മലയാളഭാഷയ്ക്കും ഭാഷാപ്രസാധകരും
കും വലിയൊക്കെ തീരാന്തമായിട്ടുണ്ട്. അപ്പൻറെ വി
ശ്വാസത്താലും കടലാസ്സിനും മറ്റും വന്നുചെന്നിട്ടും
ഒരുപ്പുത്താലും പ്രസിദ്ധികരണം കൂടുതലുകൊണ്ടുമായ
ഈ സന്ദർഭത്തിലും ഇതിൻറെ പുതിയ പതിപ്പ് അച്ചടി
ക്കാൻ പുറപ്പെട്ടതു വലിയ സാമ്പസ്ഥായിരിക്കാം. എ
കിലും മേൽപ്പറന്നെ എൻറെ മുക്കുന്നൊക്കെട അരബലു
ഞങ്ങാലും വിശിഷ്ട പുതേഴ്ശ്ശത്രു രാമൻമേനോൻ ദേശ

ମଂଶଲତ୍ତୁ ବାଣୁକେବଳୀଙ୍ଗୁତିରିଷ୍ଟ୍ରାଫ୍ ଏଣ୍ଟିଵିକନ୍ କ
ସମାଜସମ୍ବନ୍ଧରେଣ୍ଟାବୁ ଓ ଉଚ୍ଚ କ୍ଷେତ୍ରାବ୍ୟକ୍ତିଷ୍ଟ ସ
ପ୍ରତିକାଳର ଅବତରିଷ୍ଟିକାନ୍ ସାଧିତ୍ୟକିରଣ ଏବଂ
କୋକ୍ଟେ ଅବତିକାଯ ସମେତାବ୍ୟବୁ କୃତଜ୍ଞତାବ୍ୟବୁ ତୋଣି
ନାହିଁ.

ନେଟ୍‌ଵେବ୍‌ମନ, ଚାଲକାଳୀ 28—7—1120.	}	ନେଟ୍‌ଵେବ୍‌ମନ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍ଗୁତିରି
--	---	----------------------------------

നടവത്ത്

അം ഷ്ടൈ റു നൃ തി റി

ഇക്കഴിത്തെ അല്ലംതവഷ്ട്ടതിൽ മലയാളത്തിലെ ഉണ്ണായിട്ടുള്ള അനവധി കവികളുടെ ശേഖരത്തിൽ ഒരു മാനുസ്ഥാനത്തിനാവകാശിയായ നടവത്ത്¹ അംശ്ടൈൻന നൃതിരി തിങ്കമനസ്സിലെ പ്രേക്ഷ കേൾപ്പാതെ മലയാള ഭാഷയിൽ അക്ഷരങ്ങളാനുള്ളവർ അതുകൊന്തെന്ന ഉണ്ണായിരിക്കുമെന്ന തോന്നനില്ല. എന്നാൽ അവിട്ടത്തെ ജനങ്ങളാൽ വരിപുത്രമാക്കിച്ചേജ്ഞപ്പെട്ട പ്രദേശവും സംവത്സരവും എതാണെന്നും അവിട്ടത്തെ വാല്യസ്ഥിതി എന്നായിരുന്നു എന്നും വിദ്രൂഭ്രാസം എത്രപ്രകാരമായി അനു എന്നും അവിട്ടത്തെ ജനനഗ്രാജം ഇപ്പോതെങ്കിലും വള്ളേഡേഗതിയും വന്നിട്ടോ എന്നും അവിട്ടത്തെ വുത്തി യുടെ സ്വപ്നാവമെന്താണെന്നും മറുടുള്ള വിവരങ്ങൾ ഒരു തിങ്കമനസ്സിലെ കവിതാമാധ്യത്തും അനാവേംഖ്യ സുവിക്ഷന അനേകായിരം ജനങ്ങളിൽ ചുരുക്കം പേക്ക് മാറുമെ അറിവുണ്ടായിരിക്കും. കാളിപ്പാസൻ, ഭവത്രി മര ലായ ഫ്രാച്ചിനസംസ്കൃതകവികളേയും, എന്ന പ്രേണ, ചുരുക്കിയ ശതവഷ്ട്ടരിക്കിപ്പുറം ജീവിച്ചിരുന്ന തുഞ്ചത്തെ ദുരത്തുള്ളും, ക്ഷണങ്ങന്നപ്പാർ മുതലായ മലയാളകവികളേയും സംബന്ധിച്ചു, മേൽപ്പുംതെത്തലപ്രകാരം പുസ്തകമായ വിവരങ്ങൾ പ്രേണമെന്നില്ല. നിരാക്കേഖവമായി കലാനിസ്ഥന്യം ചെയ്ത തങ്കവിയമുള്ള വിവരങ്ങോല്ലം കരിച്ചിട്ട

വാൻ തോന്നാതെ അരിവയുടെ സമാനകാലീനമാരെ നാം ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ മനസ്സുറിയാതെ ശവിജ്ജ്വലാബണ്ട്. നമ്മുടെ പിൻഗാമികൾക്കു നമ്മുടെ അപ്രകാരം ശവിക്കു വാൻ ഇടക്കൊടുക്കാതിരിക്കണംതു നമ്മുടെ ചുമതലയാണ്. എന്നാൽ ഈ മഹത്തായ കൃത്യത്തെ തോൻ ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ പതിനെട്ടു ഡോഡിയായി നിവൃത്തിക്കു തക്ക അനവധി യോഗ്യർ ഇപ്പോഴിക്കണമെന്ന് എന്നിക്കു ചുണ്ണവോല്പ്പാളിലും, അച്ചുൻനന്നുതിരി തികമനസ്സിലും ഇംഗ്ലീഷ് വനിലുള്ള അതിരുറാ വാസ്തവ്യത്തിനും ശക്തിയാൽ ഇതു തോന്നായാൽ മതി എന്ന് അവിടുന്നും അതുകൊണ്ടും, അവിടുക്കുതക്കരിച്ച് ഇംഗ്ലീഷ് വനിലുള്ള അതിരുറാ ഭക്തിവ്യാപ്തമാനങ്ങളിടുന്ന ശക്തിയാൽ ആരു തികമനസ്സിലെ ജീവചരിത്രസംഗ്രഹം തോൻതന്നെ എഴുതേണ്ടതാണെന്ന് എന്നിക്കു തോന്നക്കും ചെയ്യാതെ ഇതിനു പുരപ്പുട്ടതാണെന്നു മഹാജനങ്ങളെ അറിയിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു.

നടവത്തും അച്ചുനന്നുതി തികമനസ്സുകൊണ്ട് 1016-ാംാണ്ട് മീനമാസത്തിൽ മകം നക്കരുത്തിൽ, ‘ചാലേ മാടമഹിപതി പാലിച്ചീടുന്ന കൊച്ചുരാജ്യത്തു ചാലക്കടാ’ എന്ന തികിൽ ഒന്നിച്ചു. ഭക്തികൊണ്ടും വിരക്തികൊണ്ടും ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടും കുചേചലഞ്ചാമനനോടുപരിക്കാവുന്ന അവിടുത്തെ അച്ചുൻ, മഹാന്നായ ഈ ഉള്ളിച്ചു ടെ മുഖപാട്ടനത്താലുള്ള സുവം അന്നവെപിപ്പാൻ നില്ക്കാതെയും ഉള്ളിക്കു പിത്രശാളനസ്വവം അന്നവെപിപ്പാൻ ഇടക്കൊടുക്കാതേജും, ഗംഗമനായ കുമാരൻ നാലുമാസം പ്രായമാ

യ കാചത്തു തന്നെ നാല്പതാം വയസ്സിൽ സ്വർപ്പം നാഡി. രണ്ട് പേര് ജ്യോഷ്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നവരിൽ ഒരാൾ ഉചനിയായിരിക്കുമ്പോഴാം, മരുപ്പ് 1051-ാം മാണിലും അന്തരിച്ചു. ഇപ്പോഴിള്ള ഇപ്പോതെ ഗ്രഹങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷ് റണ്ടാമതു പറഞ്ഞ ജ്യോഷ്മാർ മകനാണ്.

അഷ്ടമനാന്തരി തിരുമനസ്സിലേഴ്ച പുരഖപ്രാണി യാക്കന്നതുവരെ അമ്മതന്നെ ഗ്രഹഭ്രാണം ചെയ്തു. എത്തു ദണ്ഡമാണെന്നോ ഇംഗ്ലീഷരാതന്നെ അറിയാം. തെന്തു വിശ്വൻ അകാലത്തിലുള്ള ഭേദവിധേയം, അതിനെ സംബന്ധിച്ച തനിക്കുള്ള ഭ്രാംമമായ വ്യാസം, തങ്ങ തിരുത്തുനേര പോരുവാൻ കഴിവില്ലാതെ രണ്ടുനോ ഇള്ളം കിടാതും, താൻ എക്കാക്കിനി, ഇപ്പുത്തു യാതൊരുവക യും ഇല്ല, മറ്റു വർദ്ധകാക്ഷ ചെയ്യാവുന്നവിധം ഭക്ഷാട നം ചെയ്തു ഉചജിവിക്കുവാൻ സ്വന്തരുത്തും ഇപ്പാതെ കുറയ്ക്കും. എന്താണോ ഇതിൽപ്പെടുമായി കൂടു വരവാ നില്ക്കുതു! ഇതെല്ലാം സമിച്ചുംകൊണ്ടു എന്താണം പത്ര ക്കാൻ ഉണ്ടായിരുന്നവയെ കരുനാ, കാച്ചി, തെരുങ്ങണാ ക്കി വിറ്റും അതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന അതുകൂടംകൊണ്ടു, ഒരുന്നാഡുന്നയായ അതു സാലുടി തന്നെ സാമ്പത്തുക്കാർ പട്ടിണിക്കുടാതെ നിത്യപുത്രി കഴിച്ചുള്ളടക്കി. ‘ആവട്ടത്തു തിരിക്കും പുരുഷരുംഗാളി നാല്പതിബന്ധേ’ എന്ന തിക്കിൽ ‘കടപ്പിള്ളി’ എന്ന ഇല്ലപ്പുരുഷജീ തന്നെ അമ്മാത്തുവെ ചൂഡിക്കുന്ന അഷ്ടമനാന്തരിയിൽ പ്രാമാമികവില്ലാണ്

സം. അക്കാദ്രിയാസം കഴിതെന്തു 'ചാക്യം'വരെ അവിടെ
വെച്ചു പറിച്ചു. പണ്ഡത്തെ സമ്പ്രദായപ്രകാരം 'വാക്യം'
വരെ പറിച്ചുതൽ നല്ലവണ്ണം ശ്രീവായിക്കാരാവിശ്വേഷന്
അതു സമ്പ്രദായം നിശ്ചയമുള്ളവക്കുല്ലാം അറിയാവുന്ന
താനിന്നേം. ഉപനയനം കഴിച്ചതു സപജനത്തിൽ വെ
ട മരത്തോസിളി' എന്ന ഇല്ലത്രവെച്ചുണ്ട്. ഈ
ക്രിയയും സപ്ല്യൂമാരി ചിലവുള്ളതു ചെയ്യാൻ സാധിക്കാ
ത്തതിനാലാണ് സപ്രദയത്തിൽവെച്ചു നടത്താത്തതു.
ഈക്കാലത്തുതന്നേയാണ് അതിബുദ്ധിയോടു. അതിനു
ബന്ധാടംകൂടി വേദപാഠം ചെയ്യുതു. അഭ്യാത്തെ ഒരു
ശാഖയായ 'ഹസ്തായിക്കണ്ണത്തു'വെച്ചുായിക്കന്ന സമാവ
ത്തനം. സപ്രതം ഇല്ലത്രും ഈ വക്ക് അടിയന്തരങ്ങൾ നി
വുത്തിക്കുവാൻ തീരെ കഴിവില്ലാതെ വക്കുവാൻ ബന്ധ
ജനങ്ങളിടെ സഹായം അവുംപുട്ടാതെ ഗത്യന്നരമി
ല്ലാണ്. എന്നാൽ തുടരെത്തുടരെ എത്തെക്കിലും കരിട
ത്തുതന്നെ അലട്ടന്നതിനു വൈമനസ്യം തോന്ത്രിക്കായിരി
ക്കണം ഉപനയനം ഒരു ദിക്കിലും സമാവത്തനം മരൊം
രു ദിക്കിലും അക്കാമെന്ന ലോകത്തുഞ്ഞതയായ മാതാവു
നിശ്ചയിച്ചതു. ഇക്കാലത്തും കാട്ടംതുള്ളിൽ മേമനിമി
ത്തം തുള്ളൽക്കുതിക്കു കിട്ടുന്നതു സന്ധാരിച്ചു വായിച്ചും
വക്കത്തി എഴുതിയും ശ്രീവായായനയും എഴുത്തും വരുമാക്കി.
അമ്മയും തുള്ളിലിൽ വളരെ മോഹദിശായിക്കന്നതുകൊാ
ണ്ട മക്കൾറ ഈ വരിഗ്രമതെന്തു സർവ്വാത്മകനാ അഭിനന്ദി
ച്ചു എന്ന വാദ്യാഖ്യത്തില്ലാണ്. 'ചെറുപ്പുകാലഃങ്ഗളിച്ചുള്ള
ശീലം മരക്കുമോ മാനസജനള്ളകാലം' എന്ന ശ്രീതൃജിപ്പച

തിത്തിലും ‘ചെട്ടയിലുജീരാജ ശീലം വിട്ടിടില്ലെന്നതു
 ണ്ട് ചുടലവരേ’ എന്ന് അവിട്ടുതന്നെ ഗൈദ്യതിലും
 പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ തുള്ളൽക്കളിൽ ഖാലുകാല
 തു ധാരാളം പരിചയിച്ചതോടുടി അവയിലെ തുല
 റാഷാപദിഖപ്രലങ്ങിയ പ്രയോഗങ്ങൾ മനസ്സിൽ പ
 തിന്തുകിടക്കുന്നതാണ് പിന്നീട് അവിട്ടെങ്കു കവിത
 യിൽ അനന്തസാധാരണമായി കണക്കുക്കുന്ന സാമ്പത്തി
 നം നുഗമത്തും അടിമേതുവായിത്തിന്നതു് എന്ന് ഉം
 ഹിപ്പാൻ ന്യായമണ്ട്. രണ്ടായാലും തുള്ളൽ ധാരിച്ച
 തോടുടി പറിപ്പാനുള്ള വാസന തുടങ്ങി. ഒരു മഹാബു
 ലിമാനം ജ്യോതിഴ്വാസ്ത്രങ്ങൾനുമായ മരഞ്ഞാവിജ്ഞി
 തെ
 ക്കേ ചുണ്ണക്കതു വാസനപ്പാരുടെ അടക്കൽ തുള്ളിപ്പി
 ശാസംവരെ പറിച്ച്. ഇക്കാലത്തുതന്നെ കവിതയിൽ
 ഉത്സാഹം തുടങ്ങി. സപ്രയാഗത്തിൽ കാലക്ഷേപത്തിനു
 ഇള ബുദ്ധിമുട്ട് പറിപ്പിനും കവനഹിമ്മാനത്തിനും ശല്യ
 മായി തീന്തുകൊണ്ട് പറിപ്പിനും പരിപൂർത്തിക്കായി
 1081, 82 ഇംഗിടജ്ജു തുള്ളണിത്തുംജ്ജു പോകയും ഒഗർ
 പ്രസിദ്ധനും രാജഗ്രാമവുമായ പാലപ്പുംതു പുതിയേട
 തു ഗോവിന്ദൻ നന്ദ്യാരുടെ ശിശുത്വം സതീകരിച്ച
 ഖാകി പറിപ്പീ അവിടെവെച്ചു നിപുണതിങ്കകയും ചെ
 ജ്ഞി. പ്രസിദ്ധനായ കൈക്കളിങ്ങരെ വാരിയത്തു രാമവാ
 ശിഖർ സമ്പ്രമഥാരിയും മരഞ്ഞാവിജ്ഞി പരമേപരൻ
 നന്ദ്യാരി സമ്പാദിയും ആയിരുന്നു. തുള്ളണിത്തുരെയു
 ഇള വാസത്തിൽവെച്ചു തന്ദ്യരാക്കുന്നാരുടെ പ്രീതി സന്ദാ
 ചിക്കവാൻ സൗകര്യം കിട്ടകയും അതുവഴിയായി ഉണ്ട്

തേച്ചുകൂട്ടി മുതായവള്ളു മുമ്പായിരുന്ന കണ്ണപും മി: കവാറും നീങ്ങുകയും ചെയ്തു. സാധാരണ വിദ്യാത്മീകരം, മുങ്ഗനാമൻ സ്വപ്നേശത്തെല്ലു പോക്കണ്ണൊപ്പം ദീർഘമായ അനബ്യാസം കിട്ടിയതിൽ സന്തോഷിച്ചു കളിച്ച നടക്ക യാണല്ലോ പതിവു്. എന്നാൽ ബുദ്ധിമാരം ഉത്സാഹി യുഥായ നമ്മുടെ വിദ്യാത്മിയാക്കട്ടെ, മുങ്ഗനാമനായ ന സ്വാർ കാംപുംവത്തിനു സമീചമുള്ള സ്വപ്രഭമായ പാലപ്പോതെല്ലു പോക്കണ്ണൊപ്പം തുടങ്ങേംകയാണോ പതിവു്. പോകനു സമയം കൊച്ചുതിയിൽനിന്നു കരാ ജഗന്മാൻ വാഞ്ചി അവിട്ടുമെല്ലിൽ കൊണ്ടുവായി വിശ്വകയും ആ സംഖ്യകോണ്ട് ‘കത്താവിള്ളി’പൂജ വാഞ്ചി മുപ്പുണിത്തുരു തൊണ്ടുചെന്ന വിശ്വകയും അതിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന അരാധായംകോണ്ട് ലോംതുടാതെ മുണ്ടു ചിററഡും മാറുള്ള ചില്ലു ചിലവുകളും നിപുണത്തിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. മുപ്പുണിത്തുരു താമസിക്കുന്ന കാലത്തു പ്രസിദ്ധ കവിയായ പുന്നേടാട്ടത്തു നന്ദുരിക്കുന്നമ്മുടെ കൊച്ചുനന്ദുരിയിൽ അതിയായ വാസ്തവം ഇനിക്കുകയും കവിതാവിഷയത്തിൽ പല ഉപദേശങ്ങളും മുജ്ജാന്തിരങ്ങാട്ടത്തുടി ചെയ്തുകൊടുത്തതിനുപറമെ അന്നുന്നാക്കുന്ന കവിതകൾ പരിപാശയിച്ചു മുണ്ടാമുണ്ടാക്കുന്ന ചുണ്ടിക്കാണിച്ചു. കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ. നന്ദുരാക്കുന്ന കീഴിൽ 1088 വരെ ചെറിച്ചു. അംപുംശയും കാമ്പുംവക്കാരനാടകങ്ങളിലും തക്കശാസ്ത്രത്തിലും തുലക്കയമായ പുല്ലത്തിനെ സന്ദരിച്ചു. നന്ദുരാക്കുന്ന 1089 മകരത്തിൽ അന്തരിച്ചു. ഏകിലും തന്ദുരാക്കുന്നാക്കണായിരുന്ന പ്രീതിയുടെ ശക്തി

യാൽ കരക്കാലംതുടി ഇപ്പുണിത്തുരെതന്നെയ താമ
സിച്ച.

ജ്യോഷ്മ വേദികഴിച്ചു് അതിൽ സന്താനങ്ങളായി
അന സ്ഥിതികൾു് അരംജനായ നമ്മുടെ തിങ്കമനസ്സിലേ
ജ്ഞ മലയാളിന്റുമണംങ്ങെ സന്മാധാരപ്രകാരം വേദിക
ഴിപ്പാൻ ആവശ്യമണായിക്കനിശ്ചയിലും ചാലക്കടിക്ക
ടത്തു വടക്കാശങ്ങൾ എന്ന ഇപ്പത്തു പുരാഖ്യമാരിപ്പാജ്ഞ
യാൽ ആ ഇപ്പും നിലനിത്തന്നെന്നവേണ്ടി വേദി കഴി
ക്കാണും ‘നടവത്തു് അപ്പുന്നനും’ എന്ന പേരു കേൾ
ക്കമാരായിക്കന അവിടുന്നും ‘അച്ചുന്നനും’യാക്കവാനും
ഭാഷാകവികളുടെ ശേഖരത്തിൽ ‘നടവത്തു മഹാന്നനു
ം’ എന്നൊരാംതുടി ഉണ്ടായിത്തീരുവാനും ഇടവരിക
യും ചെയ്തു. വേദികഴിച്ച ഇപ്പുംവക അപ്പതിനായിരും
തുവ വിലപ്പേഡു വരുന്ന സപ്തത്തുകൾ അനുഭവിച്ചുകൊള്ളു
വാൻ അന്നത്തെ മഹാരാജാവു തിങ്കമനസ്സുകൊണ്ട് കല്പി
ച്ച തീട്ടുരും കൊടത്തു. ‘നല്ലകാലമൊക്കവന വരുമ്പോ
ളിപ്പുരേംവുമവന മുടക്കം’ എന്ന പരംതൃട്ടുള്ളതുപോ
ലെ ഒപ്പവാധിനാത്തിനെന്നും ശക്തിയാൽ പാരിദ്ധ്രത്തി
നെന്ന നിഖാരണത്തിനെന്നുമാത്രമല്ല കടംവരത്തിനും ഒരു
മാതിരി സൗഖ്യമായി കാലക്ക്ഷേപം ചെയ്തതക്കവ
ണ്ണംതന്നെ ഉള്ള മുതൽ മേൽപ്പുകാരം സിലിച്ചു് ഉട
നെ, ഇരിഞ്ഞാലക്കുള്ളു സമീവം ‘തത്തവിള്ളു്’ ‘നട
വിള്ളു്’ എന്ന അന്ത്യവന്ന രണ്ടു ഇപ്പുങ്കൾ വക അതു
യും തുവ വിലപ്പേള്ളു സപ്തത്തുകൾക്കുടി അനുഭവിച്ചുകൊ
ള്ളിവാൻ മഹാരാജാവു തിങ്കമനസ്സിലെ തീട്ടുരും കിട്ടി. ത

ന്പുരാക്കന്മാർക്കും രാജ്യരണ്ടായികാരികൾക്കും അവിടത്തെ
പ്രേരിച്ചുള്ള അർന്നല്ലോറ പ്രീതികൾ ഇതിലധികമായ തെ
ം ശിഖ് അവഗ്രഹിപ്പിച്ചേണ്ടുണ്ട്.

1040-ൽ, വേളികഴിച്ച അന്തഞ്ചനതിനു കെത
സ്രാവം തുടങ്ങി വളരെ കലംലായി. അതിനു ചികി
ത്സിക്കാനായി എല്ലോടതു തെക്കാട്ടു നാംയാൻ മുസ്ലി
നെ വരുത്തി. പുണ്ണനുവം സിലിപ്പാൻ പത്തിപ്പത്തു ദി
വസം താമസിക്കേണ്ടിവനു. ‘കൈ നമുറിയെ വെദ്ധം
പഠിപ്പിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നണ്ടോ?’ എന്ന മുസ്ലി കൈ ചിപ
സം സന്ദർഭം പ്രസ്താവിച്ചപ്പോൾ, വിഭ്യാതല്ലുന്നാ
യ നമ്മുടെനമ്മുടി! താൻതന്നെ ശിഖ്യനായിക്കൊള്ളാമെ
നു സമ്മതിച്ചു വെദ്ധം പഠിപ്പാനാരംഭിച്ചു. എന്നാൽ
പഠിപ്പു തുടങ്ങിയ ഉടനേതനെ ചികിത്സിപ്പാൻം അയ
ച്ചതുടങ്ങിയതിനാൽ പഠിപ്പിനു താമസം വന്നു. ഒട്ടു
കൊല്ലുംകൊണ്ടോ അഞ്ചാംഗവും ദയം 80 അല്ലോയം പഠി
ച്ചു. അപ്പോൾപ്പോൾ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മരിച്ചു. ബാക്കി ഭാഗം
അദ്ദേഹത്തിനും അനുഭവായ മഹാപുസ്തിലുന്നായ ‘ശ്രീ
കീര്ത്തിമുസ്ലിം’ പഠിപ്പിച്ചതും. മറ്റൊരുപ്പത്തുപോൾ തീ
ട്ടുരുംഗം സിലിച്ചിട്ടുള്ള മതലിനു പുറമെ വെദ്ധി
ഷയ്യത്തിലും അനവധി സന്ധാരിച്ചായിട്ടുണ്ടോ.

ഉദ്ദേശ്യവെള്ളിം നിംബത്തിട്ടുള്ള സമുദ്രത്തിൽ തുലജയല
മായ ഉറവുകൾ അവിടെയവിടെയായി കാണാറുള്ളതു
പോലെയും, അടിച്ചുത്തള്ളിയ ചവറിൽനിന്നോ അനവ
ധി മഹാദേവം ഉണ്ടാക്കുന്ന കൈ മത്തുതയേം, കാവ്യപ്പത്ത
ചയ്യും, മിലച്ചു ചൊന്തുനുത്തപോലെയും, ഭാഗ്യമുള്ള കാല

തന്ത്ര ദോഷത്തിൽനിന്ന് ശ്രാംക ഉത്തരവിക്കേണ എന്നാലും തത്പരതയിന്ന് ഉപാധരണമായിട്ടും, അതിന് അളവും നൃത്യരിക്ഷയും അനുഭവജ്ഞനത്തിനെല്ലം രോഗബാധയിൽനിന്ന് വൈദ്യർശാസ്ത്രവരിശീലനത്തിനും അനുമാർഗ്ഗമായി അന്നാലുമായ സന്ധാര്യത്തിനും യോഗമുണ്ടായതു്. തന്മുരാക്ക നാക്ക ധാരാളം തിങ്കവുള്ളതാണ്. പ്രധാനപ്പെട്ട ഉദ്ദേശ ഗസ്തനാക്കല്ലാം വളരെ പത്രമാണ്. തീട്ടുംപ്രകാരം സിലിച്ച വസ്തുക്കൾക്കുള്ളിൽനിന്ന് അലാറയും വന്നതുടങ്ങി. വൈദ്യത്തിൽ ധാരാളം സന്ധാര്യമായി. ഇക്കിനെയുള്ള കാലത്തു് അന്ത്യജനികളിൽ എത്താം നിലം, പുരയിടം മുതലായതു് കാണാം, പണയം, മുതലായ അവകാശങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷ് ചില പസ്തുകൾ അട്ടിപ്പേരായിട്ടുള്ളതെന്നും കൈവശപ്പെട്ടവാൻ സംഗതിയായി.

1051- എണ്ട് അളവുംനൃത്യരിക്ഷയും ഒരു ഗ്രഹപ്പീഡ കാലമായിരുന്നു. അരക്കൊല്ലുതെന്ന കന്നിമാസത്തിൽ ജേയി ചുനാം, തുലാമാസത്തിൽ ജേപ്പുചുനീരും മകനാം മരിക്കുകയും മീനത്തിൽ ഇല്ലാം കത്തുകയും ചെയ്തു. ഇല്ലാം കത്തിയ തിനേരും വേഖ്യുന്നതും വിചാരിച്ചാൽ അതോരു ഗ്രഹ പൂജയുടെ കൂട്ടത്തിൽ കൂടിക്കിട്ടു. എന്തെന്നാൽ മീനത്തിൽ കത്തിയ ഗ്രഹം, അതു ഇടവത്തിൽ വച്ചം കൂടുന്നതിനുമുണ്ടായി പുർണ്ണയിക്കം മോടിയോട്ടുട്ടിയും രണ്ടുകെട്ടു മാളികയായും, വംഡത്തക്ക ചിലവു കഴുത്തിനിന്നും ഒരാതെയും പുതുതായി പണി കഴിക്കുവാൻ സാധിച്ചും അതോരു ഗ്രഹപ്പീഡയാണോ? കൊച്ചുണ്ണിത്തന്മുരാനും പ്രസിദ്ധനായ ശേതരൻ ‘വിരുക്കരാത്രനും’ തിര

മനസ്സിലേജ്ജു, പണ്ടേതനെ അവിടത്തെ സേവനായിരുന്ന അഴുക്കന്നുരി, ഇല്ലംവനിയെ സംബന്ധിച്ചു, താഴെ കാണണമ്പുകാരം രണ്ട് ദ്രോക്കങ്ങൾ അടിയരവെജ്ജുകയും, തികമനസ്സുകൊണ്ട് സന്ദേശാഷിച്ചു 300 രൂപ സമാനം കൊട്ടക്കയും അന്നത്തെ വലിയതനുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ അടക്കൽ പരഞ്ഞു? ഇല്ലംവനി വകയും അപതു കറി തേക്കമരം കൊട്ടപ്പുകയും ഉണ്ടായി.

ജോജ്ജൻ മരിച്ചു, മകനം തദനന്തരം യാ!

കമ്പും ഗമിച്ചു ഇനകാന്തിക, മത്രയപ്പ്
കമ്പും ദമിച്ചു പുരമഹിയതികയും വെച്ചു,
നമ്പും വേച്ചു പഘതും ക്ഷിതിപാലമുലേ! ۱

ഇല്ലംവനികവിടെനിന്നു മനസ്സുവെച്ചു
തെപ്പുകില്ലും വകതരേണമനികിഡാനീം
വധുംതെക്കണ്ട് വലയുന്ന, വേൽക്കാക്കു_
മല്ലാതെയില്ല ശരണം ക്കണ്ണാചയോയേ! ۲

“തോട്ടക്കാട്ടമരം മഹാസൃഷ്ടിയാം ശ്രാവിനമേനോൻ” എന്ന ദ്രോക്കരുംപണയും, ‘ഭോജ്ജറിയാത്തൊരു മാധ്യവനിളിയത്ര പേജ്ജാർ’ എന്ന തുള്ളിയവഴിക്കും വെണ്ണണി നന്നുതിരിപ്പാട് മലയാളത്തിലുള്ളവക്കുംപും ചിചയപ്പെട്ടതികൊട്ടത്തിട്ടുള്ള അതു രണ്ട് പ്രമാണപ്പെട്ട ഉദ്രോഗസ്ഥമനാക്കിം അഴുക്കന്നുരിയെ വളരെ സ്നേഹമായിതന്നുകൊണ്ട് അവർ ഇല്ലംവനിക്കും മറും വളരെ വിലയേറിയ സഹായങ്ങൾ ചെയ്തു.

105C-ൽ കൊച്ചുസക്കാരിൻറെ മേഖാജ്ഞംമൺടിൻ കീഴിൽ ഇരുന്നിരുന്ന കോട്ടദ്രോഗി കത്താവുംഎന്ന പ്രസി

ಉಜಗಿಯುದ ಕಾಂತ್ಸಮಗಾಯಿ. ಇತ್ತು ದಿವಾನ್‌ಜಿಯುಡೆಯು ಪೋಜ್‌ಜಾಹೆಡೆಯು ಪ್ರೀತಿಯುದ ಮಲಣಹಿತ ಹಣಾಯಿಗಳೀ ಕಾವುಗಾತಾಣೆ. ವಹಿರ ಕಾಪ್ತಿತಹಿತ ಕಿಟಕಿಗಳನ ಅಥ ಸಪತ್ರವತಹಿಲೆ ಕಾಂತ್ಸಾರೆ ನಾಂಜಾಸಾಕಯು ಹೆಚ್ಚಿತ್ತು ಅಥ ಸಿ ಮತಲಾಯ ಸಳ್ಳಿಂಣಣರು ಚೆಯ್ಯಕಯು ಚೆಯ್ಯ. ೬೬ ಯಂವರೆ ಅಥ ಕಾಂತ್ಸಂ ಗೋಹಿ. ಅರಪ್ಪೊಫ್ಝ್‌ಜ್‌ ‘ರ್ಮತ್ತತು ಶ್ರೀ’ ಎಂಣ ರೋಗಂ ಪಿಟಿವೆಟಕಾರ್ಯ ಕಾಂತ್ಸಮತ ಉಪಹಿಶ್‌ ಉಲ್ಲತ್ತ ವಣ ಶೇವರೆಸೇವ ಚಾತ್ತಿ ಇರಿಪ್ಪಾಯಿ. ಈ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇಂತು ದೀಕಂ ಅರತಿಕಿರಿಗಮಾಯಿಗಳನ. ಇತಿಗಿಟಯಿತ ಅರಂಣೆ ಇತ್ಯಾಯತನ್ಯರಾಗಾಯಿಗಳನ ಇಪ್ಪೊಂ ತತ ಕೊಢ್ಣಿ ವಲಿಯ ತನ್ಯರಾಗ ತಿಂದಂಣ್ಣುಕೊಣ್ಣ ತ್ರಾಪ್ತಿಗಳುತ್ತಿರ ತಾಮಸಿಪ್ಪಿಷ್ಟ ವಾಸಂಲ್ಯಂಪ್ರಯ್ಯಂ ಚಿಕಿತ್ಸಿಪ್ಪಿಷ್ಟ. ಏಂಣಾರ ದೀಕತಹಿತೆ ಅರುಪ್ರಾಸಂಹಿತ್ಯಿತ್ತ, ಅ ಸಿಖಕವಿಯಾಯ ಕೊಟಣಣ್ಣಿರ ಕೊಢ್ಣಿತನ್ಯರಾಗ ತಿಂದಂಣ್ಣಿಲೆ ಚಿಕಿತ್ಸಕೊಣಾಗಣೆ ಅರಕಾಲತತ ಮ ಗೋಹರ ವಾಯ ನಕಾರಣಂ ಶೇವಡ್ಟಿಗಳಿರ ಪ್ರಸ್ತಾವನ ವಾಯಿತ್ತಿಕ್ಕಿಳಿಯಕಣಂ ಅರಿಯಾವುಗಾತಾಣೆ. ರೋಗಂ ವೀ ಶಣಂ ಶಕತಿಯಾಯಿ ಬಾಯಿಕಾತಿರಿಕೆವಾಗಂವೆಣಿ ದಿಕ ಅಂತ್ಯಯಿತ ವಲ ನಿಷ್ಣಂಪಕಣ್ಣಂ ಚೆಯ್ಯ.

ಮಹಾಭಾರಿತ್ಯತಹಿಗಳಿರ ಶಕತಿಯಾರ ತಾಗ ಅರುವಿ ಸ್ವಾತತ ಮನಃಷ್ಣಿಂಧು ಕಾಯಷ್ಣಿಂಧು ವೆಟ ವಹಿತ್ತಿ ಉಣಾಹಿಯ ಇತ್ಯಾಯಿತ ವೆಯಂಬಣಲ್ಪಾಷ್ಟಿಯೆಂಧತ್ತಿ, ಶ್ರೀತ್ಯಾಷ್ಟಿಗಳ ಕಾಣಾವಾಗ ಕಾಂತ್ಸಾರೆ ಪಾರಕಯಿ ಲೆಪ್ಪಾ ಪೋಯ ಕಾಲತ್ತು ಅರಿತ್ತೆಹತಹಿಗಳಿರ ಗ್ರಹತಹಿತ ಉಣಾಯ ಮಾರಂಪೋಲೆ, ಸಂಪ್ರಪ್ರಕಾರಣಾಯಿತ್ತ ಸಮುಳಿಕ

ಈ ವಸತ್ತಿ, ಯಾರೆಷ್ಟಂ ಸುವಮನವಿಚ್ಛ, ಪ್ರತಿಗಾಳು ಪೆಂತ್ರಗಾಳು ಸಾಗುಳು ಶ್ರಾಂಕಿತಯಾಯಿ ಮಹಿಳೆಗಳ ಪಲವಿಯಣಿಲ್ಲಾಯ ಶ್ರೇಣಿಲ್ಲಿಕಿಂತ ಕಳಣಿಕೆ ಕೆಡ್ಡಂ ಅಗ್ರಣಿ ಚ್ಚೊ, ಅಗ್ರ ಮಹಿಳೆ ಅರವತಾಂ ಪಯಲ್ಲಿತ ಕಾಳುವೆಷ್ಟಿಂದ ಕೊಳ್ಳಿ. ಮಾಯ 1067-ರ ಉಪ್ಪಾಲಿಗಿರಿಯಾಯ ಅರಮ, ಅರಂಬಿಯಿ ವಂಚಂ ಶ್ರಮಿತೆಯ ಅಲಕರಿಚ್ಚತಿನೂ ಶೇಷಂ, ಸ್ವಪ್ರತಿಂಥಿತ ಕಡಿಯೋ. ಅರಮಯುದ ಅರಂಗರಹಣಕ್ಕಿರಿಯಾರು ಶೀಗಮಾ ಅಿತಿನಾಳು ಶೀಕ್ಷಣಿಪ್ಪಿಂಳಿಮಾಯಿತತನೆ ಕಳಿತ್ತಿರು. ಅರಂತ್ತಿನಾಳುವಿಯುದ ಕೀರ್ತನಿಸ್ತುಂಮೊಯ ಗೆವಡ್ಟಿತ ಪ್ರಸಿ ಖಪ್ಪುತ್ತತಿಯತ್ತು. 67-ರ ತಬೆಯಾಗಳೋ. ಅರಂಬೋವ ದೇಶವು ಗೆವಡ್ಟಿತಿಯು. 1061-ರ ಉಣಾಕ್ಕಿ. ಕುಮಾ ಕಳಿಷ್ಟ ಶ್ರಾಂಗಾರಮಯಮಾಯ ಉತ್ತರಂಗಂ ಶಿಶ್ಚತ್ತಿಂದಾತ್ತ ಉತ್ತರಾಯಿ ಕಾಳಣಾಪೋಲೆ, ಅರಂತ್ತಿನಾಳುವಿಯುದ ಚೆ ರೂಪಕಾಲತ್ತು ಕವಿಯಾಕೆಣಮಹಿತ್ತಿ, ಉತ್ತರಂಬೋವದೇಶದ ತಕಂ ಉಣಾಕೆಣಂ ಎಗಿನ್ಯಾಯ ಸಾರ್ಪಿತಾಯಂ ಇಂ ಪ್ರಾಪಿತ್ತು ಉಣಾಯಿತಿನೆ ಅರಂಬಾರಿಚ್ಚ ಮಾತ್ರಮಾಗಳೋ ಸ್ವಪ್ತತಿನಾಯ ಅರವಿಂಜನ ವಿಷಯಮಾಯ ‘ಅರಂಬೋವದೇಶಂ’ ಉಣಾಕೆವಾಗಳ ಇಡಾಯತ್ತು. ‘ಪಕ್ತಿಯುದ ವೇಷಂಕೆಕ್ಕಿಯ ಸಮಿತಿಕ್ಷ ಕರಿಷ್ಟವಾಗಳ ಮರ್ಕಿಷಣೆ?’ ಎಗಿನ್ ಪರಾಣತತ್ತುಪೋಲೆ ಅರಂಬೋವದೇಶಂ ಉಣಾಕೆವಾಗಳ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯುಪಾರ್ ಅಗ್ರ ಜಾತಿಕ್ಷ ವೇಣಿ ಚಮಲ್ಲಾರಮಲ್ಲಾಂ ವಾತತಿಕ್ಷಿತ್ತಿಕಾಳಿ, ವೆಣಿಗಳಿ ಮಹಿಳೆ ನಾಯಿತಿರಿಪ್ಪಾತ್ತಿಲೆ ಅರಂಬೋವದೇಶದ ತರಹಕಾರ್ಯ ಮಹಿಳೆಮಾಗಳೋ ಅರವಿಂಜನತೆನೆ ಪಲ ವಿಟ್ಟ ಜಾಗಣಾರ್ಪಣಣಂ ಮೋಹಿಸುಮಾಣಿಕಾಳಿಯುಂ ಚೆಯ್ಯಿ. ಮಾನಲ್ಲಾಮಗ ಡ್ರೆಸಾಕ್ತಿಯಾಗಳೋ ಅರಂಬೋವದೇಶಂ ಕೃತೀಚ್ಚತ್ತುಂಘಿಗಳೋ, ಅರಂ

തിനു പരിഹാരമായി ശ്രവണ്ടസ്തി ഉണ്ടാക്കി മണ്ഡംഞ്ചുട്ടി കൊണിച്ചും അച്ചടിപ്പുറിച്ചതുകൊണ്ടുതന്നെ തീച്ചുപ്പേട്ട അഥവായതാണെല്ലാ. മെൽപ്പറത്തെ തൃതികൾക്കു പുറമെ ഇളയിടങ്ങുണ്ടാക്കി പ്രസിദ്ധപ്പേട്ടതിയും അപ്പുമിയാം തുയും ശ്രദ്ധാർത്ഥിയാത്രയും കുറെ എഴുതിവെച്ചിരിക്കുന്ന ‘അംഗുംഗശാഖാവാലം’ നാടകവും അല്ലെങ്കിൽ അവിട്ടനു സ്വന്തമായി പ്രസിദ്ധമായി പ്രസിദ്ധപ്പേട്ടതിയും അഭിവിജ്ഞാനം അഭിവിജ്ഞം.

“അബ്ലൈ എന്നെന്നാനു പേട്ടു പുനരത്തില്ലെങ്കിലും മക്കളായ് റണ്ടുപേരും കല്യാണം ചെയ്യുന്നതു ഒളിഞ്ഞു സുതയുമെന്നിയ്ക്കിണിനേ വത്തമാനം” .എന്ന പാണ്ഡാരിക്കൽ മലയാളമനോരമയിൽ അവിട്ടനു പ്രസിദ്ധപ്പേട്ടതിയിൽ നാവെല്ലാ. ‘നടവത്തു മഹാന്നന്ദ്യുദി’ എന്ന പ്രസിദ്ധനായ സീമിന്ത്യപുത്രൻ 1043-ലും, പുതി 1047-ലും, രണ്ടാമത്തെ പുത്രൻ 1052-ലും ഇനിച്ചു. ഇളയ മകൻ 15 വയസ്സായപ്പോഴേങ്കും കൈവിധം വെവ്വേണ്ടിയും സന്നാഡിയും ഗ്രമരേണ്ടതിൽ മിച്ചകനാവുകയും തന്നിലിൽ തന്നു ‘മിച്ചകൻ’ എന്ന പേരു സിലിഡിക്കകയും ചെയ്തു. അതുവായും മായ കമ്മണ്ണക്കാടിയാൽ ഇംഗ്ലീഷ് മകൻ അനവധി ഒന്നാഞ്ചെല്ല പ്രസന്നതിന്നുംനാണാക്കി, 1075-ാമാണ്ടിൽ തന്റെ 28-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാവാസം പിടിപ്പോയി. ഇംഗ്ലീഷുകാവാസംവേദത്തെ സംഖ്യാസിച്ചും അംഗുംഗശാഖാലത്തു കേരളചാറുകയും, മലാളം നോരമയും അയച്ച ദ്രോക്കണ്ണപാം അംഗിനേതന്നെന്ന പക്കണ്ണി എഴുതുന്നതായാൽ ഇതിനെപ്പറ്റം പിണ്ണ കൂനം പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ലാത്തതുകൊണ്ടും അപുകാരം ചെയ്യുന്നു.

കേരളചന്ദ്രികയ്യ്[°]

ഇന്നാളിവന്റെ സുകൃതക്കൊടി വെറ്റ പുത്ര-
മന്നാളിലോതുവതിനാൽ തരമായതില്ല

ഇന്നോളമാക്കിവഹി ശമിച്ചിടാതെ

നിന്നാളിടന്നാല്ലടി, കേരളചന്ദ്രികേ! കേൾ. 1

എന്നുക്കരിച്ചധികമായൊരു സക്തിയുള്ളി,-

ബെന്നല്ല കൈതി, വിനയം, ഭയമെന്നിതെല്ലാം

കനിച്ചിരുന്ന തന്നെ ശിവ! ശ്രേഷ്ഠമോതാ-

ഹന്നാൽ പ്രയാസമിനിച്ചെന്തിനു ജീവിതം മേ! 2

കഷ്ടം! മദ്ദൈമകനേരു വിരിപ്പുനാക്കം -

മിശ്രം പെരുത്ത പുരുഷൻ പുരുഷുണ്ണാലി

ഇട്ടച്ചപ്പോയിയിവനെപ്പുനരായതോന്ത്രം

പൊട്ടുനു മനനമെന്നില്ലിനിയാങ ധാരിൽ. 3

മുനം മദ്ദാ ഇന്നാവേളയിൽ ജാതകമം!

നദിച്ച ചെങ്കു മമ കയ്യുകർക്കാണ്ടുതന്നു

ഇന്നാക്കമാരനാകക്കും ചെങ്കുവാനാൽ

വന്നോരു സംഗതിയൊരിക്കലുമോത്തുടാ. 4

ഉള്ളം തെളിഞ്ഞിവനെയും, തരവാട്ടിലിപ്പോ-

ഴുള്ളാങ വസ്തുവിനെയും പരിഞ്ഞചെങ്കുന്ന്

കൊള്ളാം കമാരനിവനെനു നിന്നച്ചിരുന്നു -

വണ്ണു ചതിച്ച വിധി സംഗതിയാക്കം നീക്കാം. 5

കാണാതെ കാൽക്കുണമിരില്ലുകിലപ്പോഴേരു

അക്കണിട്ടംസിനെയിരുന്ന കമാരനിപ്പോൾ

പ്രാണൻ വെടിത്തെ പരലോകമന്നെത്തു, ഞാനോ
ഞാനറം പിള്ളിനു കിട്ടു കിടന്നിട്ടു. 6

ചുറ്റാത്തിരുലുഡയികും തുണ്ടായലുണ്ടു
കത്രാവി വാണി ശിവരാമ! മഹേ! മരാരേ!
ഇത്യാദി നാമജ്വപമോടമരുന്ന ജായാ—
പുത്താന്തമെങ്ങിനെ പരംത്തിയിച്ചിട്ടിട്ടേണ്ട. 7

എന്നല്ലെ തന്ത്രവീലം നയനം നിംച്ചു
നിന്നിട്ടുമെന്നതികുലായതു കണ്ണിട്ടുമ്പോൾ
ക്ഷോകമെന്നിച്ചരിതം മനതാരതികൾ
പിന്നാൽ വാത്തയിനിഞാൻ പരയേണ്ടതുണ്ടോ. 8

തത്തമു പരജ്ഞമതിൽ പരിചോടിയും
ചുറ്റുമും നാമമധുനാവി പിളിച്ചിട്ടുണ്ടു.
അത്തവുംഗായതിലാജ്ഞംമാഴിച്ച വീണി—
കാതിച്ചിട്ടിട്ടുപടി ഉന്നമാളിട്ടുണ്ടു. 9

‘ഹാവന പദ്മനാഥമാകയില്ല ജീവൻ—
വോവാനടത്തു ഇനകൾ വ്യസനിച്ചിട്ടാല്ലേ’
ആവധനായ ഉക്കന്നെന്ന വിളിച്ചിങ്കത്തി—
ട്ടേവം പരംത്ത കമ്പയെങ്ങിനെ ഞാൻ മാക്കം! 10

മന്ത്രംമയ്യു°

ധാതാവു ചെജ്ജു കർന്നക്തിയരുലമിനും
ചേതല്ലു കത്തിയൈരിയുന്നവതെക്കിലും ഞാൻ
ചേതോരമേ! വെതിയേണ്ടതുതന്നെയല്ലു—
മോതുന്നതുണ്ടാൽ തൊഴിക്കിലോഴിക്കുമല്ലും 1

തവേങ്കിലിയിടവമാസമതിൽ കലൻ -
ഈഞ്ചാംജിനത്തിലമലൻ തയൻ പ്രിതിയൻ
പബ്യപ്പെമെൻം ശിവനേ! പറയാൻ പ്രധാസം
നെഞ്ചിപ്പോഴം കിട്ടകിടന്ന വിഷ്ണീടന്ന. 2

എപ്പോഴെന്നരികിലണ്ണിനെ വാണേ വേണേ -
തെപ്പുകമാസമയോട് ചെയ്തുവരും കമാരൻ
ചോയ്പോയതോക്കിലതിലപ്പുറമായ ദണ്ഡ് -
മിപ്പുംഖിനിക്ക വരവാനിനിയോനമില്ല. 3

സത്യം, ദമം, സമര, സാത്പര്യപുത്രതനി -
ലതുന്നസക്തി, യല്ലിവാത്തരി, ലാതമഞ്ചായം;
ഇതും വേണേ മുന്നമാസകലം തിക്കണ്ണ
പുറുന്നംയീ വിരഹമെന്നിനെ തോൻ സഹിക്കം! 4

കുതുംബം വേണ്ടതന്നവാസരമോതുവാനായ്
പ്രത്യേകമോത്തതികിലുണ്ണിയെ തോൻ വിളിച്ചാൽ
ഒരുപ്പിലോത്ത പണി തീരുത് തെളിഞ്ഞ ചാര -
തെരുത്തുഡോരെന്നു മക്കന്നനെ പെടിഞ്ഞ
കയ്യും! 5

‘ഇന്നിന്നതൊക്കെയിവിടുതിയാക്കി നാളൈ -
ക്കാനിന്നതൊണ്ണ പണിയണ്ണിനെതന്നൊയല്ലേ’
എന്നെന്നാടോതിയരിക്കത്തു വിനീതനായി
നിന്നീടുമണ്ണി ശിവനേ! ശിവരാമ! രാമ! 6

ചീനത്തിൽ തോനിവിടെ വീണമുതൽക്കു കാണ്റോ -
സ്ഥാനം വരിച്ച വലുതായ കട്ടംവാറം

താനേരുന്നോട്ടി വളരെയുണ്ടാക്കിയിപ്പോ-

ഈനമിച്ചു മകനിൽനിന്നെ ചെയ്യുവല്ലോ!

7

വയ്ക്കുതെക്കണ്ട വലയുണ്ടാഴുതെന്നെന്ന് കാലും

കിഴും തിങ്ങിയഴലാറിവയും കമാൻ

ചെയ്യുണ്ടതായെങ്കെങ്കിലീയ മന്ത! ഞാനകാൻ

ചെയ്യുണ്ടിവനു ശിവനേ! തകരുന്ന ചിത്രം.

8

ദീനത്തിലായി ഇനകൾ പരിശോചയ്യുണ്ട്

താനാണു വേണ്ടതിനിയെനു തനിച്ചുംചു

വാണിയു മത്തനയുള്ളി വെടിഞ്ഞശേഷം

ഞാനെന്തിനിന്തിനെ ചടങ്ങു കിടന്നിട്ടുണ്ട്!

9

നേരായ്ക്കിന്നും ലിത്രവോലെ മിതം നടത്തി—

പ്പോരാനൊരാഴുവയുംവാൻ വളരെ പ്രധാനം

നാരായണന്നു തുണ്ടിനിനികിനിമേലില്ലോ—

താരാണൊരാഴു വരവാനരിയുന്നതില്ല.

10

അരതേ, നാരായണന്നതനെ തുണ്ണു. താൻ സർവ്വഭാ

മനസ്സിൽ ധ്യാനിച്ചുവോക്കു സച്ചിദാനന്ദമുന്തിയായ

അംഗി നാരായണസ്ഥാമിയും, തനിക്കു് ഇനി ശ്രേഷ്ഠിച്ചിട്ടും

ഈ മകനായ ‘നാരായണന്നു’ നന്ദുവിയും, തന്നെ തുണ്ണു!

നെല്ലായിക്കുന്നതു മന്ത്രംവേജ്ജി വേദികഴിച്ച കൊ

ടത്തിക്കുന്നതും ക്രാന്നിയുടെയും മുന്നു പുത്രികളുടെയും മാ

താവായി പേരിച്ചതും അതു അവിടെത്തു പുത്രിയും 1080

ധന 7-ാം പുഴയിൽ വിശ്വേം അന്തരിച്ചുവോയി. “ശി

രസി ലിവിതമാക്കം. ശിവരിവ! നീക്കിടാമോ!”

അക്കിന്നന്നുരി’ തിരുമന്നസ്സിലേജ്ജു പ്രാഥാനപ്പെട്ട

അനവധി സ്നേഹിതനാക്കണംകില്ലും വലിയ കോയിത്തു

കൂടാൻ തിരുമനസ്സിലേജ്ഞ പ്രത്യേകസ്സേഷണശ്ശി വിവരം എടുത്തു പഠാതെ നിപുത്തിയില്ല. 1089-ൽ മുഖപത്തിനു തിരുവനന്തപുരത്തു പോയപ്പോൾ അവി ടെവെച്ചാണ് ആദ്യമായി കണ്ട് വരിചയപ്പെട്ടതു്. അ നാമത്തു ഇന്നവരെയും അങ്ങോടും ഇങ്ങോടും അതിബ്രഹ്മാനവും അതിസ്സേഷവുമായിട്ടാണ് രണ്ട് പേരും കഴി തെരു വരുന്നതു്.

അച്ചുന്നന്നുരിക്ക രണ്ട് ശിഷ്യന്മാരണ്ട്. അതിൽ ഒന്ന് കര നല്ല ഭാഷാകവിയായ അരംഭപ്പറത്തു രക്ഷണ്ടി മേനോനം മരുറതു 'കനവല' എന്ന പികിൽ ഇപ്പോൾ കര ദോഗ്രിയായി താമസിച്ചവരുന്ന 'വൈകമനത്തു' പ ടിന്റതാരേടത്തു രാമപുരാവാഴ്ചമാണ്:

കവിതാവിഷയത്തിൽ അവിടെയ്ക്കു വലിയ കാരണ വസ്ഥാനമാണെങ്കിൽ. 'കുർക്കാണ്ടിന കോടിലിംഗരവ നീ കൊച്ചുണ്ണിയെന്നും' അഭിരൂപിക്കുന്ന പേര് കൊണ്ടിന സർക്കവിന്റെക്കണ്ണായ കല്പാശയൻ കാർക്കാണ്ടൽപ്പര നാകമെൻ പ്രമമശിഷ്യൻ' എന്ന കൊച്ചുണ്ണിത്തന്നുരാൻ തിരുമനസ്സിലേക്കരിച്ച പഠനത്തിട്ടുള്ള 'വൈനാണി മഹൻ നന്നുമിപ്പാട' 'മുങ്ഗാമനാണേ നടവക്ഷാണിസുരൻ ഭാസുരൻ' എന്നാണ് അച്ചുന്നന്നുരിയെക്കരിച്ച പഠ ഞതിരിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ മലഞ്ചകവിയായ കൊച്ചുണ്ണിത്തന്നുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ പ്രസിദ്ധമുള്ളവായ വൈനാണി മഹൻനന്നുമിപ്പാട്ടിലെ കവിതാമുള്ളവാണ് അച്ചുന്നന്നുരി എന്ന വരുന്നാണ്ടശ്ശോ.

അച്ചുന്നന്ത്യുടി തിരക്കന്നല്ലിലെ ദിനചത്രങ്ങളു
ററി കുറച്ച പായാതെ മനസ്സ് സമ്മതിക്കുന്നില്ല. വെളി
പ്പാർക്കാലത്തു മുന്ന മൺിക്ക് പതിവായി കളി, സഹ
സ്രാവ്യത്തി, അതിരുന്നമസ്താരം, ശ്രദ്ധയിൽ ദേവിമാ
മാത്രം (സ്വാംഭവി) ഇതുകൾ മുഴവൻ പാരായണം,
8½ മൺിക്ക് ഇതെല്ലാം കഴിച്ച മനസ്സുൽ വന്ന ഭാഗവതം
എക്കാദശം പാരായണം, സാമ്രാജ്യവജ്രാജീവി, അതു
സമയം നിവേദിക്കുന്ന പായസം മാത്രം (കോതമ്പരി ഇ
ട്ടണാക്കുന്ന പദ്മാസാരപ്പായസം) ക്രമം, 10 മൺി
ക്ക് ഇതെല്ലാം കഴിച്ച രണ്ട് മൺിക്കുട്ടി വത്തമാനക്കടലാ
സ്സുകൾ, വക്കു എഴുത്തുകൾ മുതലാത്തു വായിക്കുക,
വിനെ പതിവാചി നടന്നവക്കു മാത്രാവന്നി, ഇതും
കഴിന്താൽ കുറച്ച നേരം കിടക്കം. വിനെ ഭാഗവതം,
ഭാരതം (ഇപ്പോൾ ലോകകാപകാരിയായ കണ്ണതിക്കട്ടൻ
തന്മുഖം തിരക്കന്നല്ലിലെ ഭാഷ) മുതലായ ഷുഠികൾ
നോക്കിച്ചും നാമം ഇവിച്ചും വക്കു ഭോഗിക്കാക്ക ചികി
ത്സകൾ നിന്മയിച്ചും 5½ മൺിയാക്കം. അന്നത്തെ തേ
ച്ചകളി, 7 മൺിക്ക് ഉണ്ട് (സാധാരണ ശാല്യം ഉം
പക്രണാന്തരേഖാടക്കൂടി ക്രമിക്കം)—9 മൺിയോട്ടക്കൂടി കി
ടക്കം.

മേൽ വിവരിച്ചപ്രകാരമുള്ള ദിനചത്രങ്ങൾ പറയത്തെ
ക്കതായ ഭേദഗതി വന്നതു് 108 ദിവസിലാണ്. അ
ക്കൊല്ലത്തിൽ അദ്ദേശ്യത്തിനു കിടക്കമായ ശ്രദ്ധരോഗം
പിടിച്ച. എന്നാൽ അതിനേക്കം കാരിന്തു് മുഴവൻ അം
നബീപ്പാർ ഇടയായില്ല. അക്കാലത്തു ചാലക്കടിയിൽ

അപ്പാത്തിക്കിരിയായിരുന്നതു വെള്ളാസ്തിൽ വഴി രീ സാമന്ത്ര്യവും പരിചയവും ഉള്ള മിസ്റ്റർ സി. എം. ജോസഫ് അയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശസ്ത്രക്രിയാ ചെന്നപ്പുംകൊണ്ട് അച്ചുന്നന്നപ്പറ്റി തികമനസ്സിലെ സുവക്ഷേഖ സ്പ്ലൈക്കാലത്തിനാളും തീരെ ഭേദമായി. മിസ്റ്റർ ജോസഫിന്റെ ഭാഷ്യജാഡിച്ചതും അയ ഒരു ദിവസം കാഞ്ഞാഴിച്ചതും അയ ഒരു ദിവസമായ സുവക്ഷേഖ് അച്ചുന്നന്നപ്പറ്റി തികമനസ്സുകൊണ്ട് ഇതിനു ഒരു പിൽത്തന്നെ ചികിത്സിച്ച് അത്രതക്കരമാംവേണ്ടം അതു ശ്രാസപ്പെട്ടത്തീടുണ്ടായിരുന്നുകൊണ്ട് അതിനു പ്രത്യേകാരംചെയ്യാൻ കിട്ടിയ അവസരത്തെ മിസ്റ്റർ ജോസഫ് സ്വന്തമായാണ് അംഗീകരിച്ച എന്ന വാദങ്ങൾക്കില്ലോ.

1085—ലാബൻ് അവിടേജ്ജു പ്രസിദ്ധമായ പാഠരോഗം പിടിച്ചെടുത്തു്. ചെരിപ്പിട്ട നടന്നപ്പോൾ കാലിന്റെ ഘറവടിയിൽ ചെറുതായ ഒരു വോട്ട് വോട്ടി. അതു കുമുണ വലിച്ച വലിച്ച കാലു മഴവൻ പഴത്തു്. പലവിധചികിത്സകൾ ചെയ്തിട്ടു് പഴപ്പു വലിച്ചതേ ഉള്ളി. കട്ടവിൽ വിഷവെള്ളത്തിൽ ശരദപിതീരും സൗജന്യസമുദ്രവും കൊച്ചിരാജ്യവംശാലക്കാരവുമായ കൊച്ചി ഫൂത്തന്നുരാൻ തികമനസ്സുകൊണ്ട് നടവത്തില്ലത്തു് എഴുന്നള്ളി വിഷസംഖ്യയുമായ ബാധായ നീക്കകയും അപ്പുംവെള്ളനാരിൽ പ്രമാണിയായ എഴേിടത്തു് തെരക്കാടുനാരായണൻ മുസ്സു് നിജീച്ചയായി ചികിത്സിച്ച പഴപ്പു് ഉണ്ണക്കയും ചെയ്തു്. ഈ രോഗം അതുശ്രാസപ്പെട്ടതു്

ചെവല്ലുംഗവനാങ്കട ചികിത്സാസാമര്ത്തംകൊണ്ടോ അച്ചുപ്പൻനുമരി തികമന്നല്ലിലെ നിജ്ഞിലുക്കുക്കുതിവിലാ സംകൊണ്ടോ ‘അത്രാഹൃസ്മാവ’ ഗ്രവേണ കേരളത്തിലു ഒരു പ്രമാണപ്പേട്ട മിക കവികളിൽ തുടരേഖനും ചെണ്ണ ക നഃപുംപ്രമായ പ്രാത്മന്നയുടെ ശക്തികൊണ്ടോ ഇതെല്ലാം കൊണ്ടോ എന്ന തീച്ഛ്വവവാൻ പ്രയാസമാണ്.

1086-രുതല്ലു ക്ഷീണാധിക്ര്യം നിമിത്തം ഒരു സത്തിനീർം ഉപദ്രവം തുടങ്ങി. അതുകൊണ്ട് ദിനചര്യ അഭി പല ദേശത്തികളിൽ വരുത്തേണ്ടിവന്നു.

നമ്മുടെ ചരിത്രനായകനീറു അഭാവത്താൽ കേരളത്തിലുണ്ടാക്കണം ചില്ലുമാസകടാവസ്ഥയെ കാണാവാണെങ്കിൽ ചേരും വന്നതു ‘ദിക്ഷാനേന്ത്രം’ സംവത്സരമായ 1088-ാം മാണിനാണ്. പരലോകനിഞ്ഞാണത്തിനും വരായതുകൾ കീനമൊന്നം ഉണ്ടായില്ല. എല്ലാ കഴിയുമ്പോൾ തിരികെടുന്നതുപോലെ കാജല്ലു കംരെത്തു പ്രവാഞ്ചിത്വത്തിലുണ്ട്; ലജ്ജിൽ മരായുകയാണ് ഉണ്ടായതും. നിഞ്ഞാണകാലത്തെ പ്രാംശി തനിക്കുള്ള നിശ്ചയം നിമിത്തമായിതിക്കണം ഒരു സപ്താമം അരുംബിച്ചതും. സപ്താമം അവസാനിച്ചതിനീറു മുന്നാം ദിവസം, അതായതു പുഡികും 28-ാംശ-ഈം ശാം അനുത്തിച്ചതും. ചുരക്കിപ്പുംകയാണെങ്കിൽ മേൽ ശതിക്ക വേണ്ടതായ അനവധി സല്ലാർമ്മങ്ങൾ സാധിപ്പാൻ യോഗം വന്നിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അവിടത്തെ ആത്മാവിനീരം സുവസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ശക്കിപ്പാൻപോൾ ആകും അവകാശമില്ല.

‘അവ്യാധിഗാത്രമന്ത്രലതരം കുള്ളും
വേദ്യ പ്രശസ്തവിഭാഗം വിശദാ ച വിദ്യാ
ദ്രോഹ്യം കലം ചരമകാലഗതിസ്ഥമത്മാ
ശർണ്ണാഃ കടങ്ക്കപരിണാമവിഭ്രതിരേവ’

എന്ന വംശത്തിട്ടജീതും അവിടത്തെല്ലംബന്ധിച്ചേട്ടതോടും മിക്കവാറും ശരിയായിട്ടാണ് കഴിഞ്ഞതിട്ടജീതും. എങ്കിലും സമ്പ്രഥാസനസ്വന്നനായ അവിടത്തെ ദേഹവിഭാഗം കേരളഭൂമിക്കും അപരിഹാസ്യമായ നഷ്ടഭാഗനന്നാജീതിനു സംശയമില്ല. ‘നമ്മർക്ക് പോയ നിധി പോയ തുതനെയല്ലോ’ എന്നോ ഉള്ളർവ്വേശപരയും പരക്കഴിഞ്ഞു, ‘ക്കൈ സകലപ്രഭവം കവിരൂണം വിക്രതേനുണ്ടാകുവെള്ളു മുഖ്യരം കൗമിച്ചു നമ്മകൾ നഷ്ടരായും മുക്കസംപ്രത്തനൊന്നാരുണ്ടിരേവാം’ എന്ന വള്ളംതേരം നാരായണമന്മേനാൻ അവർക്കഴിഞ്ഞു വംശത്തിട്ടജീതും വളരെ ശരിയായിട്ടജീതും ശാശ്വതാണ്. മനസ്സിൽത്തന്മായ അവിടത്തെ മുഖ്യവും കാരണ്യാമുതപരിപൂർണ്ണങ്ങളായ വാക്കകളും, ശരംഭുന്നികാധിവകുമായ ദേഹകാന്തിയും ക്കൈ കാലത്തും കാമ്മയിൽനിന്നു വിട്ടപോകുന്നതല്ല.

ചട്ടവിൽ കഞ്ഞതിട്ടജീതും, ബി. എ.

സമാപ്തം

തയ്യാറിട്ടിരുന്നുനവിലപിൾ പുകർ -
നോക്കേവല്ലേപരൻത -
നാഡിക്കാബോത്രാളി ശിഷ്യൻ നടവയരണിഗീ -
ത്രാണരാത്രുന്തശാനതൻ
തക്കാക്കണ്ണാൽ ചുമച്ചെള്ളാക കൃതി ഗൈ -
കൂതതാം നാടകത്തെ -
ചുംക്കന്നാചാങ്ങ് വാദങ്ങളിലമിതസേ -
തനാൽസുചപ്പിച്ചിടന.

ഗ്രന്ഥകത്താവു°

ഭ റ വ ട്ര റ്

(കാഷണംടക്കം)

ര ന ന മ സ ന

മരിഃ അഃ ഗണപതയേ നഃ
ഓവിജ്ഞാനസ്തഃ.

ചന്ദ്രാന്പയാദരണമാം ശമനാതമജന
സാന്തുപ്രമോദമുളവാക്ഷവതിനാവേണി
നമിച്ച ക്രമ പരവാനാഴനളിയോങ
നദാതമജൻ കയണയാ തുനയാള്ളരട്ട്.

1

ശരത്തന്നെയല്ല,

അമ്മം പാന്പസമിജാലം ഗിരിസുത്തൈഖാഴക്കം
വെള്ളിമേരു പ്രകാശം
എത്തം തീക്കട്ട തിക്കർക്കല കറിനവിഷം
തുന്ന ചാരം കരാരം
ചാടം മാൺകുട്ടി ത്രുലം മനിജട തല തോ—
വെന്നിതെല്ലാം നിഭാനം
കുടം മോദംലുരിക്കം പുരരിപ്പുണ്ടവാൻ
നിഞ്ഞെഴുത്താദ്ധിട്ടേ.

2

ଆରାତିଗଣ୍ୟାପ୍ତି,

ତତ୍କାଳଂ ପଲରାତ୍ତକୁ ଯିମପତ୍ର -

ପୁରୀଚିପାଦୋଷାଵଂ

ସତ୍କାଳାତ୍ତ କଶିଦ୍ଧକାଳାଵର ପିଲି -

ତେତୁ ଜ୍ଞାନାବସମ୍ମାନରେ

ରକ୍ଷଣୀୟ ତିରମେଳିତରେଣ ତିରମେ

କଣ୍ଠୀତିବାନ୍ ପେବିତଙ୍କ

ରକ୍ଷଣୀୟିନ୍ଦ୍ରିକାକାଳକୁ ପଣ୍ଡ କୃତମାଂ

ନୋକାଳି ନୋକାଶ୍ରୀଯଂ.

୩

(ନାନ୍ଦୁଗତତିର୍ଥ ମୃତ୍ୟୁରାଗଳ ପ୍ରାଵଶିକଣା.)

ମୃତ୍ୟୁରାଗଳ - (ନେର ନୋକି ସାରତାପତେତାଟକୁରୀଟିକ୍)

ପ୍ରଣାମରାଯୁଦ୍ଧ ସତ୍ସ୍ଵବରକା -

ଜଣିତର ରଂଘତିଳାକ୍ଷଂ ପ୍ରଭାଵଂ

ଶଣିପୁତ୍ରିନ୍ୟାକଳମଳ୍ପିମହ୍ୟଙ୍କ -

କଣିପ୍ଲବଂ ନୋକକିଲେତ୍ର ଚିତ୍ରଂ!

୪

(ମୃତ୍ୟୁରୀକ୍ଷଣୀକ୍ଷିତି)

ଶ୍ରୀଶାରସାରମେଳାକଳନ୍ୟାଯ ନାଲ୍ ମର୍ଦ୍ଦ

ନନ୍ଦ୍ୟାଯ ପାରମଶକୋଟ ସାରତଲଭତିର

ସଂଶୀତତାତ୍ତ୍ଵମିଟରେ ଚାହୁଁ ତକତିଫିଳ

ଲେଖ୍ୟା ମିଶାପିଲେଖମୀଲପନିଯିଂ ମନୋଜଳଂ. ୫

(କରିଛୁ କୋପତେତାଟକୁରୀ ଅଳ୍ପିଯାଂଯିଲେଜ୍ଜ ନୋକିକ୍ଷିତି)

ଏହିତ ନେତମାଯି ଯକ୍ତଂତ୍ରିକିର୍ତ୍ତନକୀକ୍ଷିତି? ଲୁଣେକ୍ଷମାଵର
ଅତେ?

നടി—(യനിട്ട്) ഇവിട്ടു തരാനായി സഖ്കാരങ്ങ് കൈ
എഴുത്തു തന്നിക്കും. അതു വെച്ച് സ്ഥലം മറന്നപോ
യി. അതുകൊണ്ടാണ് കുറച്ച താമസം വന്നപോയ
തും. ഇപ്പോൾ കിട്ടി. (എന്ന കൊടുക്കുന്ന)

സുത്ര—(വാങ്ങി വായിക്കുന്ന)

“അവോട്ടുക്കാടൻ തൃടകത്താക്കാട് പരിപാ—
വിച്ചുകൊണ്ടാദരംപു—
ബാവട്ടുത്തിരിക്കം ചുരച്ചരശേവാ—
നീളു നല്ലുത്തിശവത്തെ
സേച്ചിപ്പുന്ന് വന്ന വാഴം ധരണിസുരവര—
നാരയക്കുന്ന കത്താ—
ബാവിമുഖ്യാദേശ നാരാധണനടതിലഭകൾ
കാണാവാനാണതാരം”

6

അതുണ്ണം ശേവക്കുതാം നാടകം വേഗമായതു്
കേടകക്കണ ഭവാൻതന്നെ മോട്ടിയോട് നടത്തുണ്ണം”

7

നടി—(കേട്ടിട്ട്) ഇംഗ്ലാട്ടകം ആരക്കാക്കിയതാണ്?

സുത്ര—നടവത്തു നന്ദുരി ഉണ്ടാക്കിയതല്ലോ?

നടി—അദ്ദേഹം കൊടുക്കല്ലൂർ വിഭ്രാൻ കണ്ണതിരാമവ
മൺ തന്മരാനീരം അടച്ചക്കയ്ക്ക പറിക്കുന്ന എന്ന കേട്ടി
ടുണ്ട്. നാടകം ഉണ്ടാക്കിട്ടണോ?

സുത്ര—അതു മഹാശ്രൂ? ഇം പെണ്ണാദ്ദേശംകുന്തരിയാം?

കൊച്ചുനിന്തനുരാൻതോട്ടവിലകവികളും
നന്നനു മാനിക്കകൊണ്ടു
മെച്ചും പുണ്ണുള്ള ലോഹത്തിയതിലതിസാ—
മത്രമുണ്ടാക്കകൊണ്ടു
അരുളുന്നാം കീത്തി നേടിതെള്ളിവൊട്ട നടവ—
തൃപ്പസിക്കുന്ന സാക്ഷാ—
വള്ളുൻ നന്ദുരിയൈക്കേട്ടവനിയിലറിയാ—
താരുടോ പാതശീലേ!

8.

നടി— കാ, മോ, അരുളുൻനന്ദുരിയോ, അദ്ദേഹത്തിനെ
ഞാനിയുമെന്നല്ല ഇഴനാടകവും വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ത
ല്ലാലും കാമ്മയുണ്ടായില്ല.

ഇനിസ്സുക്കരച്ചെങ്ങായ കായ്യുമോത്താൽ
നന്നായും നടുക്കു വരമെന്ന പാണത്തിനേന്നും
കന്നാന്തരം കുതിയതല്ലിനിയുണ്ട് മെച്ചും
നന്ദാതമജൻ കമ്മയിൽ നായകനായിതാനും.

9.

ഇവിട്ടേരുബാടൊന്നാട്ടി ചോദിക്കാൻബാധിക്കുന്നു.

സുത്ര— ചോദിക്കാമണ്ണോ.
നടി— അരുളുൻനന്ദുരിക്കു ശീനും കലശലാണുനു കേട്ടു
വണ്ണോ. അതു് ആശപ്രാസമായോ?

സുത്ര— അരുളുൻ മഹീസുരവരനുള്ളവായ ശീന—
മിച്ചുനാളുലതരമായ ചികിത്സകൊണ്ടു
കൊച്ചുനിഭൂമിച്ചതി മാറിയ വത്തമാനാം
നൽച്ചാങ്ങച്ചുറുമാവി! നിങ്ങൾഡിഡേ?

10.

നടി—എതു കൊച്ചുണ്ണിത്തന്പുരാൻ?

സുത—ഇക്കാവകിയ രാജതിതന്നെന്റെ തനയൻ

കണ്ണതുണ്ണിത്രോപന്നേര നൽക—

തന്ത്രകാർശസേവകനായ ശിഷ്യനമലൻ

ദേവേഴ്സഭസേവാരതൻ

ചോഡ്യാള്ളിഞ്ചുക്കനാങ്ക കോടിലിംഗന്മാവൻ

കൊച്ചുണ്ണിത്രോപാലനാ—

ണന്തുരാമത്യശാന്തി നൽകിയവിട്.

തെതക്കാള്ളത്ര രക്ഷിച്ചതു്.

11

എന്നതനെന്നയല്ല, അദ്ദേഹം ദീനംമാറിയതിനെക്കുറിച്ചു്,

‘ദീനംകൊണ്ടാത്തനാമെന്നാട്ടുട്ടുറേ

വിട്ട ജീവൻ ഗമിപ്പാൻ

താന്ത്രസാമിച്ചു നില്ലുണ്ടാഴത്തിനെയരം

വീണ്ടെട്ടത്തിനെല്ലാണ്ടു

ഭാനഞ്ചെങ്ങുന്ന രക്ഷിച്ചുാങ്ക സുകുതിവൻ

കൊച്ചു കൊച്ചുണ്ണിത്രോപ—

നാനംകൂടാതനേകം സമകളിമരണം

മുമിയിൽക്കേമനായി.’

12

എന്നു് കൈ മംഗളിപ്പത്രം ‘മലയാളിമനോരമാ’പറ്റ

ത്തിൽ പ്രസിലംചെങ്ങിട്ടും ഉണ്ടായിരുന്നവയല്ലോ.

നടി—അല്ലോ കൊച്ചുണ്ണിത്തന്പുരാന ചികിത്സയുണ്ടോ?

സുത—അവിടെങ്ങു് എന്നെതാര കോപ്പാണില്ലാത്തതു്?

സുക്ഷ്മം വിചാരിക്കുന്നോപം അമരാവംചനാബന്നനാ പ

റയണം.

നടി—ശരിതന്നെ. നമ്മൾ ഇങ്ങിനെ കാണോന്നിനെപ്പുറം അധികം വിസ്തരിച്ചതുടങ്ങിയാൽ അരങ്ങു മണിയും. അതു പോരാത്തതല്ലോ?

സുത്ര—എന്നാൽ ആത്രവിനെ വർഗ്ഗിച്ച് പാട.

നടി—എത്രും ആത്രവിനെയാണ് വർഗ്ഗിക്കേണ്ടതും?

സുത്ര—എത്രാ സംശയിപ്പാൻ? ഈ വസന്തപ്രതിവിനെ തന്നെന്ന.

നടി—

മരംമാരുതനും പുരത്തുംകുഴം ദോഷം ശരീരം സന്നിഡ്യം വന്നിടം മര മരുന്മെന്നിലും സൗഖ്യം വസന്തം പരം

സുത്ര—(നോക്കിട്ട്)

ധന്യത്പരം കലക്കം ധനജ്ഞയന്മാദ്വയേം ധനന്തരാമി—
ജ്ഞനൊക്കാംതിനെത്തുമെന്ന ശവാനോത്തിന്റെ പാ

(ക്ഷംവിധം 13

ഈനി നമ്മകൾ ജോലിനോക്കാൻ പോവുക.

(എന്ന രണ്ടാഴം പോയി)

പ്രസ്താവന കഴിഞ്ഞ.

(അതന്തരം ശവാൻ പ്രജവാക്കണം.)

ശവാൻ—

ഔദ്യതിനായും രിപ്പാൻ കരപതി വരമി—

ന്നതുയഘ്യാന്തിട്ടേവാം—

ബ്രഹ്മനും തദ്ദേശം മര സവി വിജയൻ—

താരമിനാഗമിക്കിം—

സിഖാന്തം താനൊരാളില്ലെന്നിവന കണ-
ക്കല്ലുതും ഭംഗിയായി-
സ്സിലിച്ചീടില്ല നന്നാഡൈ വഴി പിഴയാ-
രോക്കണം ലാക്കിലിപ്പോൾ.

14

മുനം യുദ്ധത്തിനാരോ പറയുവതവരോ-
ടൊത്തു പോയീടണം താ-
നന്നാണാല്ലോ റുചന്നാക്കട മുയയത്രുമി-
ഞാചരിക്കേണ്ടതത്രേ
(ചെവപിങ്ങാത്തിട്ട്)

നന്നാഞ്ഞുമാക്കുന്ന കൊട്ടം കഴലും ബെടിയും
ഭേരിയും പാരമാരാൽ
വന്നിടന്നണ്ണ മഞ്ഞാധനന്റുവനിവിട-
ജ്ഞുനു തോന്നുനു ചിത്രേ.

15

(അംഖിയംഗിൽ)

‘നിങ്ങളും ശ്രദ്ധിട്ട നിന്നാൽ മതി അക്കം കൂ
ടെപ്പോരേണ്ടു’ (എന്ന്)

ശ്രവാൻ—(കേട്ടിട്ട്) കാ മോ! മഞ്ഞാധനന്തരനു. ഇം
വിച്ചാൻ മുമ്പിൽക്കുടുന്ന ക്ഷമിച്ചാൽ മാർക്കംമായി.
(പിചാരിച്ചിട്ട്) അതുടെ, അഞ്ഞിനു വരവോളം കു
കളുംരക്കുംതന്നെ തരം. (അംഖിനെ ചെയ്യുന്നു)

(പിന്നെയും അംഖിയംഗിൽ)

‘മോ, മോ, മരിക്കാരൻ,—സംഘി—കുഞ്ഞൻ എ
വിനെയാണ്—വള്ളിയരയിലാണ്—അംഖോട്ടു കുടക്കു

തെ—അരവാമല്ലോ. ഇവിടെയ്ക്ക് സമയം നോക്കാൻ
ബോട്ട്(എന്ന്)

(അനന്തരം ഭദ്രാധന പ്രവേശിക്കുന്ന)
ഭദ്രാധന—(ചുററിനടന്നിട്ട്)

കണ്ണൻ, തൊൻ വന്ന കാൽം കരളിപ്പടനാി—
ഞങ്കിലത്രുന്നമോഹാർ
അണ്ണം വന്നാരിക്കായ്ക്കിനൊക്കെ വഴിയി—
പ്ലിപ്പ് തെള്ളം വിവാദം.

(നോക്കിട്ട്)
കണ്ണം ചീമിള്ളയിക്കുന്നതുസമയമരം
നിദ്രയാശേഷതിനിപ്പോൾ
ഒന്നിപ്പിക്കുന്ന, തെല്ലാണിവിടമതിലിരി—
ജ്വാം വിളിക്കാം പത്രക്കൈ. 16

(നാലു പുറത്തും നോക്കിട്ട്)
നന്ദ്യം മുകുടൻറ മടിപ്പേശം
തന്ത്രിക്കിടക്കം മണിവീംമല്ലു
ചെയ്യാരിക്കാമുണ്ടുനുതായാ—
ലെന്നുകണ്ണിക്കം തരമായിരിക്കം. 17

(പീംത്തിനേലിക്കുന്ന ഇനാലിയക്കൂടി നോക്കിട്ട്)

ചാരതപരമുണ്ടുനോക്ക തിവ്യനണ്ണ
ക്രിത്തുനിന്നിന്തു വരുന്നതാമോ?

(സുക്കിച്ചുനോക്കിട്ട്) അമഹാ,
കാരാത്തവൻനുനുകതാരലിന്തത
കുരാത്ത കാന്തിസുതനാണവിന്തതു. 18

(അരന്നതരം അരജ്ഞനന്ന് പ്രവേശിക്കുന്ന.)

അരജ്ഞനന്ന്—ഇവിടെ എഴുന്നെല്ലാം കില്ലപ്പനാണോ? ശമ്പു
മൊന്നം കേൾക്കുന്നില്ല. (പള്ളിയറയിലേജ്ജുനോക്കിട്ട്)

പള്ളിക്കുറുപ്പ് ശൈവാൻ പരിചൊട്ട ചെയ്തു—
കൊള്ളുന്ന നേരമധ്യനാ തരമില്ല കാണുന്ന
കൊള്ളും തദ്ദീയമതിമോഹനഭിവ്യത്രുവ—
മുള്ളത്തിലോത്ത് ചരണാന്തിക്കേശവാസം. 19

(അട്ടത്തു ചെന്ന നോക്കിട്ട് വിചുരം) എന്ന്

മനം വന്നവശായി ദശ്വടമതി—

കുഞ്ഞാർഡി ഫഃഞ്ഞാധനം

തന്നെത്താനൊരു വീംമേരി മരവി—

ഒന്നു തെളിഞ്ഞതിനെന്നെ

മനിച്ചീടിനു ഭാഗ്യമുള്ള ഘരങ്ങൾ

പ്രോക്കം പ്രദേശങ്ങളിൽ—

ചുവന്നത്തുനാ വിവരത്തുമെന്ന വിഭിഷാം

വാക്കിനു ഭോജ്യാക്കമോ?

20

അരതെന്തകിലുംബവരു പള്ളിക്കുറുപ്പുനുകന്നവരെ തു
ക്കാണ്ടിൽ നില്പുകതനെന്ന. (അരങ്ങിനെ ചെയ്യുന്ന)

ശൈവാൻ—(ഉണന്ന് നാട്ടത്തിൽ കണ്ണു മിച്ചിച്ചും, അരജ്ഞ
നന്ന നോക്കിട്ട്) എന്ന് അരജ്ഞനന്നോ? കാഞ്ച നേരമാ
യോ വന്നിട്ടോ?

അരജ്ഞനന്ന്—ഇല്ല, ഇല്ലപ്പംതന്നെന്ന.

ശൈവാൻ—(ഒന്നുമാത്രാട്ടക്കുട്ടി)

അഭ്യു ധനജയ! സവേ! സുവമാളു സിജ്ഞ-
സിശ്വു ചോറമയി മഹിഷുദ്ധനങ്ങളും തേ
ഇശ്വരതുമെന്ന കരതുന്ന വിശേഷമിപ്പോൾ
ചൊട്ടുവന്നെതിനിവിടെങ്ങു ഗമിച്ചതെന്നാം. 21

അംജലിനൻ — എന്തെങ്കിലും കരവിധി സുവമാണ്.
(സപകാര്യമായിട്ട്) ദിശ്യാധനാജ്യുജ്ഞൻ തലജ്ജത്വയും
രിക്ഷനാണ്ടോ, കണ്ണിലെപ്പനാണോ?
(ഗൈവാൻ ദിശ്യാധനാനെ നോക്കി പരിമേച്ചു എഴുന്നേ
ഡിശ്യുനാം.

ദിശ്യാധനാൻ — എന്തു, ഇരിജ്ഞു, ഇരിജ്ഞു.

ഗൈവാൻ — 'ഇതനിട്ട്'

അഭ്യു ചോനിവിടെയെത്തിയ വത്തമാന—
മിഞ്ഞളുവന്നിയുവാനിടവന്നതില്ലെ
പൊയ്യല്ല വന്ന വിടിപ്പെട്ടാൽ നിദ്രക്കാണ്ടു
വയ്യാതലാത്തു കരാരെയാണ കിടന്നപോയി. 22
മാനം പെരുത്തുള്ള ചോനിവണ്ണം
താനേ വരാറുള്ള നിമിത്തങ്ങളും
ഞാനോത്രുകണ്ണിട്ടിരിയ്ക്കതില്ലെ
തുനം വിശേഷാല്പംവരുതിപ്പോൾ? 23

കുതന്നാർലോരാക്കിടല്ലുംരച്ചിന്നോടുയരെച്ചകിൽ ഞാ
നേതുംതന്നെചടിച്ചിട്ടാതവിടെവന്നെത്താതികന്നിട്ടമോ?
ചേതല്ലുംക്കഴശേഷവും കരതിയില്ലീപ്പോൾ വേദന്നും
ചെയ്തിട്ടും ക്രത്തുവല്ലം മനസി ഒരു ചാല്പാവത്സ്യത്തിനും.

മന്യവരണിമൺമെല്ലേ!

വന്ന വിശ്വാസം കമിജ്ഞ പഴിവോലെ
നന്തി നടക്കതിനാലേ

വന്നീടം പാക്കിലിനു മേമേലേ! 25

ഭദ്രാധനൻ— ഈ പാണ്യവന്മാർക്ക് പക്തി രാജ്യം കൊ
ടക്കന്ന കാൽം അനൈജനാക്കം അട്ടുനം മറ്റും അരശേ
ഷം മനസ്സില്ല. അവകം യുദ്ധം ചെയ്തിട്ടുകൂലും കി
ടാതേകണ്ട കഴിയ്ക്കുന്ന കൂടിയിരിയ്ക്കുന്ന. അതുകൊ
ണ്ട ലെഖകികമല്ലുകൂലും യുദ്ധം കൂടാതെ കഴാകയി
ല്ലുനം വന്ന. എന്നമാറുമല്ല, അതിനു പേണ്ടുന്ന
വട്ടങ്ങളിലും കൂട്ടിക്കഴിത്തു. യുദ്ധം ചെയ്യുക എന്ന വക
ബോധം അവരവരുടെ നില നോക്കാതെ കഴികയില്ല
ശ്രൂ. എന്നാൽ നിങ്ങൾ സഹായിപ്പാൻ വിചാരി
ജ്ഞനംബേഖകിൽ നല്ല സമയമാണ്. യുദ്ധത്തിനു കൂ
ണിയ്ക്കാനാണ് തൊന്ത വന്നതു്. തൊന്തത്തിയതിൽ
പിന്നൊയാണാജ്ഞന്ന് നന്ന വന്നതു്.

യാദവക്ക് കരിപാണ്യവാദിയിൽ
ഒപ്പെമ്മതു നിരവിച്ചുനോക്കിയാൽ
മോദമോടിവിടേയാൽ മുമ്പിൽവ—
നാദിക്കമവരോട് ചേരണോ. 26

എന്നാണ് റ്റായം.

അംജ്ഞനൻ—(പരിമേത്താടക്കടി ശ്രവാനോട്)

അണ്യത പെരുക്കന്നവരാം

കന്തിതനയക്ക് പാക്കിലിക്കാലം

നിന്തിക്കവടിയുടെ ചരണ—

ചുനകാരല്ലോതയില്ലോരവലംബം. 27

എന്ന തിങ്ങമനസ്സറിയിച്ചു് ഇപ്പോൾക്കുന്നേ ക്കൈച്ചു്
ശ്രീക്കോട്ടേ ചൊല്ലണമെന്ന വലിയ ജ്യോജിൻ കല്പി
ച്ചിട്ടാണോ എന്നു.

ശവാൻ—(വിചാരം) കരാർ ഗ്രായം വരഞ്ഞിട്ടും മറുറ
ആർ അതുകൂടിച്ചിട്ടും. രണ്ടാഴ്ചം കഴിയ്ക്കാൻഒളി
പ്പി. കരാച്ചു ദംഡമായി. അതെ വഴിയുണ്ടാവും.

(പ്രശ്നം)

വേണ്ടന്നവോലെനിങ്കവിഷ്ണുകിൽ മനു നിങ്ങൾ
രണ്ടാർക്കുമ്പുണ്ടു്, വരയാമതിനൊളി ഭേദം
കണ്ണങ്ങളിയജ്ഞന്നനനെ മന്ത്രിപിടത്തിൽ മനു—
കണ്ണങ്ങളി കൈഉരവധിതലാജരാജൻ. 28

എനിഷ്ട രണ്ടാഴ്ചം ഭേദമില്ല.

ഭിഞ്ചാധനൻ—(വിചാരം) ഈ കണ്ണവൻറെ കണ്ണിലില്ലെന്ന്
ജീവ പുറപ്പാട് കണ്ണപ്പോർത്തുന്നെന്ന നല്ല കണ്ണക്കി
ലാവില്ലെന്ന നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അജ്ഞനൻ—(വിചാരം) അചു! അസാരം ഭേദമായി.
ഉപ്പങ്കെട തെളിയു് കന്ന കംഞ്ഞ.

ശവാൻ—(കന്നാക്കി അതിലോചിച്ചിട്ടു്)

പോരാമക്കിലോരാപാർക്കവേണ്ടിയചു—

നേകാം നടുക്കുള്ളാരി—

പ്രാരാവാരമതെന്നവോലെ വിലസും

സേനാഗണം തർക്കണം

നേരെങ്കണ്ണപ്പറയാം നിരായയനതായ്
 നില്ലുന്നതല്ലോതെ യ—
 സ്വാരിന്നേല്ലുയമായുധം തൊടക്കയും
 വോയ്ക്കു ചെയ്യില്ല എന്നു.

29

എന്നാലിങ്ങിനെയാണ് വസ്തുത.

നിങ്ങൾക്കുവായീടിമോ—
 നിംഗിതുടനേ കമ്മിച്ചകൊണ്ടാലും
 അംഗിനെ ചെയ്യാനോരുത്ത്—
 വിങ്ങില്ലെന്തിനു താമസം പാഴിൽ?

30

അംഗ്കുന്നനു—

മതി മതി ശ്രദ്ധവാൻമാറും
 കൊതി പുനരിനില്ലെനില്ല സൈന്യത്തിൽ
 മിതമിതു മാമകമിപ്പോ—
 ഇതിനു ദയാലോ! മനസ്സുവെച്ചാലും.

31

ചിങ്ഗു—(വിചാരം) ഒരു ഗ്രാമജീവകളിലും ആയുധമെടു
 ക്കുന്നതുണ്ടു യുദ്ധത്തിനു കൊള്ളില്ല. എനില്ല പട
 ഞജനം മതി.

(സ്വാംഭവം)

സ്വപ്നപ്പാകാധിപന്നനു തരമറി—
 തന്താദ്യം ഭവാനെ ക്ഷണി—
 ചുല്ലും കൊഞ്ചമതെന്തിനിനു പഴുതേ
 ചൊല്ലുന്ന വല്ലുകളിലും
 കൈമല്ലുക്കൊണ്ടുഗമിച്ചിടാമിലും വേ—
 സൈന്യങ്ങളില്ലുംരം

ചൊല്ലിക്കാണ്ടതരേണമായതയുന്ന

ചെവകാതെ പോകുന്ന ഞാൻ.

32

ശവാൻ—അരങ്ങിനെതന്നെ. ഇപ്പോൾ ചട്ടം കൈട്ടാം.

(ഉറക്ക) അരുംഞാവിടെ?

ഹരികാരൻ—(വന്നിട്ട്) സപാമി! ഞാൻ.

ശവാൻ—കുതവമ്മാവിനോട് വേഗത്തിൽ ഇവിടെ വരാൻ ചായു.

ഹരി—കല്ലുന്നപോലെ (എന്ന പോയി)

(അരന്നതരം കുതവമ്മാവു പ്രവേശിക്കുന്ന.)

കുതവമ്മാവു—(തൊഴുതുംകൊണ്ട് ഭശവാനോട്) ഞാനിതാ വന്നു. (അരജ്ഞനനെ നോക്കിട്ട്) കരയു നേരുമായോ വന്നിട്ടു്?

അരജ്ഞനൻ—ഉള്ള?

കുതവ—(ചുങ്ഗാധനനെ നോക്കിട്ട് അരുംവോട്ടിട്ടി) ഇവിടുന്നും അസാരം നേരുമായിരിയ്ക്കും!

ചുങ്ഗാ—(ചിരിച്ചുംകൊണ്ട്) ഉള്ളു്. ഒരു രണ്ട് നാഴികയായി.

ശൈ—(കുതവമ്മാവിനോട്) വാണിയവന്നായും കൈഉരു നായും തമ്മിൽ യുലും തീച്ചുയാക്കി. ഇവർ രണ്ടു പേരും നമ്മെഴു ക്ഷണിയ്ക്കാനും വന്നിരിയ്ക്കുന്നതു്.

എന്നാൽ—

നോക്കിയപ്പുണ്ണിയവയും കൈപ്പുവയും

തമിൽപ്പുണ്ണുണ്ണുവൊളി

നോക്കിനെന്നെതാര്ത്തേദമാണിത്വും—

ക്രാക്കം സഹായിക്കണം

ഇക്കായ്യത്തിലിവക്കിശ്ചീരച്ചിലും—

ഷംപോലെ ചെള്ളിടവാ—

നർക്കാന്പിക്കലുറച്ചു കേവലമത്രും

ചൊല്ലാം പോനോട് എന്നും.

33

നമ്മുടെ വക്ക് നാരാധാരം എന്ന പേരായ ഒരു
ക്ഷീഖാഡിണി സൈന്യത്തെ ഭേദ്യാധനമാരാജാവി
നു കൊടുപ്പാം നിഃശയ്യനായ എന്നു മാത്രും പാ
ണ്യവഹാക്ക് സഹായിക്കാൻ പോവാനമാണ് നിശ്ച
യിച്ചതും. അതുകൊണ്ട് അവരെക്കുള്ളൂം ഇട്ടേണ്ടും ഒരു
മിച്ചതെന്ന പോക്കന്തിനു വേണ്ടവിധി തയ്യാറാക്കു
ം. അങ്ങും അങ്ങെയുടെ സൈന്യങ്ങളോടുള്ളിട്ടും കുമിച്ചതു
നെന്ന പോക്കണം. വേണ്ട സഹായങ്ങളും ചെഞ്ചണം.

കുത—അംഗിനേതനെന്ന (എന്ന പോകി)

(അംഗിനയംഗിൽ)

‘വീരനാരായ നാരാധാരാദേവരേ!

കേരംക്കണവിൻ നിങ്ങളെല്ലാം

പോരിക്കൽ വിന്റുണ്ടുാൻ കരക്കലവരണോ—

ടൊത്തു പോയീടവേണം

പോരാ വേറിട്ടുരക്ഷാധിണിയെണ്ടമില്ല എന്നു

കൂടിമുന്പിട്ടുടെ—

പ്രാരംബാജ്ഞയെന്നാലിനിയതിനതിസ—

നാലുരാജ്ഞാത്തനില്ലിൻ.

34

ഇതാ ഞങ്ങൾ തയ്യാറായി?—(എന്ന്)

ശഞ്ചാ—(കെട്ടിട ശവാനോട്) കുതവമ്മാവു സെസന്റും
ശ്ലാം സെസന്റും അദ്ദേഹത്തിനോടും പരായനതാ
ന്നീ കെട്ടതു്. എപ്പോം തയ്യാറായി എന തോന്നും.
എന്നാൽ പോട്ടു? (എന്ന് എഴുന്നേള്ളുന്നു)

ശവാൻ—(എഴുന്നോറിട്ട്) താമസിയ്യാതെ കണ്ടുകൊ
ംഗം.

ശഞ്ചാ—എന്നാൽ അങ്ങിനെതന്നു. (എന പോകുന്നു)

ശവാൻ—(ചിരിച്ചുംകാണ്ട്) അതുടെ നമ്മകിനി ഇരിയ്യു
ക. (എന്നിരിക്കുന്നു.)

(അജ്ഞനൻ സിംഹാസനത്തിനേരു നോക്കുന്നു)

ശവാൻ—ഇവിടെതന്നു (എന കയ്യചിടിച്ച കട്ടി
നേരു ശ്രദ്ധയീട്ട്)

എടോ! സബേ! തെററി തന്നും വാരം
പടയ്ക്കു വേണ്ടും പരിവാരമെല്ലാം
മിട്ടക്കുള്ളം ക്ഷയപുംഗവൻ ക—
ആടക്കി കായ്ക്കും വെറുതേ കളഞ്ഞു.

35

അതും അതും എടുക്കാതെ എന്നു എത്തു കായ്ക്കും വി
ചാരിച്ചാണോ വരിച്ചതു്?

അജ്ഞനൻ—

എന്നെന്നും മിവള്ളുമിപ്പും ആക്കി—

ചെയ്യുന്നു? ശരൂക്കുന്നോ—

ടെന്തിനും മതിയാക്കമിയ്ക്കിവർ വോൻ
ചാരത്തിങ്ങനീട്ടുകിൽ

ചെന്താർസായകവെരിയായ ശ്രവാൻ
 ദ്രോതാനൈത്തിടിലും
 ചിന്താലേശമതിപ്പുനിങ്ങ നിതരാം
 നിസ്സാമീസ്സംഗരം.

36

നേരേ തേരെ നടത്തുവാബനാകവനണായിട്ടുവയ്യീടിലെൻ-
 നേരേവോരിനെതിക്കിവാനാകവങ്ങവോരായരാളുന്നരേ
 പാരം കൂരത്താം നിവാതകവചനാദ്ദുരാ സംഗരേ
 കേരിക്കളുലകാലകേയസമിതം സ്വീകരിച്ചിപ്പുയോ? 37
 ശ്രവാൻ—അതിനു വിഷമിക്കേണ്ട, തേരെ ഞാൻ തെ
 തിക്കാം.

അംജ്ഞ നന്ന്—(സന്ദേഹത്തൊട്ടുടി)

എല്ലാമിവിടത്തെക്കുവ—
 അല്ലാതുണ്ടോ നിന്തുറിയു തെന്നെപ്പാക്ക?
 തെല്ലു കംച്ചിലിതെക്കിലു—
 ‘മെല്ലാം ചെയ്യാം മഹത്തുകൾക്കുണ്ടാ’ 38

ശ്രവാൻ—ആട്ടട്ട, നമ്മുടെ ധന്മാന്ത്രിയുടെ അട്ടക്കലേപിലു
 പോക.

(എല്ലാവയം പോയി.)

കനാമകം കഴിഞ്ഞ.

O സെറ്റ് റിക്കം

(കരന്നതരം അലിമന്ത്രവും എടോൽക്കചനം പ്രദേശ ശിക്കണം)

അലിമന്ത്ര—ഇവിടുന്നിപ്പോൾ വരണ്ണയുള്ളി? ഈ കൂപ യൈനം അറിഞ്ഞില്ല അപ്പേ?

എടോൽക്കചന്—എങ്കാം?

അലിമന്ത്ര—ഉത്തമധൂക്കാഷൻതാൻ സമ—
വർത്തിതന്മാർ തുടങ്ങിയെല്ലാകു—
കത്തായ പാണ്യവസ്ഥയി—
ലിത്തിരി പറവാൻ വിശ്വേഷമുണ്ടായി.

എടോ—ഈതുവേണ്ടി? നോന്നാറിന്തിപ്പുള്ളു. എന്നാണന്തു്
അലി—കേട്ടോളി, ഒരു ഗുംഗുലുകുത്തിക്കുന്ന മുതരാജ്ഞൻ
പറവതയച്ചിട്ടു സജ്ജായൻ വന്ന മഹാരാജാവു ധർ
ഘുതരോടു സാധി സംസാരിക്കുകയും അവിടുന്ന മറ
പടി പറകയും മറ്റും നല്ല നോഭവുക്കായിരുന്നു.

എടോ—എലി, സംസാരിക്കുന്ന അന്തരീക്ഷം അയച്ചതു്
ഒന്നേയോ? യുദ്ധംനിശ്ചയിച്ചപ്പോഴുണ്ടതനെ മുപ്പുക്കു
കമ പരിഞ്ഞായോ? ഇതു ദിന്തും അരിഞ്ഞിട്ടോ
അലിമന്ത്ര—അതാവില്ല. ആ പുലബന്നം വ്യസനമായ്
തിക്കണം.

എടോ—അതുടെ, കക്കെ കഴിഞ്ഞ പോയോ?

അബി—ഉള്ള്.

എടോ—ക്രൈ! എനിക്കേ കേരംകാൻ കഴിവുതില്ലോ!

അബി—ഈവിടനോ എവിടെയായിരുന്നു?

എടോ—തനാനിവിടെത്തെന്നു ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ യു അതിനു വേണ്ടുന്ന സൈ നൃജീവം വന്നു ചെന്തിൽ വിനെ കവാത്രും മറ്റും യാത്ര നിജുമ്പണം. അതുകൊണ്ടവിടെക്കരത്താമസം വന്നപോയി. ഈ കമ അശോഷം അറിവത്തില്ല. അതുടെ, അവഞ്ജൻ തുടർ ഉണ്ടായിരുന്നവാല്ലോ. എന്നോട് വിന്നുരിച്ചു മഴവനും പറയണം.

അബി—

പാരാവാരഗളിൽനാം ശൈനി—

നാവിനീരം ശാന്തേക്കതിയും

പാരീരേശിനിശ്ചനാം ഹരി പരം

രോഷിച്ചു ലോഷിച്ചതും

നേരേ കേരംകണ്ണമെക്കിലെല്ലാ രസമി—

ണ്ണപ്പാതെയുണ്ടായതീ—

പ്രാരാത്രുള്ളാരു തനാൻ കടന്ന പറക്കിൽ—

ചേരു വരു അംഗിയും.

2

എടോ—എക്കില്ലോ അശോഷം കേരംകാത്തതിൽ ഭേദമാ ണ്ണപ്പോ.

അബി—എന്നാൽ പായാം.

കരസ്യത്പരാന്മാ കയ്യുഖുകൾമീമന്നാഡിൽ

മുസുരപ്പരമന്നാരു മഹാകമ്പള്ളംവഴിക്കും

ସମୟିକଣାଵେଳେଣିଷ୍ଠର ଚପ୍ରେ ପିଯଣ୍ଡିଲ୍ଲିଙ୍ଗିଂ
 ଚାନ୍ଦିତିଲତୀରେ ପାନତତ୍ତ୍ଵ ସଜ୍ଜାଯନ୍ତିରାମ. ଶ
 ‘ଯମ୍ହାଯମ୍ହବିଚାରମିଲ୍ଲି ତନୟ-
 ନାହିଁବେଳାରାମକେହିଲ୍ଲିଂ
 ନିମ୍ନତ୍ରୁଦିଲାଶ ନିଷ୍ଠ ନିତରା-
 ମାରୋଟ ଚାଲ୍ଲେଣକୁ ରତ୍ନାମ୍ବ
 ଅରମାମଳ ଶକନାକିତେବାକେ ରମମା-
 ଶିଖିଛୁଛୁଯାମ ସାରମି-
 ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଗାବିତତ୍ତ୍ଵିଲେ ସମିତିଯତେ-
 ନାମାତତାରିଲୋତୀତିଶାନ.

ଅରତିରେବଚ୍ଛ ଦଃତ୍ତ୍ୟାଯନାନୀର ଭାଵତତିକରୁ ରେତୁ
 ଲୋକୁଗାମନ୍ତରରେ ତାଙ୍ଗାଶୀଁ, ମରାରାତ୍ରି ପା
 ନତତ୍ଵ କେହିକୁଲ୍ଲେଣ ମାତ୍ରମଲ୍ଲ ତାମ ପାରୁଣ୍ୟରୁ
 ଏଲ୍ଲୁବାପାଂ କେମିକକୁଲ୍ଲି ଦେଖାମେନାଣ୍ଟି. ଏହିତୁ
 ଚପ୍ରେଣା?

ଏହିନାନ୍ତି ଦଃତ୍ତ୍ୟାଯନାରେତୀର୍ଥିନ୍ଦ୍ରିୟାଧି
 ତାନିଷ୍ଟମଲ୍ଲାର ତାଙ୍କ କାନ୍ତିମିଲ୍ଲି
 ଏହିନୋକାରାଲୋଚନାପାଲୁମିଲ୍ଲି
 ପିନିକିର୍ତ୍ତମାଯତିର କଣ୍ଠନାଶୀଁ.

ଅରତୁକୋଣ୍ଟ ହୁବରେପ୍ରରତତ୍ତ୍ଵ ଦେଇ ନାଟତାମେନ୍ଦ୍ର
 ହୁ ବୁଲ୍ଲି ଏହିନିଷ୍ଠିଲ୍ଲି. ଏହିଲ୍ଲିଂବକଣ୍ଟି ବିଲ୍ଲି ଯୁ
 ସନମାତି.

ନିଷ୍ଠାରମାଶ ନିଷ୍ଠିପିଷ୍ଠିତ ମାନ୍ଦ୍ରଜନ.
 ମରେଶାରିରମଜ! ଦେବାନରିବୁହୁତଲ୍ଲେ?

മാസങ്ങളെന്നതതികയുമത്തും വിശ്വേഷാർ
തപദേശാദരാജികളുമോക്കണമുഖ്യങ്ങൾനിൽ.

6

അരതുകൊണ്ട് യുദ്ധം ചെയ്തിട്ടുകിലും വീതനുകാരമുള്ള
രാജ്യം വാങ്ങിക്കാമെന്നും മറ്റും അതുവെന്നരാജ്യം തുട
ങ്ങണം. എന്നില്ലെന്നും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പറയാ
മല്ലോ.

പാത്രാർ ദ്വാർഡമെന്തിനാണ് വെറുതേ

രാജ്യാധിവത്തുമോ?

ഈരുക്കുതുരുമരിഞ്ഞുകൊണ്ടതു നട-

തനാശം പ്രയാസപ്പെട്ടു

പ്രത്യാസം പഠണംബന്ധതായിവരുമി-

ക്കിന്തില്ലെന്നവകം

സത്യാസക്തിയുമെന്ന തെരുവുമയി! തേ

നന്നല്ലിതിനാഗ്രഹം.

7

ഇപ്പിനെയാണ് വാഴുത. അരതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്കു ഒ
നവാസംതന്നെയാണ് നശ്വതും. അതു വിശ്വേഷിച്ച ദ
രവാനില്ലപ്പോ. ഇപ്പോൾ അനാഭവിച്ചിരിത്തതപ്പേ?

ഉണ്ടിടാൻ ഫലമുള്ളണ്ടുപുട-

ജ്ഞാത്രാർ മരതേതാല്ലോ-

ബാഡാം നല്ല ഇലം ലിലാതലമത്തു-

ണ്ണല്ലോ ശയിച്ചിട്ടവാൻ

കണ്ണാമണിക്കെളാനമില്ല കസ്തി-

കാരില്ലേ ബന്ധുക്കളാ-

ജ്ഞാണാംഡാൻ മുനിമാരക്കുണ്ട് പറമീ-

കാന്താരവാസം സുവം

8

എന്നിങ്ങിനെ ഇവിടെ പ്രത്യേകം അറിയിച്ചു മറ്റൊ
ടി കേട്ടുകൊണ്ട് ചെല്ലുണ്ണെന്നുണ്ട് മഹാരാജാവു
യുതരാജ്ഞയുള്ള കല്പിച്ചയച്ചതു്' എന്നാണ് സജ്ജയൻ
പറഞ്ഞതു്.

ഹട്ടോ—(ഉറക്കെച്ചിപ്പിച്ചിട്ടു്) കൊള്ളിം പുറപ്പാട് തര
കേട്ടില്ല.—‘സർഃസ്പാത്മം സമീക്ഷയേ’ എന്നാണെല്ലോ.

അഭി—ഉത്തരം കേൾക്ക.

‘സന്ദേശമാണവിടെനിന്നു വരഞ്ഞതയച്ച—
തെന്തന്നിരിജ്ജിലുമെനിജ്ജതിനില്ല ദേശം
വാധുക്കൈളാട് നികച്ചിച്ചുടനേ വിശ്വാശം—
ദന്തങ്ങളാസകലമന്ത്രവിയിച്ചുകൊള്ളിം?’ 9

എന്നാണ് മഹാരാജാവു ധന്ത്യചുത്രരു പറഞ്ഞതു്.

ഹട്ടോ—മറ്റൊടി കേമംതനെന്ന. അരുട്ട്, ശേവാൻ അര
ങ്ങളില്ലയുള്ളതു് എന്താണ്? അതു കേൾക്കേട്ട്.

അഭി—അതുതനെന്നാണ് കേൾക്കേണ്ടതു്. കേൾക്ക.

‘എന്തെന്തു സജ്ജയ! ചോൻ വരയുന്ന കേട്ട
സന്ദേശമിന്നു മനതാരിൽ വിളിഞ്ചിന
കണ്ഠികമാരരിനിയും വിവിന്തതിൽ വാണാ—
ലഡക്കിതിശ്വാസ വിരോധത്വില്ലയല്ലോ?’ 10

മാനം ചെന്ന സുഖാധരന്നു റൂപതിയാൽ
വാൺിടക്കെന്നാളില്ലതും

ചീനം ചെറു വീഴ്ച വാണിധ്യവർ വനം—
തന്നിൽക്കിടക്കേണ്ടതും

എന്നീവള്ളുമിങ്ങിടന സമയം
 പഠാൻ പ്രധാസപ്പെട്ടു
 എന്ന ചെന്ന പഠാത്തുകൊംക കുട്ട-
 ക്ഷൂഡാലനോടീചിയം. 11

ലാക്ഷാനിമിതമദിരൈതിലിവരെ-
 കൊണ്ടിട്ട തീവേച്ചതു
 മുക്കുതപ്പുകലരു ഭീമനെ വിഷ-
 ചേരാട്ടിയെനാജ്ഞതു
 അക്കുത്തിൽച്ചതിചൗളുകൊണ്ടവിലവും
 തട്ടിപ്പറിപ്പിച്ചതു
 സുക്ഷുരേന്താളുമെനിഞ്ഞ നല്ലാരിവ-
 ണങ്ങം പഠാത്തീടനം. 12

എന്നതനെയല്ല,
 മാനുനാർ പലകം നിരഞ്ഞ സദയിൽ
 ദർശുലി കുഴ്ചാസനകൾ
 ചെന്നാദ്രൂച്ചടിപ്പേവിതനേര ചിക്കം
 ചുറിപ്പിടിച്ചുണ്ടിന
 നിന്നിടാതെ വലിച്ചിച്ചുതു കിട-
 ക്കട്ട മഹാകവ്യമാ—
 തന്നപംഗിമനിതനാട്ടുടവ തന്റെ
 കൈകൊണ്ടിച്ചീലം ഉാ? 13
 അരയേരത്തരയന്നഗാമിനി പരം
 വിനാതപ്രമോട്ടിളിഞ്ഞ—
 നെന്നെന്നകാത്തക്കേന്നമെന്നവശയാ—
 യെന്നോടവേജിച്ചതു.

കനം മാമകചിത്തതാരിൽ രാവാൻ -

വനില്ലതെനം ഭവാൻ

നന്നായ്ക്കേന പരഞ്ഞിടേനമര ചന്ദ -

തന്നോട് മദ്ദതരം.

14

അറുതനൈയല്ല, അറുജനായിസത്യസന്ധനായിരിജ്ജു
ന ധമ്പത്രുക്കേണ്ണവാദം കൊടുത്തെങ്കിൽ ഉറപരാ
ക്രമനായിരിജ്ജുന ഭീമസേനനൊരാളിമതി, കൂത്യവംശം
മഴവറം മടിജ്ജാൻ. അതിനു പുറമെ, സാക്ഷാത്കർ ത്രി
പുരാതകനായിരിജ്ജുന പരമേശ്വരങ്ങാട് യുദ്ധം ചെ
യ്യു വരം വാദിച്ച ശരജ്ഞനന്നു യുദ്ധസാമന്ത്ര്യവും വി
ശ്വേഷാലിവക്ക് സഹായിപ്പാൻ എന്നാണ്ണൈട്ടിളിളി
വഴിപോലെ വിചാരിജ്ജുനമെനം താമസം ത്രികാതെ
കൊണ്ടവവംശം ന്നാമാവശ്വേഷമായി തീരെമെനം ത്രി
യുതരാജ്ഞിരാട് പരഞ്ഞേജ്ജു? എന്നം മരവും ശ്രദ്ധയെ
ഇരുപ്പുണ്ടാണ്ണും സഭാവാസികൾ ഭയത്തോടും കൈതി
യോടും പരിഞ്ഞേതോടും ത്രി വരായി.

എടോ—ആവു, ഇതു കേട്ടാൽ പരിഞ്ഞിക്കാതെക്കണ്ട് അതു
രാണുണ്ണാകമോ? പിന്നെപ്പിനേ?

അംഗി—ഉടനെ സജ്ജയൻ ധാത്രവരണ്ണതു പോയി.

എടോ—കു മതിയായി എന്ന തോന്നുനു.

അംഗി—എത്തെങ്കിലും വേഗം പോയി.

എടോ—പിന്നെപ്പിനേ?

അംഗി—അതിന്നു ശേഷം അവരെല്ലാബന്ധം ത്രി ഇനി
വേണ്ട കായ്യും അതുലോചിക്കുകയാണോ?

എടോ—അരംജൻ ഇപ്പോൾ എന്നോട്ടുണ്ടാണോ എറപ്പു കയ്തു?

അരലി—യുദ്ധത്തിൽ സഹായത്തിനായിട്ട് വക്രതയിൽ രാജാക്കന്നാരെ യമോചിതം സിള്ളറിപ്പാനായിട്ട് അവരുടെ സമീപത്തിക്കലേണ്ടാണ്.

എടോ—അരംജൻ സ്ഥായിപ്പോൻ ഞാൻ പോരാം.

അരലി—അംഗീനതന്നെ. നോമ്മപാക്ക വേഗത്തിൽ പോകാം.

(എന്ന രണ്ടാഴ്ച പോയി)

വിജ്ഞംഡം കഴിഞ്ഞ

(അനന്തരം സദയിലിക്കുംകൊട്ട ശ്രവാനം
പാണ്യവനായം പ്രവേശിക്കും)

ധന്ത്യഗ്രഹ—(ശ്രവാനാട്)

ഈത്താൽ ജഗത്സാക്ഷിയതാം ദിവാകർ
പ്രത്രക്ഷമാബന്നാക്കയുമെക്കിലും ഞാൻ
പുത്താനതമല്ലോ പാഞ്ചന്ത്രണി
മത്രസപ്ലാവപ്രക്രിയം നിമിത്തം.

15

ഇപ്പോൾ അതിഖലവാനാരായ കൊരവന്നാരായിട്ടിട്ടുണ്ടാൽ ശരിയല്ല, സന്ധിക്കാണോ നോക്കേണ്ടതും എന്നാം; അതല്ല യുദ്ധതന്നെന്നാണോ ഇന്നം, അഭ്യുക്തിൽ അവകാശപ്രകാരം മഴവൻം കുട്ടാൻ പ്രയാസമാണെന്നാം, കന്നം വേണ്ടാ പെപ്പേരുപോലെ വരട്ടു എന്നാം;

അരങ്ങിനെയല്ല ‘ഉസാധി ലഭ്യതേ കാര്യം’ എന്നണ്ട്
പ്പോ, അരതുക്കാണംതെക്കിലും ഉസാധിക്കണം എ
നാം; മതിയായിട്ട് കരാഴി ചെന്ന കെഞ്ഞവന്മാരോടു മ
ന്നാണോഷം വരഞ്ഞതാൽ അവർ കുമംപോലെ കൈ സ
മതിക്കം എന്നം ഇവിടെപ്പുലക്കം പല പക്ഷമാണ്.
എന്നാൽ ഇതിലേണ്ണം തീച്ചപ്പെട്ടത്താണും നടത്താ
നം എനിക്കു ശേഷിയില്ല. നേരെയാക്കേണ്ട ഭാരം ക
ക്കുയും ഇവിടേയ്ക്കുതന്നെയാണ്.

ശൈവൻ—അരങ്ങിനെ വരഞ്ഞതാൽ പോര്. ഇവിടെതന്നെ
അബിപ്രായമൊന്നു കേൾക്കുക്കേ. അതു നേരെയല്ലാതെ
കണ്ട് പരിപ്പു.

‘സതാം മി സദേഹപദ്ധതി വസ്തുവു
പ്രമാണമന്തക്കരണപ്രൂപതയാം?’—എന്നും?

ധർമ്മപാത—(ആലോച്ചിച്ചു)

ഭൂമി! തപാനിയചരണനൃത്യം പ്രധാനം
ഭൂമണ്ഡലത്തിനു നാമക്കാരു വാഞ്ഛയില്ല
ഒമ്മാദിക്കാണ്ഡമാടവിൽ ഫലമില്ല പാതനാ—
ലീമാനഹക്കം ഇനമിത്തതു തുള്ളും? 16

പക്ഷേ, ഇതു് അനാജമാക്കം മംറും സമ്മതമില്ല. യു
ഥം ചെങ്ഗിട്ടുക്കിലും തനിക്കു് അവകാശമുള്ള രാജ്യം
കൈവരണമാകി ക്ഷേമപ്പുക്കിലേ ക്ഷൗംഗിയയമ്മതിനു
മതിയായുള്ള എന്നാണിപ്രായം. എന്നാൽ,

പോരാട്ടയോരമെരംബുടജനമരണം
 പറവുമോത്താലിതൊന്നാം
 പോരാ വിസ്യുക്കണ്ണേയും നിവൈയി കലചേ-
 ഞ്ഞണ്ടതായ്ക്കാളുട്ടം
 പാരാതേ വന്നചേപകം ദരിതവുമിതിനാൽ
 ഇന്നജന്മാന്തരത്തിൽ
 തീരാതേയും കിടക്കം ശിവഗിവി! വളരെ-
 ദ്രശ്മം പോക്കണ്ണത്താൽ.

17

തണ്ണംഡാജന്നാഡേംഡ സമരം
 ചെയ്യുന്നതായാൽ പരം
 ഭംഗിഡാഡ കരവുണ്ടതിനുപുരുമെ
 ദിജ്ജിന്തി വല്ലിച്ചുടിടം
 അദ്ദേഹി വിവരങ്ങളിലാക്കയറിയ-
 ണ്ണപ്പോ നമ്മക്കാരവും
 മഞ്ചിടനം മനസ്സു സംഗരമതിൽ-

ആംഗലുവപ്പേ!

18

കിഷ്തരാണവക പാക്കിലെക്കില്ലും
 കിഷ്തമീ സപജനനിഗ്രഹം പരം
 ഇഷ്തമിസ്തിതു നിനച്ചുടിച്ചൊളി-
 ണനാട്ടമേ സുവമിതികലില്ല മേ.

19

യുദ്ധംകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന ദോഷം വിചാരിക്കുന്നേബാർ കു
 ണം വേണു, വനവാസംതനന്നാണ് സുവം ഏന്ന
 തുടി തോന്നാണണ്ടി. അതെല്ലാവക്കം സമ്മതമാവില്ല
 ദ്രോ. അതുകൊണ്ടു ദിഞ്ഞായനനോടും കന്നതുടി മുന്ന

ബോധംപറത്തു നാട്ടിൽ താമസിപ്പാൻ സമ്മതമിണ്ടെ
ക്കാൻ നോക്കുന്നും. എന്നാൽ രാജ്യാധിപത്യം മഴവ്
നും വേണമെന്നില്ലെന്നും, പക്കതി രാജ്യംതന്നെ വേ
ണ്ട. അരഞ്ഞാർപ്പാർപ്പണം അരഞ്ഞു ദേശം തന്നാൽ മതി. അ
തിനും സമ്മതമില്ലാത്തപക്ഷം അരഞ്ഞു വേനമായാലും
മതിയാക്കാം! എന്നല്ല അരഞ്ഞാർപ്പാർപ്പണംകൂടി ഒരു വേനമേ
തക്കിളി എന്നാണെന്നക്കിൽ അതുകൊണ്ടും കഴിച്ചുകൂട്ടാം.
ഇഴവിധിയം പറത്തു സമ്മതിപ്പിക്കാൻ സാമർപ്പിക്കിളി
തായിട്ടോരാൽ പോയിവരുമെന്നാണ് എൻ്റോ അ
ഡിപ്പായം.

ചത്രസ്ഥികലത്തിവഭക്തികലങ്ങം
ലോകത്തിനെന്നെതക്കില്ലും
ചവുളിടാനതിസക്തിയോടുമകയിളി
കാരണ്ണവാരാനിയേ!
കൃതിനിനിവിച്ചനുതന്നായഴന
ഇളിഞ്ഞെന്നെമന്നാലെനി—
ഫൈതും സംശയമീല്ല കായ്യമിതും
നീടാതെ നേടാം ഭദ്രം.

20

ശേവാൻ—കാ ഫോ! അരങ്ങിണ്ട വേണമെക്കിലതും ചെ
യ്യാം. വിശ്വേഷിച്ച സാദ്ധ്യമാനാടുണ്ടാവുമെന്ന തോ
നന്നില്ല.

ക്രഷ്ണൻ ക്രഞ്ഞാധനനിതി—
ലോട്ടുല്ലോക്കംഗവാഴിന ക്രസ്ത്രായും
ചൊട്ടയിലുള്ളായ ശീലം
വിട്ടീടില്ലെന്നതും ചുടലവരേ.

21

എന്നാലും പ്രോഗ്രാമിവരാം.

കീമസേനൻ — (കുറച്ച്, പ്രേശ്യത്തോടു പരിമേതതോടു കൂടി സപകാൽമായിട്ട്)

കുഞ്ചി മര്യാദപ്പാർജ്ജനാവകളിയ നയവാ—

ക്രിസ്തീയക്രിസ്തീയപ്പും

ശ്രദ്ധക്രാന്തൻ നിന്തിപ്പവടിയെഴുന്ന—

ഉള്ളന കൊള്ളാമിക്കതാന്തായ

പൊട്ടൻ തോർ ചെങ്കു സത്യം പരമോന്നപരിഹാ—

സത്തിനായുന്നാക്കിട്ടം

പവട്ടനി വാത്തഭയാനം തിരക്കമതിലു—

യീലഡയനോ മറന്നോ?

22

എനിക്കീല്ലുന്നി സംസാരിപ്പാനാളി യാത്രതന്നെ അര ശേഷം സമ്മതമില്ല. എന്നതനെന്നയല്ല, യുലതതിൽ കിഞ്ഞാധനനെന്ന തുട തമ്മാടിച്ച ജീവഹാനി വക്കതു കയും കിഴുംസനനെന്നർ മാറിട കത്തിപ്പിളിന്റ് അതിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ചോറ കോരിക്കടിക്കുകയും അതു ഫോറക്കൈക്കൊണ്ട് വാഞ്ചാലിയുടെ തലമുടി കെട്ടി കുകയും മറ്റും ചെങ്കുള്ളാമെന്നോ അല്ലോ സത്യവും ചെങ്കുപോയി. ഇങ്ങിനെയാണോ പുറപ്പെട്ട് എന്നോ അപ്പോൾ വിചൂരിച്ചിപ്പില്ലോ. ഇന്നിയെങ്കിലും അനുവാ ദിജോക്കിൽ സത്യംഗം വരാതെ എറിനേയും കണി ച്ച കഴിച്ചവരാം.

ഒന്ന്—(ചിരിച്ചകൊണ്ട്)

ന്നാർ

ശൈത്യത്തു

ഹോ! ഹോ! ഭീമ! വോനൈതില്ലൂഹസം ദരിയല്ലിത്തു
ആഹവംതന്നെയുണ്ടാകും മോഹവുംസാല്പുമായും. 23

ഭീമ—എന്നാൽ മതി. നിങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കേണ്ടതാക്കു
എന്നിക്കു സമ്മതമാണ്.

അംജലിന്റെ—വബന്ധക്കൂദായിട്ടുള്ള വിരോധം വളരെ
പ്രോത്സാഹന്തതാണ്. നാഡി സംസാരിക്കുന്നതും അവ
ശ്രദ്ധയുമാണ്. പക്ഷേ അവക്കുടെ സപദാവം മുഴവറം
നിശ്ചയമുള്ളതുകൊണ്ട് അവശ്യമില്ലെന്നാണ് തോ
നുന്നതും. എക്കിലും ജ്ഞാനം അഭിപ്രായപ്പെടുകയും
ഇവിടുന്ന സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്യു അവസ്ഥയ്ക്ക് ഇനി
സംശയിപ്പാനില്ല. (സപക്കംതുമായിട്ട്)

ക്രക്കലനിയന്ത്രിന്നാ—

പ്രഥമിപുത്രവയാം ലഭിച്ച ദിവ്യാശ്രം

വിരവോട് വിഹലമതാക്കി—

ടക്കതന്നാം തുടിയുള്ളിലോങ്കനാം 24

നകലൻ—അതുപുതനൈ വിരോധികളും വിക്രികളും
യിരിക്കുന്ന ദിനങ്ങാധികക്കൂട്ട് യോജിക്കുന്നമെന്ന
സംശയിപ്പാൻതന്നെ അവകാശമില്ലെന്നാണ് എല്ലാ
നീറ പക്ഷം.

യുത്തരായ യുതരാജ്ഞപ്പത്രാക്കനാളി—

ലല്ല പലവട്ടവും

വേത്തും ചെജ്ജാരവരാധമൊന്നാഭാരവക്ക്—

മിന്ന മംവാക്കമോ?

കാർത്തിച്ചെവ്വാളിവരോട് സസ്യി ശരിയല്ല¹
 തെല്ലുമിനിയാധവേ
 മുത്തുമുത്ത ശരമെഴുട്ടക്കണ്ണമതാണി—
 തിന്ന പക്ഷം പണി.

25

എക്കില്ലും നിങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കുന്നതിനു് എനിക്കു വി-
 രോധമില്ല.

സഹദേവൻ—ഹല്ലോഡ സസ്യി സംസാരിപ്പാൻ ചെ
 ണാൽ ദിഃംബാധനാടികർഷണ ഗവ്യം കൊള്ളി തുടം.
 എക്കില്ലും സജ്ജനങ്ങൾക്കു നമ്മുടെ കരാമല്ലുന്ന തോ
 നാൻ നബന്നനാണോ എൻ്റെ പക്ഷം.

ചിഞ്ഞരാക്കമവർ ചെള്ളിടന്നതും
 ശിശ്തമുള്ളിവരില്ലാണ് താഴ്വാം
 വിശ്വചത്വിൽ വിളിക്കാണിരിക്കുവാ—
 നിശ്ചമാനിത്തിനില്ല സംശയം.

26

യമ— തൊറില്ല താണാൽ

ഭീമ— അരതു സജ്ജനത്തിൽ

ശരഭ്രംബം— പഠരില്ല ദിഃംബാധനാടിതോനം

നക്ഷ— ഉണ്ടാത്തിനോതും കുവില്ലു—

സഹ— തല്ല
 മാരിത്തമോത്താലതിപ്പേരെങ്ങണിക്കോ.

27

ശ്രീ—(സംന്താപംത്വാടക്കുംബി യമ്പച്ചത്രോട്)

അണ്ണു ധമ്പതരാജി! നിമ്മലമതേ!

ക്രിതൻ വോന്നിനു തോന്ത

ന്നന

ശവച്ചിത്രം

(ഭീമനോട്)

എല്ലാം വേണ്ടതുപോലെയാക്കി പരവൻ
(അഭജ്ഞനനോട്) വേണ്ട വിഷാദോദയം

(നക്കലനോട്)

ഉല്ലാസത്താട വാണികൊമ്പക സതതം
(സമരവനോട്) നന്നായ്ക്കാം

(എല്ലാവരോടുംകൂടി) നിങ്ങളി—

നെല്ലായം സുവമാൻ പാപ്പിനടനേ
താൻ പോയി വന്നീടുവൻ.

28

(എല്ലാവകം തൊഴുതു് അനവദിക്ഷനാ)

ശൈ—എന്നാല്ലെന്നെന്നയാട്ട (എന പോകനാ)

(അണിയരയിൽ)

‘കാടനു ഇനസംലമാതപവല്ലാൽ—

പ്രാടനാ പക്ഷിരുജം

വാടനു തരജാലമനും ചൊഴി—

ചീടനാ പുഞ്ഞങ്ങളെല്ല

ചുടനു കട പാന്ധരാത്രു തണലിൽ—

ക്ഷിടനാ മല്ലുസമനാ—

യീടനു ശൈവാൻ ദിനേശനയികം

തേടനിതെഴുപത്തുവും.’

(എനാം എല്ലാവകം ഒരിക്കൽക്കനാ.)

യമ്പത്തുരുൾ—കാ! നേരം മല്ലുഘനമായി. മാല്ലുഘനിക
ക്കിനാ പോകതന്നെ.

(എനാം എല്ലാവകം പോയി.)

രണ്ടാമക്കം കൂഴിത്തെ.

മുന്നാമങ്ങം

(അമനന്തരം കൂതവമ്മാവും സാത്രുകിയും പ്രദേശിക്കുന്നു)

കുത—എന്തു! ഇതെന്താരത്തുനും! താനെവിട്ടുനു വരുന്നു?
സാത്രുകി—ഇപ്പോൾ ഉപപ്പാവുത്തിക്കർന്നിന്നാണ്.

കുത—എന്താ ചുംപ്പുട്ടതു്?

സാത്രു—പോന്നു.

കുത—എക്കിലും കേരംക്കുട്ടി.

സാത്രു—ഗ്രവാൻറു എഴുന്നള്ളു തേതാട്ടുട്ടി വന്നു.

കുത—അല്ലോ എഴുന്നള്ളിട്ടുണ്ടോ, എവിടെ?

സാത്രു—ഇവിടെയുണ്ടോ.

കുത—എന്താ കാഞ്ഞും?

സാത്രു—കാഞ്ഞും തുടാതെ എഴുന്നള്ളിപ്പുണ്ടോ.

കുത—പഠായ, എന്നോട് സെസന്റും കൈകാണ്ട് ദിന്തും
യന്നെന്നാകമിച്ച പോവാൻ അരകളിലെത്തുള്ളു. ഞാൻ അ
പ്പോൾതന്നെ പോന്നു. പിന്നെത്തുകടമയോന്നം അര
റിവില്ല. താൻ തുടാതെന്നു ഉണ്ടായിരുന്നവുണ്ടോ.
കേരംക്കുട്ടി.

സാത്രു—

സെസന്റും കൈകാണ്ട് സുരേണ്ടുന്നു കുറുകിയാ—

അന്നിന്തു പോന്നീലയോ

പിന്നെപ്പുകജില്ലോചനൻ പിജിയേണോ—

ടാന്നിച്ചു മങ്ങതരം

കനിയ്യും കതുകേന ധന്തനയൾ
വാഴം സണ്ടുന്തരേ
ചെന്നിട്ടായവരെത്തിരെനവിലവും
ചിന്തിച്ചു ചിത്രം മഹാ. 1

എല്ലാവകംകൂടി അലോചിച്ചതിൽ ദിങ്കുംധനനോടും
കൊക്കി സസ്യി സംസാരിച്ചു ഓഡേനമെന്നാം അതിനു
ശേഖാൻതന്നെ എഴുന്നള്ളിണമെന്നമാണോ നി
യൈച്ചതും.

കുത—ശേഖാൻ ദ്രോഗിനാളികയോ?

സാത്രു—അത്, അവിടനു കേതുമാക്കിവണ്ണി എവരുകു
ഥും ചെയ്യാം.

കുത—അതെട്ട്, അതു നന്നായി. തക്കിൽ തീരുമോ?

സാത്രു—അതുണ്ടാവില്ല.

കുത—എന്താ നിയുദ്ധം?

സാത്രു—എന്നിക്കു നിയുദ്ധമുണ്ടോ.

കുത—എന്താണെന്നു കേൾക്കേട്ടു.

സാത്രു—വരംതനാൽ തനിക്കു മുഖിയും.

കുത—ഇല്ല, പാണ്ടതാണി.

സാത്രു—ഈ കണ്ണൻ ഇവിടെയുള്ളപ്പോൾ നേരേയാവി
ല്ല. അതുതന്നെ.

(കുതവമ്മാവു മിണ്ണാതിരിക്കുന്ന.)

സാത്രു—അതുതന്നെയല്ല, ഇന്നുള്ളനുള്ളത്തു വരപ്പെട്ടു
നു സമയം വാഞ്ചാലി വന്ന കരച്ചു തടസ്സം വരകു
യും ഉണ്ടായി. അപ്പോൾ ശേഖാൻ പരംത ഉത്തരം

രംകോണ്ടും തമിൽ തീരില്ലേർന്നാണ് എനിക്കേ തോ
നീയതു്.

കുത—എവെന്നാക്കയാണൊവർ പറഞ്ഞതു്?

സാത്ര—മുമ്പിൽതന്നെ പാഞ്ചാലി,

‘കാങ്ങ്യാദ്ദേ! മഹാനായക! സകലജഗ—
മംഗളിയാരദ്ധനേത്!

താങ്ങ്യുണ്ടി തിളിഞ്ഞും തികവടിയൊടിതോ—
നിന്മാനത്തിച്ചിട്ടുന്ന

കൈംവുന്നാരിക്കംസംശയതിലെഴുന—
ഉള്ളിട്ട് കാഞ്ഞങ്ങളോരും

നേരം നിംഖുയാമിയുംവിഭൂയുമകതാ—
രിക്കലേപിനോന്തിഡേണം.

2

ചിഞ്ഞരാക്കമവർ ചെയ്യുതൊക്കയും
കഷ്ടമിന്ന തികവുംക്കരന്നില്ലും
വിട്ടപോയതു നിനച്ചിട്ടുന്നുണ്ട്
കഷ്ടകാലമതിനില്ല സംശയം.

3

കല പുലികൾ തുടങ്ങിയുംതിന്തുകന്നതായി—
പ്രലവല മുഗജാലം വാൺിടം വൻവനത്തിൽ
പലജലമണ്ണനെവയ്ക്കിണിനെ സബരിപ്പാൻ
തലയിലെഴുതിയപ്പോ പത്രങ്ങൾ പത്രനാണ്!

4

കുത—പാഞ്ചാലിയുടെ വാക്കേ കേമംതന്നെ.

സാത്ര—കഴിത്തില്ല. മുഴുവൻ കേൾക്കേ.

‘ചെന്നുങ്ങുംബു രക്ഷിക്കുന്നതു ഭർത്താക്കന്നാരുടെ ഭാരമാ

ഓം. അതിനു മതിയായിട്ട് കൈ തെന്നാവില്ലാത്തിട്ട
ബനകിൽ സകടമില്ല.

അരഞ്ഞാഭേഗിജ്ഞ പതിമാരവരോ നിനച്ചാൽ
പദ്മാസ്പിക്രമമഴയവരാണാരം
അരഞ്ഞാതവക്ഷ പിവിനത്തിലിതിൻപുകാരം
സദ്യാരമാണ രസമിഴിവക്ഷിപ്പുചെയ്യു?

അറിവുണ്ടകിലും അവപത്തികയ്ക്കു വേണ്ടതുവോക്ക്
തോന്തില്ല. ഏന്നാൽ പിന്നെ ബന്ധുക്കളാണ് നേരി
യാക്കേണ്ടതു്. അതു പിച്ചാരിച്ചാലും ഇവിടെങ്ങുതന്നെ
യാണോ ഭാരം.

ആച്ചത്തിലും തന്നെട വൈരിമാരെ
പ്രാവിച്ചവേക്ഷിക്കുക കണ്ണുമല്ലോ?
ചൂപല്പരമാണിതൊഴിലേതവക്ഷം
ശ്രൂപാലകനാക്കയിക്കു വികിലം. १

തന്റെ രാജ്യവും മന്ദം തട്ടിപ്പറിച്ചു, എന്നല്ല നാ
ട്ടിക്കനിന്നാട്ടിക്കാശിന്തു, പിന്നേയും കഴിയുന്നേന്തു
ഇം ഉപദ്രവിപ്പാൾ ഉത്സാഹിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരോ
ടു് അപേക്ഷിക്കാമെന്ന തോന്നാനതാണോ അരംഭം.

പര്യുക്തതാൻ വക്കേന്നും പര്യുപ്പിന്നുക്കുറഞ്ഞു
അര്യായിരം ഒപിച്ചാലുമന്ത്രോ! സാല്പുമതാക്കേണോ? १
ഇങ്ങിന്നയാണകിലും ഭർത്താക്കന്നാരോടിതോന്നും പ
രിയാൻ പാടില്ല. ഏന്നാൽ പിന്നെ ഇവിടുത്താടല്ലോ
തെക്കണ്ണാരോട് പറയേണ്ടോ?

പേണ്ണൈപ്പാക്കെന്തു കായ്യസ്ഥിതി പരമകലെ -

പ്രോസമെന്നിപ്പുകാരം

വണ്ണിയ്യും വള്ളേന്നാരിവർ ചിലതുരചേ -

ജൈകിലോ ശകയില്ല

പുണ്ണാനന്ദസ്തത്രവൻ തിരുവടിയുമിതിന് -

വന്നുമാവുന്നതായാൽ -

കണ്ണികം കയ്യമായിക്കഴിയണമിനിമേ -

ലെന്നതും വന്നവഴ്സ്സും.

8

മര്യക്കേശവാഗ്യസ്ഥിതിയും വിശ്വഷാ -

ഡൂഡാകാവിശ്വലാത്തിട്ടക ദീനബ്രഹ്മ്യാ!

ഇക്കണ്ണ തെങ്ങപ്പാക്ക നിനച്ചുക്കണ്ണാൽ

തുക്കാലൊഴിവെന്തില്ലവലംവമൊന്നം?.

9

ഇങ്ങിനെ വാണ്ണംലി വംശതപ്പോൾ കുക്കണ്ണയാട്ട
കൂടി ശ്രവാൻ,

‘യന്നു! ധർമ്മപതിലുതാലുതനിഃയ!

കാര്യാചിതാഖലാചിതേ!

മാന്നു! മാനിനി! മാൻകിശോരനയനേ!

മഞ്ഞല്ലപ്രിയാഭാഷിണി!

ഇന്നിച്ചോന്നതശേഷവും ശരിയതാ -

ണേന്നാള്ളുതെന്നാള്ളില്ലം

വന്നു സമയത്തെന്നാരിയ്യില്ലമുര -

ജുന്ന മുരക്കാനാ ഞാൻ.

10

അത്വോളം ക്ഷമയാണാ കായ്യമുണ്ണമെ -

നാഭോളാങ പുലോക്കതിയിൽ -

കെളവായീനവുമണ്ട നിശ്ചയമത്രം
നമ്മൾക്ക് നോക്കേണ്ടെങ്കോ?
പോവുന്ന ജനസമ്മതം വരുവതി—
നായിട്ട് കൂതിനു തോ—
നാവിശ്വാസമതിക്കൽവെച്ചു വെറുതെ
ചുവിച്ചിരിയ്ക്കേണ്ട നീ.

11

എന്നെത്താമസമന്നിയേ സമർദ്ദം—
ഞായീട്ടെമന്നാലതിൽ—
അനീരന്തരാറുമരിഞ്ഞ കൈംറവകലം
വെണ്ണീറടിയ്ക്കും ദഡം
നീരിൽത്താർമിശി! നിംബളിയുവനിയേ—
പൂംവിച്ചു പാരിച്ചിടം
ചാക്കപ്പത്താട് ധാനിടം ധരണിയിൽ—
പൂംഞ്ഞാലരാജാത്മജി!

12

അല്ലോ! നാരാധൻൻ തോൻ നലമൊട്ട പരഞ്ഞം
വാക്ക് കേട്ടിട്ടില്ലോ—
ഒരില്ലേ വിശ്രാംമെത്രും? തവ മിതമതുകൊ—
ഞാട്ടവാൻ തൈജില്ലോ?
ചൊല്ലും നിന്നൊ കൂളാസന്നരുപനവമം—
നിച്ചു നേരത്തിലും തോ—
നല്ലേ രക്ഷിച്ചുതെന്തിങ്ങിനെ മനസി പുമാ
ചന്തുലം ചന്തുലാക്കി!

13

കട്ടം വ്യസനിക്കേണ്ട. ഇഷ്ടം മഴവനം തോൻ സാധി
പ്രിമേയ്ക്കും. എതായാലും കനാ പോയി വരെട്ട്.

കാമിനിമൺഡാഛേ! നിന്റ് കാമിത്തങ്ങളിലേപ്പെട്ടും
താമസിക്കാതെ സാധിക്കും അമിനിശ്വസമാനനേ?!

ഇങ്ങിനെ ശ്രവാൻ അരകളിച്ചുജ്ഞപ്പോൾ പാഠവാലി
സംസ്ഥാപിത്താടക്കുട്ടിപ്പോയി. പിന്നെ ഇവിടെ എറു
അതിയതിർന്നറ ശ്രേഷ്ഠം യൃതരാജ്യങ്ങട മാളികയിലേള്ളും
എഴുന്നള്ളിക്കുണ്ട്.

കൂത—എന്നാൽ നൊമ്മപാക്കം ശ്രവാനെ കാണാൻ
പോവുക.

(എന്ന രണ്ടാഴ്ചം പോയി)

വിജ്ഞംഡം കഴിഞ്ഞ

(അനന്തരം ശ്രവാനം യൃതരാജ്യങ്ങം
സജ്ജയനം പ്രവേശിക്കുന്ന.)

യൂത—(തൊഴുതുംകൊണ്ട്)

അനീമൻ മാധ്യവ! ക്ഷേത്രവസ്തുവ! വിഭോ!

ശോവിദി! നിന്നാനന്നം

കാണാനില്ലെന്നതുകും ഭാഗ്യമല്ലനാ
മിന്തില്ലിലെന്നത് മല്ല?

ഈ ഉമാധാരമയമിത്രപുത്രകക്കി—

ഗ്രാഫിലേമുംകൊണ്ടനി—

ജൂഡമോടം ലവലേരമല്ലു തുവയാ
കാർവ്വൻ! കാത്രീഡ്രം.

15

പാന്നുതന്ത്രജ്ഞമെന്നാണ്—

ജൂഡിക്കം ദിന്ത്യാധനാല്പരം തമിൽ

പുണ്ണവിരോധമതാബന്ധം -

വള്ളം തീക്ക്രമായതിവിട്ടും.

16

കാരണം നിസ്സാരമാണ്. അഭിമാനങ്ങളും തന്നെ. ഈ കാണം രാജ്യാധിപത്യം, ഇന്ത്യക്കാണം രാജ്യാധിപത്യം എന്നാണ് വാദം. മഹാശ്രാംകളും നിസ്സാരം. പിന്നെ രാജത്പത്തിൻറെ കമ്പ പറയാൻില്ലപ്പോ. അതോടെ കൈയ്യും ഇവിട്ടു പറഞ്ഞതാൽ രണ്ട് വക്കായും സമ്മ തിയ്യും.

ശേ— അരുവോ, തമിൽത്തീരമോ? സമ്മതിക്കുമെന്ന ഒരു നാമില്ല. കൈവിധം കത്തുകാൻ നോക്കാം. മെന്തുകൾക്കിടയാറുമോ ചുണ്ണാമുള്ളേ പാടിളിച്ചു? എന്നാലിപ്പോൾ

നിസ്തുലകീതേൻ! പാത്രം—

ലസ്തമനത്തിനു കാലമൊട്ടായി

വസ്തുതയെല്ലാമിനി തൊൻ

വിസ്താരത്തോട് നാശി വന്നോതാം.

17

യുത— എന്നാലും നേരാക്കേണ്ടത്. (സജ്ജയനോട്) സജ്ജയ! എന്നെ അക്കത്തു കൊണ്ടുകൊട്ടു ശേവാനെ കൊണ്ടുവോയി ദിന്തും നേരാക്കേണ്ടതു കാണിക്കുകയും ദിന്തും ധനനോട് വേണ്ടതുവോലെ സിംഗിരിക്കുവാൻ പറയുകയും ചെയ്തു.

സജ്ജയൻ— കല്ലുനുപോഡെ. മഹാരാജാവും ഇതിലെ തിലെ. (എന്ന യുതരാജ്ഞരോടുള്ളി പോയിട്ടു രണ്ടാമതും പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു)

ശേ— എന്താ സജ്ജയ! പുണ്ണക്കയണ്ണു?

സജ്ജ— അംഗിനെതനെ. (വിചാരം)

കൊണ്ടെങ്കാറണിവണ്ണനായ ശ്രദ്ധാർ

കന്തിനുതന്മാക്ഷതാൻ—

വേണ്ടിക്കുതിര വന്ന വസ്തു യരി—

ക്കുവോപംഭരാനായകൻ

വേണ്ടം സത്കൃത ചെയ്യേം? വികടമേ—

താനം പിണ്ടീടുമോ?

കണ്ണാൽ താനാറിയാമതൊക്കെയുമിനി—

ബുഡ്രാഭയംപോലെയാം.

18

(പുണ്ണം) ഇതിലെ ഇതിലെ. (രണ്ടാം ചുറ്റിനടന്ന.)

ശ്രദ്ധാർ— (നോക്കിട്ട്)

മിനം തത്ത്വാദിക്കാണ്ടതിന്ദിധ്യതരമായ

തിത്തി കെട്ടിപ്പുട്ടത്തും

പൊന്നിന്തുണ്ണാംപലിച്ചും പൊലിമ്പരമ്പരാ—

ക്കന്നചിറ്റം പതിച്ചും

കണ്ണാതും പാരമാനം മുന്നാഗണമതിരി—

പ്ലാതൈക്കണ്ണള്ള ശ്രദ്ധം

മുന്നായിക്കാണാനിതേരുതാ?

സജ്ജ—

കയപതിയകളും

രമ്പമാം ധമ്പമാണോ.

19

ശ്രദ്ധ— അവാ എല്ലാപ്പുത്തിനേരു ഒരു ശക്തി! സാക്ഷാത്

സപ്രദ്ധത്തിൽത്തന്നെ ഇതുയിണ്ടോ എന്ന സംശയമാ

ണോ. (സുക്ഷിച്ച നോക്കിട്ട്) ശരിതനെ. ഇതാ കുഞ്ഞാ

ധനാർഥം കണ്ണനം ഇരിക്കുന്നു.

(അനന്തരം ഭാര്യയന്നം കണ്ണറം പ്രവേശിക്കുന്നു.
മീലുവയം തമിൽ കണ്ണ യദോചിതം ഉപചാരം ചെ
ഴിവിക്കുന്നു.)

ഭാര്യയന്ന്—(ഗേവാംനാട്) കരിച്ച നേരമായോ എന്നീ
തീട്ടോ?

ഗേവാം—ഇപ്പോൾ തന്നെന്ന.

ഭാര്യ—(സജ്ജയന്നാട്) അട്ടുനെന്നക്കാണുക കഴിഞ്ഞതി
പ്പേ?

സജ്ജ—അവിടന്നാണോ ഇപ്പോൾ എഴുന്നളിച്ചുന്നതു്.

(സപകാര്യമായിട്ട്) വേണ്ടതുവോലെ കണക്ക് സംബന്ധി
പ്പാൻ ഇവിടെന്നെങ്ങാറിയിക്കാൻ കല്പനയായിട്ടും ഉണ്ടോ.

ഭാര്യ—ഈരട്ട്.

കണ്ണൻ—ഇപ്പോൾ എവിടന്നാണോവോ എഴുന്നളിച്ചതു്?

ഗേ—ചാണ്യവന്മാരുടെ അട്ടക്കൽനിന്നനാണോ.

ഭാര്യ—ചാണ്യവന്മാർക്ക് സുവംതനെന്നയപ്പേ?

ഗേ—വിശ്വാസം കൊമില്ല.

കണ്ണൻ—ഈ കൈശരവന്മാരുടും യുദ്ധത്തിന്നാണോ അവർ
ഉത്സാഹിക്കുന്നതു് എന്ന കെട്ട്. തന്മീലോകവിധി
തീക്ഷ്ണന്തല്ലെല്ലാം?

ഗേ—അര്പ്പിനെയാക്കാൻതന്നെന്നയാണോ നമ്മേഴുപ്പാലു
യുള്ള ബന്ധുക്കൾ തുമിക്കേണ്ടതു്.

ഭാര്യ—എങ്ങനെക്കും യുദ്ധം ചെയ്യേണമെന്ന താല്പര്യമി
ല്ല. ചാണ്യവന്മാരു യുദ്ധത്തിനു വന്നാൽ കഴിക്കാൻ
വാടില്ലപ്പോ എന്ന വിചാരിച്ചു വട്ടം തുട്ടുന്ന എന്നു
യുള്ള.

ഗേ—അവക്കും യുദ്ധം ചെയ്യേണമെന്നാശേഷം മോഹമി
പ്പി. എന്നാലും, കൂടാതെ കഴിഞ്ഞതാൽ കൊള്ളാമെന്നമുണ്ട്.

അതേപ്പറവി ചിലതു പറവാനായി ധന്തപുത്രങ്ങട കു
തനായിട്ടാണ് എന്നു വന്നിരിക്കുന്നതു്.

ഭാര്യാ—(ചിരിച്ചുംകൊണ്ടോ) അത് മഹി, അങ്ങിനെയാണോ?
എന്നു പറഞ്ഞയ പ്രിമിക്കേന്നതോ? കേൾക്കുന്നു.

ഗൈ—ഇപ്പോൾ നേരം അസമയമായപ്പോ. നാളെ വന്നി
ടു പറഞ്ഞാൽ പോരോ? നേരത്ത് സംശയിൽ പരാം.

കള്ളിന്ന്—വന്നിട്ടു് എന്നോ അങ്ങളിച്ചുജുതകൊണ്ടോ ഈ
പ്പോൾ എവിടെയോ യാത്രയുണ്ടെന്ന തോന്നുനു.

ഗൈ—അങ്ങിനെയാണോ നിത്രവിക്കേണ്ടതോ?

ഭാര്യാ—എവിടെയുണ്ടോ പോകുന്ന—
തിവിടെത്തൊമസിച്ചിട്ടാം.

വെന്നു എന്നെഴിച്ചുപാനാ
തവ വേണ്ടകിലോ തരാം. 20

ഉണ്ണിനു നഘ്യോടാകമിച്ചു കൂടാം
വേണ്ടകിലേതും മടിയില്ലതിനോ
ചേണാൻ വട്ടഞ്ഞിനേക്കുണ്ടു്
കാണാമിത്തപ്പാം പതിവാണെന്നിക്കോ. 21

ഗൈ—അങ്ങിനെതന്നെയാണുകൊലും എനിക്കോ ഈണോ
ഈവിടയ്ക്കു. എന്നാണെന്നല്ലോ?

കൈനൂരാദരാലേകം ഭക്തത്തിക്കൽ പ്രിയം പറം
സക്തിയില്ലതുകൊണ്ടു ഭക്തിക്കേതും മധീവതേ! 22

അത്രുന്നതം കൈനൂരാകം വിശ്രാംട മുഹമ—
തകികലാണിനു നന്നാ—

യത്താഴം ഭക്തിയോത്താലതിരസമതിനു—
ബേരിടം കൂടുലം

ଏହିତିକିଟିଠି ନାହିଁ ଗେରଂ ଯୁଲାଇମହୁଦିତ ତୋଳି
ପିଗେ ଯେଣନ୍ତିରୁକୁଠାଠି
ପୁଅତାଗଠି ସତ୍ତ୍ଵମୋତିତରମୋଟ ପିତିଙ୍ଗା—
ମଧ୍ୟେଯୋ କଲ୍ପନ୍ତିଲେ!

28

(ବିଜ୍ଞାଯଗଠ କଣ୍ଠରେ ଦୁଃଖରେଣ୍ଟୁ ନୋହାନା)
କଣ୍ଠ—(ସପକାଞ୍ଚମାତିକିଟି)

ମଞ୍ଚାଭବୋଲତିମିରୀଟିଠା ଲେଖକିକଣମି
ଚେତ୍ୟାଷ୍ଟିଲାଯତ୍ର କରିଛୁ କରିଛୁଲାଲ୍ଲେ?
ହୃଦୟ ନମ୍ରିତ ପାତ୍ର ପାତ୍ର ପାତ୍ର ପାତ୍ର
ପାତ୍ର ପାତ୍ର ପାତ୍ର ପାତ୍ର ପାତ୍ର ପାତ୍ର ପାତ୍ର ପାତ୍ର । ୩୫

ବିଜ୍ଞାନ—(ଶେବାନାଟି) ଶୁଣ୍ଟିଲେବେ.

ଶେ—ଏହିନାମଣିଗେରାକଟ୍ଟ. (ଏହିନା ପୋଯି)
(ଆଶିଯାନିଯିତ)

‘ତାପଂ ତୀରଦୟମିଚ୍ଛ ତରଣି ଜୁଲାଯିତିକ—
ଚ୍ଛୁଣ ତାଙ୍କ ପତିଚ୍ଛ
ଶୀପଂ ପାଠଂ ଜୁଲାଚ୍ଛ ତିଶି ତିଶି ଶଶିବିଂ—
ଶଂ ପ୍ରକାଶିଚ୍ଛାଚ୍ଛ
ଚାପଲୁତିନାଠିଚ୍ଛ ଚାପଲଗନ୍ଧନମାଠ
ଶ୍ରୀ ପତମତତ୍ରଜୀଚ୍ଛ ଚିତମୋଟ ସମୟଂ
ସାଯମେବଂ ଭୋଚ୍ଛ.’

25

ବିଜ୍ଞାନ—କା! ଗେରଂ ଆଶ୍ରମ ମନମାତି. ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଗନ୍ଧତି
ନା ପୋବୁକ.

(ଏହିଗ୍ରହିତାବଳି ପୋଯି)
ଦୁଃଖମଙ୍କ କରିଲେ.

നാല്പാട്ടം

(അണിയരയിൽ)

തരമൊട്ട് വിച്ചരുതന്നാലയത്തികളേപ്പോയ് -
 പരമപുഞ്ചനാകം തൃപ്പിനത്രുപ്പിയോട്
 സുരലിക്കുമാല്പംകൊണ്ട് വേണ്ടും പ്രകാരം
 വിരവിനൊട്ടിരോധംകൊണ്ടിതാ പനിച്ചനു? 1

(അനന്തരം പരഞ്ഞപോലെ വിച്ചരം ശ്രദ്ധാഭം
 പ്രവേശിക്കുന്നു)

വിച്ചരം—(അഹമ്പ്രാപ്യജ്ഞാനക്കൊണ്ട് പുജിച്ചിട്ട്)

പുമാതിൻ പുണ്യമെല്ലാം പുരുഷന്നപുഞ്ചാ—
 കാരമായ്ക്കുന്നാരോമർ—

മുഞ്ചുമാവോല്പം വോനാള്ളടിമലരടിയൻ
 താണിതാ ത്രപ്പിച്ചു
 കാമങ്കുംബാദിയാകം റിപുഗണമന്നയാ—
 തെപ്പും കാത്തിടേനും
 പ്രേമത്താലേകിടേനും നരമര! ശ്രവം—
 കൈതിയും മുക്കിയും മേ.

2

(എന്ന നമസ്കരിപ്പുനു)

ശ്രദ്ധാഭം—(വിടിച്ചു എന്നീപ്പുജിച്ചിട്ട്)

ഒക്കെതാത്തമ! സബേ! നിന്നിൽ സക്തി വല്ലിക്കാരനും
 നക്തമത്ര ശയിപ്പാനും ഉക്കിയുംകൂടി വന്ന തൊണ്ട്. 8

വിച്ചി—ഇതിലെ ഇതിലെ. (എന്ന രണ്ടും ചുറവിനടന്നി
 ട്) ഈ പീംത്തിനേരുത്തെന്ന എഴുന്നുള്ളിയിരിക്കും.

(ଶେବାନ୍ତିଲିଙ୍ଗରୀ)

ପିତ୍ର—(ତୋଷତ୍ତକାଣ୍ଡୀ)

ଏହିଦେଖ ତୋଳୁ ଯାଣ୍ଡ ଜଣାନତମତିଲତିଆଁ—

ଛେଷ୍ଟ ପୁଣ୍ୟପ୍ରଭାଵା—

ଲିଙ୍ଗେଣାକଣାତିପ୍ରକାରଂ ଧରମମନ! ବେଳେ—

ଲ୍ଲୁଂଶମତିଙ୍ଗ ଯେବାଗଂ

ବନ୍ଦ ଚିତ୍ତପ୍ରସମମନାହୁତିଙ୍କରଣରେତ୍ୟାକେ—

ଦୂର ସାଙ୍ଗୀର ତିରିବେ!

ପାଦିଚ୍ଛ୍ଵିଦ୍ଵାରାବକ୍ଷଳେହୁାଙ୍କ ସୁନ୍ଦରମଲ—

ତକିଳେର ସାରକଣେବେ!

୫

ହୁଙ୍କ ମାମକରୁମତିଲେବାରୁ

ନାହିଁଯୋଥିମ୍ଭାନାହୁତିବାଳୁ ବିଭେଦ!

ଯାହା ସଂଶେତି ନିନ୍ଦ୍ରିୟବ୍ୟାହୀ

ମନୀଲ୍ୟହୁତିବାରିତ ମାନ୍ୟବାଳୀ ତୋଳୁ.

୫

ନିଗନ୍ତିକାପଦିଯୁଦ୍ଧ ହୁଏ ଏହିଦିନାହୁତିତ୍ତ ସପଦ୍ଧତିକିର୍ଣ୍ଣ
ପୋଲୁଂ ବିଚାରିଛ୍ବିକନ୍ତିଲ୍ଲୁ. ହୁଙ୍କ ହତିଙ୍ଗ ସଂଶେତି
ବନ୍ଦରୁ ହୁବିଦିନରେ ନୁପତନୀ.

ଶେ—ହୁଙ୍କର ବନ୍ଦରୁବଶାର କାହିଁଯାବ୍ୟାଗିଜ୍ଞ

କାନ୍ଦିଚ୍ଛ୍ଵିଦ୍ଵାରା କତୁକଂ କନତାରିଲେବାରୁ

ନାହିଁଚ୍ଛ୍ଵିକାଣ୍ଡା ବୋଲନାକମିଚ୍ଛିରିଲ୍ଲୁ—

କନନାହୁତିଲ୍ଲୁଣ୍ଡ କେତ୍ତି ଯାରମଦାରବୁଦେଲୁ!

୬

ଏହିଦେଖ ଅର୍ଦ୍ଧଗଂପେଣ୍ଠାଲେ କାଣାକାର୍ଯ୍ୟେ ତୁ
ବ୍ୟାପିର ବେଳେତୁଁ?

വിഭ—സംശയിപ്പാനില്ലപ്പോ.

ഗൈ—എന്നാലതിരു പുറപ്പേട്ടുക.

വിഭ—ഈതാ ഇവിടുന്തോ എഴുന്നള്ളിയെന്ന കേട്ടിട്ടാണെന്ന അതോന്നും കുന്തിപ്പേരി ഇന്തോട്ടു വരുന്നാണ്.

ഗൈ—ഹീ! അതുവ്യാ? (എന്നോ എഴുന്നേറ്റു നില്ലുന്നോ.)

കുന്തി—(പ്രവേശിച്ചിട്ട്) തുജ്ജൻോ ഇന്നൊക്കിലും എന്നെ കാണാണെമെന്ന തോന്തിയപ്പോ, ഭാഗ്യംതന്നെ.

വിഭ—(കുന്തിയോട്) ഈ പീംത്തിനേൽ എഴുന്നള്ളിയിരിക്കാം.

കുന്തി—(ഉരിക്കുന്നോ.)

ഗൈ—ഈതാ തുജ്ജൻ അഭിവാദ്യം ചെയ്യുന്ന (എന്നോ അരു ചെയ്യുന്നോ.)

കുന്തി—നല്ലതു വരെട്ട് (എന്നോ അന്നറുമില്ലുന്നോ.)

ഗൈ—(തൊഴുംകൊണ്ട്) കൂട്ടുരൂപം ഇവിടെ വന്ന കാണാണെമെന്ന വിചാരിക്കുന്നാണ്. കഴിയുന്നില്ല എന്നെങ്ങുള്ളി.

കുന്തി—അതു, അതെതക്കിലും ഉള്ളപ്പോ. എന്നെ മരനു എന്നതെന്നാണോ ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നതും. തുജ്ജൻ ഇല്ലോ.

ഗൈ—വേണേ, നിന്നാൽ മതി.

കുന്തി—അതു പോരാ. എനില്ല തുജ്ജൻോട് പലതും വരവാനാണ്. അധികം നേരും നിന്നാൽ ശരിയാവില്ല.

ഗൈ—എന്നാലാല്ലാതെന്നയാവാം. (എന്നോ ഇല്ലുന്നോ) വി

കുന്തിപ്പേരിനെ നിന്നാലോ?

കുന്തി—അണ്ണോ! വിഭരിരില്ല.

വുട

ഗേവമ്മിന്ത്

വിഭ—ഇങ്ങനോളാം. (എന്നോ തൊഴതിരിയ്ക്കുന്നോ.)

കന്തി—അച്ചൻ വിശ്രദിഷ്ഠ കൗമില്ലപ്പോ?

ഗേ—ഇല്ല, സുവംതനെന്നയാണോ.

കന്തി—ഞാനിൽനിന്നെ കിട്ടു ദാവിഡ് കുറു നിങ്ങൾ
കുട്ടി അറിവില്ലെന്ന വരാൻ പാടില്ലപ്പോ.

സന്താപാംബുധിതന്നിൽ വിന്നവശരായ്
നീത്യുന്ന ലോകദാശില—

ചുത്തും കൈതുകമോടെട്ടത്തു കരയിൽ—

തൊന്തരനെ കേരാറ്റിവാൻ

സന്താപം പരമാന്ത്രിച്ചും മധുരിയോ

കന്തിയ്ക്കുഴം സകടം

ചിന്തിയ്ക്കുയ്ക്കിനെന്നതു സംഗതി പരം
വസ്യുതപ്രമാണാക്കയോ?

എന്നോളം പാപിയായിട്ടുാകവശിയവനീ—

മണ്ണയലത്തിക്കലൂത്താ—

പിന്നോളംകുർഖിയില്ലെന്നവിധിവിതമൊരാൾ
കൊന്ന മാറ്റാവതാമോ?

എന്നാലോചിച്ച രാവും പകലുമില്ല കൂഴി—
ജീന നാമം ഒപിച്ചി—

ട്ടന്നാലും വന്നിടന്ന ചലനമതു നമ—

ക്രിപ്പവ്യപ്പാലാവാൻ.

ഗേ—ഒരു! അങ്ങിനെയല്ല. ഇവിടുത്തപ്പോലെ ഭാഗ്യ
മിച്ച സ്ത്രീകൾ ചുരുക്കമാണോ. എന്നാണെന്നെന്നേപ്പോ, സ്ത്രീ
കുർക്ക മതിയായിട്ടുള്ള ഘുറുന്നാണാവുന്നുടന്തോ
ഉം ഭാഗ്യം വേറെ കൗമില്ല, അതുതനെ.

കുന്തി—०—എൻറു ബാശ്യം കേമംതന്നെ.

ജന്മക്കഴിം തദ്ദേശ പുതുരൈത്ര
സന്ദേശമുപംക്കാണ്ട് വസിഞ്ചുമണ്ഡ്യോ
കുന്തിഞ്ചു വാത്താലതുള്ളടിയിപ്പോൾ—
കുന്തത്തിലാണായതുതന്നെ ബാശ്യം!

9

പുതുന്മാങ്കുട കുമ വിചാരിഞ്ചുവോപംതന്നെന്നു
ഓ' എനിക്കു സമിച്ചുള്ളടക്ക സക്കം. വിചാരിച്ച
നോക്കുണ്ണു! സോമവംഗമഹാരാജാക്കന്നാരാണോ' എ
നീരു പുതുന്മാർ. ഇപ്പോൾ തുമലുകാരു രാജുഭാരം
ചെയ്യാൻ സംഗതിക്കായമാണോ'. എന്നാൽ അതിനു
ശേഷിയില്ലാത്തവരോ, അതും അല്ല. ഇങ്ങിനെന്നു
കൈയൊണക്കിലും അവക്ക് രാജുാധിവത്രവും മറ്റും
ഇല്ലാതെയായി. എന്നല്ല, രാജുത്രു കടപ്പാൻകൂടി വാ
ടില്ലെന്ന വന്നവോയ്ക്കും. അതു വിചാരിക്കുവോപം
തൊനെങ്ങെന്നു സഥിക്കേണ്ടോ? എന്നാൽ തുണ്ണുന്ന് പ്രത്യേ
കിരീച്ചായ ബന്ധുവാണോ'. തുണ്ണുന്നു കയണാക്കാണ്ട്
വഴിരെ ജനങ്ങൾക്കു മുൻം വന്ന കാണ്ണമാണെന്നോ'. എ
നീരയും എൻറു കിടാങ്ങളുടെയും നേരെ തുണ്ണുന്നു ക
യണ കാണാനില്ല. എന്തല്ലോം കയ്യുങ്ങളാണോ' തുണ്ണു.
അവരുംവിച്ചതും.

മത്തേം പുലി വന്നി വൻകുടിതൊ—

കുക്കുളായ ജന്മക്കഴി—

ലത്യുന്നതു യേമേകിട്ടുന്നു മഹാ—

ഒന്നുപുംഗശങ്കളിൽ

ആത്മിപ്പുട്ട് കിടന്നഴനവശരായ്-

ക്ലാലം കഴിച്ചേയാൽ മൽ-

ദ്രുതമായെട വാത്തഃയാത്തധികമാ-

സ്ഥാത്തായ ക്രത്തുന മേ

10

ക്ലും മഹിഷമതല്ലിടജ്ജ കഴിയും

മാടം മരഞ്ഞാടിയും

പുല്ലും പുറമിവരംകൊണ്ട നിറയ-

പ്രുട്ടിള കാടിൽപ്പും

അല്ലുംപുട്ട നടന്നഴന കരക-

ണ്ടീടാതെ കണ്ണിച്ചിങ്ക-

നാഞ്ചു മാമകപുത്രരായതുനിന-

ചുപ്പാത്തായ ക്രത്തുന മേ.

11

വാലപ്പും മലർ വായസം മലു മുളിം-

തൊട്ടുള്ള ലോജ്ജുംബൈ-

സ്ത്രീലിച്ചുണ്ടിനെ രാജധാനിയിൽ വഴി-

ന്നണാവൈരാഗ്യന്നാനികൾ

മാലേരും ധലമുലമെന്നിവ ഭജി-

ചൂത്തും വനം വാണാം-

ക്ലാലത്തെക്കമ്പയോത്തിട്ടുന സമയ-

ത്രത്പാത്തായ ക്രത്തുന മേ.

12

കട്ടിനേൽ മുട്ടമെതകയിട്ടിനമേ-

ലേരോള്ളുനം ചേന്നിട്ടം

പട്ടം മറുവിശേഷമുള്ളവകളിം

നന്നായ്മിച്ചുണ്ടിനെ

ഇപ്പിംവോലെ കിടന്നാണ്മഹവരാ—

പ്രാറ്റുന്തേരാറ്റും
കഞ്ചേപ്പട്ട കിടന്നതോത്തഡികമാ—
യുംതാരു കത്തുന മേ

18

എറം ചുട്ടോരു വെവല്ല മണ്ണു മഴയെ—

യല്ലാനിന്നുചൂൽ കൊട്ട—
കാറ്റും മറുമനേകസകടഗണം

സർജ്ജം സമിച്ചുണ്ടിനെ

മാറ്റിത്തതെതാട്ടമെൻ്റും മക്കളുഡികും

പെട്ടോരു പാടോക്കിലീ—

പ്രാറമ്പിയും സമിച്ചുമോ? പരമതോ—

തുംബാതാരു കത്തുന മേ.

14

താഞ്ചേരുംപടിയുള്ള വാഹനമതിൽ—

ജീലിച്ചവക്കീവിയം

സഞ്ചാരത്തിനു വന്ന സംഗതി വിചു—

രിച്ചാക്കല്ലുമിച്ചുവരേതോ?

അഭ്യാസാളായവരോത്തിട്ടുന സമയ—

താണംഞ്ഞല്ലാണോമന..

പ്രാഥാലിച്ചു വിണ്ണണ്ണ പാട നിങ്ങളി—

ചുംബാതാരു കത്തുന മേ.

15

പാതീരാണിതുപോലെ കാട്ടിലയികും

കഞ്ചിപ്പുലംസകടം

താന്തീരാൻ വഴിവന്നതില്ലതിനമേ—

ലജ്ജത്തോതവാസത്തിലും

എന്തല്ലോം വികടം പിണ്ണത്തിൽ ചെ-
റിപ്പേരം നിന്റും ബോധം
വെന്നതല്ലോം കരിയായിട്ടും പടികിട-
നമം തന്മ കത്തുനു മേ.

16

എല്ലാ ലോകവുമല്ലത്തീൽ പരിചിൽ-
പൂഖിജ്ഞവാനെന്നതും
കല്യത്രം കലങ്ങം ഭോനിലധികം
പിശ്രേഷ്ടരാം എന്നെല്ലിൽ
തെല്ലാംകിലുമിനു താവക്കുവാ-
സാരം ഇനിച്ചീലതും
വല്ലാതുഭൂഡ കഷ്ടമായതു നിന-
ആം തന്മ കത്തുനു മേ.

17

എന്തിനിന്തിനെ വളരെപൂർണ്ണമാണോ? ഇനി വകവാനു
ഇള്ളതുള്ളടി അറിയാവുന്ന അതുണ്ണേ തുണ്ണൻ. അതുകൊ
ണ്ട എന്നെന്നാനും പരമ്പരാന്തിലും. എന്നെന്നും സകടത്തി
നാം ഒരു നിവൃത്തി വരുത്തിത്തനിടേ പോകാവു. എം
നിജും മരംരാഖോടു പരവാനില്ല. എന്നും എന്നും മകനാഞ്ഞാനും തുണ്ണുനു വിച്ഛാരിക്കുന്ന
തുണ്ണുനു വിനാക്കിയാണു. എന്നാൽ അതു സൂര്യാനും അശൈശ്വരം തുണ്ണുനില്ലാത്തു
തുണ്ണുനു കാലങ്ങോഹം!

വിശ—എയ്, ഇങ്ങിനെ പരിശേഷം പായങ്കരും.

എല്ലാലോകരെയും കാത്തു നല്ലവള്ളും രേഖിട്ടും
മല്ലവെരുജ്ജു കാഞ്ഞുമില്ലാതായിഡ്യുവിക്കുമോ?

18

എന്നല്ല, നിങ്ങളെൽക്കിച്ചു ശ്രദ്ധാർ കു പ്രത്യേ
കം വേണായാണ്.

കമി— എന്തെങ്കിടെ നേരെ ദയവില്ലെന്ന വിചാരിച്ചു പ
റയ്ക്കാതല്ല. അസുകലംകൂടി വിചാരിച്ചുനോക്കിയ
പ്രീതി ഉണ്ടെങ്കിലും സകടംകൊണ്ട് പുരപ്പുട്ടപ്പോയ
താണ്.

ശേ— അപ്പുൻപെങ്കിൽ പറഞ്ഞതു ശരിയാണ് ഇവി
ടേജ്ജു വശിരെ പ്രസന്നതിനോ എടയാളായിട്ടുണ്ട്. എം
നാൽ ഒരു തീക്കേണ്ട ഭാരം എന്നിക്കുതനെന്നായാണ്.
അതിനു സംശയമില്ല.

വിച്ച— മൂന്നായിക്കുംകൊണ്ട് കൈശരവന്മാരുടെ ദ്രാലോ
ചന കേൾക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവിട്ടനു വശിരെ പ്രസ
നിച്ചു വശായിട്ടുണ്ട്. ഇതൊക്കെയും നിസ്സാമ്മാണിം.
പ്രസന്നിപ്പാനില്ല താമസിപ്പാതെ പുത്രനാർ ശത്രുക്കു
മെല്ലജയിച്ചു മുൻഡെ രക്ഷിക്കുന്നതു് ഇവിടേജ്ജു കാ
ണ്ണാനിടവക്കുമെന്നും മറ്റും അടിയൻ അവിയിപ്പാറു
ണ്ട്. എന്നാലും ദെഹം വരുന്നില്ല.

ശേ— ഇന്നുള്ള ദിവമിത്രശശവമാരു തീര—
മെന്നുള്ളതുള്ളിൽ വഴിപോലെ നിന്നുച്ചിട്ടേണ്ടു
എന്നല്ല തൊനിനി വിശ്രഷ്ട മതിരുമാരു—
മൊന്നല്ലതു തീരവതിനായ് പറയാം പത്രക്കേ. 19

പുത്രനാർ വന്തക്കിൽ കിടന്ന വശിരെ ദിവിച്ചുവെന്നാ
ണ്ണോ മാവുമായ പ്രസന്നം. അതിനെപ്പുറിതനെന്ന
മുമ്പിൽ പറയാം.

പരമതിലവർ ചെന്നിട്ടാംരഞ്ഞാട് വിന്നെ—
 ദിനക്കരണഗവാനന്റേപ്പു ചെങ്ങോങ്ങാരം
 ഘനതരക്കുകത്താലക്കുനക്കാലമേക്കീ
 കനകക്കയമതാകം പാതുമോത്താൽ വിചിത്രം. 20
 എന്നാൽ ആ പാതുത്തിന്നതനെ കാശു വിശ്വേഷമു
 ണ്ട്. കേരാശ. അക്ഷയപാതുമെന്നാണ് അതിനു
 പേര്. കാഞ്ഞവും ശരിയാണ്.

ചിത്തത്തിലെള്ളു നിങ്ങവിക്കിലുമാക്കണമെന്തിൽ
 പാതേ ഇനിച്ചിട്ടുമതൊക്കെയെണ്ടക്കുമെന്നേ,
 ഓത്താലിതിൽപ്പരമതായെങ്കിലും
 പുതുക്ക് വേണ്ടതിനിയെള്ളു മഹിതലമെന്തിൽ 21

ഈതു വിചാരിച്ചാൽത്തനെ നാട്ടിലിക്കുന്നിങ്ങനു കാല
 തേക്കാം വളരെ സുവഭാഗിക്കുന്ന കാട്ടിൽ. അതുത
 ഗൗയ്യു, ദിവ്യമാരായിരിക്കുന്ന വളരെ മഹാക്ഷിമാകം
 എന്നുതെത്തേണ്ടായിരം പ്രാധാന്യകം വന്നതിൽ അവ
 റോട്ടിട്ടി ഉണ്ടായിക്കും. എല്ലാവക്കും ചതുപ്പിയമാ
 യി ക്ഷേണവും മറ്റും കൊടുത്തിക്കും. കന്നിനും ഒപ്പ്
 ലിമ്മുണ്ടായിട്ടില്ല.

ഈവിധമെള്ളാങ്ക സെണ്ട്വും
 ഭവിലെംതത്തക്കമില്ല നോക്കുന്നും
 കൈവായിനവുമെന്നാൽ
 കേവലമമ്പ്രാഴമവക്ക് കാവിശ്ശു. 22

ആ കാലത്തും ഒരു വിശ്വേഷംകൂടി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

പാത്രൻ പുരാഹതിപദാവിന് -

മത്ത്യാദരംപുണ്ടെങ്കിക്കുലം

സത്രുക്കൈലേത്തീരെ മട്ടിപ്പുതിനാ

മുത്തുജ്ഞയൻ വേണെ വരങ്ങം നൽകി. 23

അരതുതന്നെയല്ല, ശ്രീപരമേശപരൻ അജ്ഞന്നർന്നു
യുഖപരാക്രമം കാണ്ണാൻവേണ്ടി കാട്ടാളിനായി വന്നു
യുഖം ചെങ്കുതിൽ അധികം സന്ദേശിച്ചു് എങ്കം
തടപ്പാൻ പാടിപ്പാത്തതായ പാത്രവതം എന്ന സപ്ര
നം ദാപ്പാസ്ത്രംകൂടി കൊട്ടതിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു് —

ഇംഗ്രേ പാരികലുമാകമിപ്പോൾ

പോരിന്ന നില്ലിപ്പു കിരിടിയോടു്

ഇഴ ഭണ്ണാധികരി എന്തു സാം?

കെഴവുംരെഡീമനോരാളി തന്നെ

പോകും മട്ടിക്കൈനതിനില്ല വാദം. 24

ഇതും പ്രത്യേകം വിചാരിപ്പാനുള്ളതാണു്. ധർമ്മപു
തർ തുടങ്ങിയുള്ള ഇവിടത്തെ പുത്രനാർ കേവലം മ
ന്നഷ്ടപ്പെട്ടു:

സുക്ഷ്മം കേട്ട ധരിപ്പു ധർമ്മതന്നെ

ശ്രീധർമ്മരാജാവുതാൻ

സാക്ഷിാൽ മാത്രതന്നാണു ഭീമനവിലു്

പ്രാപ്തപണിവിപോഷകൻ

പക്ഷം തോൻ പരായനതല്ല നന്നാം

തോൻതന്നെയാണുജ്ഞന്നന്നു

പക്ഷശ്രീസുരവൈത്രാണാറിവെഴും

മാദ്രേയരോത്തീടിനാം.

25.

വിചാരിച്ചാലറിയാമണ്ണോ.

ഇവരുടെ ജനനമണ്ണാം

ദേവകർമ്മ സുമദ്ധും ചെയ്തറിവില്ലോ?

ആവിലമെന്തിനു പഴതേ-

യാവക്കേയാൽത്താലടക്കമുണ്ടോ.

26

അരതുതന്നെ പോരാ. അജഞ്ജനൻ ജനനസമയത്തിൽ ‘ഭ്രാഹം തീക്ഷ്ണനിന്നനായി ഇവിടത്തെ ഇംഗ്രൂൾ അങ്ങനെകും കിഴുനിഗ്രഹം ചെയ്യോ’ എന്ന് അശർണ്ണിവാക്കു കേട്ടതും, വിചാരിജ്ഞു. എന്നാൽ നല്ലവണ്ണം ദോഷപ്പുംവരും.

ശത്രുക്കളെന്തു വന്നിചെയ്തിലുമായവക്കു

മാത്രം മഹിജ്ഞകയതില്ലതിലോന്നാഡോലും

ചിത്തത്തിലോന്തിട്ടു ചോട്ട കഴിഞ്ഞത്തായ

പുത്രനാമകരിലറിയാമതു നല്ലവണ്ണം.

27

ക്ഷമ്പാധനാദിക്രമം അരക്കില്ലത്തിലിട്ട് കൊള്ളിവയ്ക്കാൻ നിയുതിച്ചു. പാണ്ഡാലിനയ രാജസഭയിൽ നശയാക്കി നിത്രംവാൻ ഭാവിച്ചു. കാട്ടിൽവെച്ചു കൊപിപ്പുനായ ക്ഷമ്പാസന്ധ്യമഹാശിഖയാക്കാണ്ടു ശപാപ്പിംബാൻ ശ്രമിച്ചു. അജഞ്ജനനെ മുകാസുരനെക്കാണ്ടു നിറുത്തി പൂഞ്ഞിംബാൻ ഉത്സാഹമിച്ചു. എന്നല്ല; ഇങ്ങിനെയുള്ള പല വിജ്ഞാവസ്ഥകളിൽനിന്നും പ്രയാസംകൂടാതെ ഇവിടത്തെ ഒറ്റനാൾ നില്പത്തിച്ചു; ചാന്നിരിജ്ഞന്തു വിചാരിജ്ഞ

അതുതന്നായുമ്പോത്താൽ ശരൂക്കെള്ളിയശേഷവും.

ചുത്രനാർക്കാനാവഗേന ധാത്രിക്കണബച്ചളിട്ടം 28

എന്നാൽ പോരെ, പ്രസന്നം ഒരു തീന്തില്ലോ?

കന്തി— എന്നടെ കമ പോകട്ടേ
 എന്നം ദിവിജ്ഞയകിലത്തും
 നന്ദരപ്പാലിപ്പതു
 നന്ദജനാക്കം ഭവാന്തര മേരാനേ! 29

ശ്രീ— അങ്ങിനെതന്നെ. എന്നെന്നറ്റ. അവക്ഷവേണി
 എന്നൾ എന്തും ചെയ്യവാൻ സന്നദ്ധനാണ്. ധർമ്മപു
 രക്ഷട പ്രീതിജ്ഞവേണിയാണ് ഇപ്പോൾ ചുറപ്പു
 ചിത്തം.

കന്തി— എന്താ കാര്യം?

ശ്രീ— കൈശരവനാരാധിട്ട യുദ്ധം വേണമെന്ന നിശ്ചയി
 ക്കുയും അതിനു വേണ്ടുന്നതു് കൈക്കുയും ക്കുക്കുയും
 കഴിഞ്ഞു. എക്കില്ലും ദിംഞ്ഞാധനനോടു് കനാത്തടി തുണ
 ദിംഘം പഠിഞ്ഞുനോക്കണം. അതിനു എന്നർത്ഥെ
 വേണമെന്നാണ് ധർമ്മപുരക്ഷട അഭിപ്രായം. സാ
 ല്ലും കനം ഉണ്ടാവില്ലെങ്കിലും പരിക്കുംഖനോജണം
 എന്നവെച്ചു മുതന്നാധിട്ടാണ് എന്നർത്ഥം.

വിഭ.—(കന്തിയോടു്) നിഃഖിട്ടെ നേരെ കയണയുണ്ടാ
 എന്നല്ല സംശയം ഇപ്പോൾ തീന്തില്ലോ?

കന്തി—(ശ്രവാനോടു്) ദിംഞ്ഞാധനനെ കണ്ടവോ?

ന്നു

ശവദ്ധത്ത്

ശൈ—കണ്ട്. കാഞ്ചി കുക്കേയും നാലെ സഭയിൽ വന്ന ഫാറ്റതുകൊള്ളിം എന്ന മാത്രം പഠന്തു പിരിക്കും ചെയ്യ.

വിച്ഛ—(വിചാരം) സഭയിൽ എഴുന്നുള്ളവോപം ദിഞ്ഞായ നാലികൾ എന്താക്കെയാണോവോ ശോഖിത്തങ്ങൾ കാണിക്കവാൻ പ്രോക്കന്തു!

ശൈ—എന്നാൽ ദിഞ്ഞായനൽ വല്ല വികൃതിവേഷവും കാണിക്കാതെ ഇരിക്കില്ല. തൊനം കഴിക്കു എന്ന ഫിച്ചാരിക്കന്നില്ല. എന്തെങ്കിലും ഇവക്കുട അവസാനകാലമായി.

കുമാർ—തെങ്ങൾക്ക് തുള്ളന്ത്പൂതെത കരാറുയമില്ലോ!

ശൈ—(ചിരിച്ചുംകൊണ്ട്) അതു പിന്നെ പരായാനില്ല ഭ്യൂ. ഒ! നേരം അംഗാരം അതയ്ക്കും.

കുമാർ—തുള്ളന്തെക്കണ്ണിട്ടുള്ള സന്ദേഹംകൊണ്ട് നേരം പോയതു് അറിഞ്ഞതില്ല. എന്നാൽ തൊനിനി അംക തേണ്ണു പ്രോക്കട്ട്.

ശൈ—താമസംകൂട്ടാതെ സന്ദേഹത്തോടുള്ളി വന്ന കുട്ടകൊള്ളിം.

കുമാർ—എന്നാല്ലെന്തിനെയാട്ട് (എന്ന പ്രോയി.)

ശൈ—ഇപ്പോൾ അംഗീക്കുവെങ്കിട്ടുട വ്യസനം കട്ട തീ ന്നില്ലോ?

വിച്ഛ—ഉള്ള്. മുഖത്തു നോക്കിയാൽ തന്നെ വളരെ വൃത്താസം വന്നു. ശ്രീകരിക്കു സന്ദേഹവും ദിഖവും പേരാത്തിൽ പ്രകാശിക്കും.

ഗൈ— തോൻ ഇതിലധികം കലശത്തുട്ടെമ്പ്പൊൻ വിചാരിച്ചിരുന്നതു്.

വിഭി— ഒരുക്കാൻ ശക്തിയുണ്ട്. ചാപല്ലും കംഡും.

ഗൈ— കേഴുവരാജാക്കന്നാടെ വികസനസ്ഥാപം സ്വീകരിക്കാതെയാണോ തോൻ ഇങ്ങാട്ട് വന്നതു്. അതു ഒസമായിരിക്കില്ലു. എത്തെക്കില്ലും പത്രുത്തിന്റെ ഭാവിക്കുന്നതു്. ദിഞ്ഞാധനാടികളിൽടെ അറബിയാളിത്തും വീരദയാളും കണാബാൾും അററിയില്ലു.

വിഭി— വേണ്ടവഴി തോനില്ലു; പറഞ്ഞുകൊടുത്താലും സാഖ്യമില്ല.

ഗൈ— എവക്ഷണാട്ട് മരണം ചുനരായതൊന്നാം ഭാവിച്ചിട്ടാതെ ചിലക്കണ്ട നടന്നിട്ടുണ്ട് അതുവരുമുള്ളതിനാതെ കളിച്ചവെന്നാൽ ചൊഡ്യങ്ങനേരമറിയാം മറിമായമല്ലോ. 30

വിഭി— വിശ്വേപകവിരുദ്ധമെന്ന മനക്കുന്നിൽ വിശ്വാസമോട്ടഡികമായി തെളിഞ്ഞതിനുണ്ട് വിശ്വപംഡാരേതിനു ഭരിച്ച ഒന്നും വിശ്വാസിപ്പാലെ കൂട്ടയ്ക്കിത്ര കൂട്ടപ്പോൻ. 31

ഗൈ— ചതിച്ച മറുള്ളവരെകെട്ടപ്പാൻ കൊതിച്ചു കാലം കളിയാതെക്കണ്ട് അതിപ്രേക്ഷാദത്തും സാരമാം സങ്കുളതിക്കു തന്നെ വന്നുണ്ട്. 32

വിഭി— ഇവിഭിത്തെ കരണയുള്ളവക്കും വേണ്ടതുപോലെ തോനാളി.

എൻ

ശൈലിക്കു

സാത്രകി—(പ്രവേശിച്ചിട്ട് ശൈലിക്കോട്) ലീംഗം ദ്രോ
ണം ഇവിടത്തെ കാണാൻ വക്കുണ്ടോ.

ശൈലിക്കു—മേ. അത്രമോ! യോഗ്യരായ അവരെ നോക്ക്
അവർ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു ചെന്ന കാണേണ്ടതായി
അം. അതു പിചാരിച്ചില്ല. പ്രാജ്ഞയിക്കുവും മറ്റും
പിചാരിച്ചാൽ ഇങ്ങനൊട്ട് വന്ന് എന്ന കാണുന്നതും കൂടും
ഒഴിയല്ല. അതുടെ ഏതെങ്കിലും അങ്ങനൊട്ട് ചെ
ന്ന് എതിരോടു കൊണ്ടുപോരിക്കുന്നു. പോവുക.

(എന്നല്ലാവകം പോയി)

നാബാമകം കഴിഞ്ഞു.

അരത്യാമുകിം

(അനന്തരം ഒരു ഭാസി പ്രവർത്തിക്കുന്നു.)

ഭാസി—എന്താണോ, കണ്ണില്ലെന്ന നടിച്ചുംകൊണ്ട്
പോണ്ടു്?

ശിവായി—(പ്രശ്നവരിച്ചിട്ട്) കണ്ണില്ലെന്ന നടിക്കയല്ല,
തന്മാൻ മുകാലാബാൻ എന്നർ കണ്ണില്ല.

ഭാസി—വിന്നും, തന്നെ എന്നറിയില്ലോ? പൊങ്ങുംഡി,
അംഞ്ഞാട്ടതനെ.

ശിവാ—എന്തോടു്?

ഭാസി—ഇന്നൊപ്പ് റാഗുഡിലത്തെ ദിക്കിലേജ്ഞു്.

ശിവായി—ഇന്നൊപ്പ് റാഗുഡിലത്തെ കമരയ്ക്കു പഠാ
യേണ്ടു്! ഉംകാരതനെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

ഭാസി—തെള്ളാറങ്ങടു് എന്നവളോട് പഠായിക്കുന്നി
ല്ലോ?

ശിവാ—നിരീക്ഷയു നിരിച്ചും പഠാണെന്നു, എന്നർ ദിങ്കുംഡായ
നന്ന് പൊന്നാതന്മാനും അടക്കലായിക്കുന്നു.

ഭാസി—(വാപ്പാത്തിച്ചിരിച്ചുംകൊണ്ട്) അല്ലോ തന്മാ
നും അടക്കാൽ തന്മാക്കു് എന്തായിക്കുന്ന പ്രയ്ത്തി?

ശിവാ—എൽ, വല്ലതും പഠോ? അവിടെ ചില കാഞ്ഞവി
ചാരമായിക്കുന്നു.

ഭാസി—ചിന്നല്ലോ, തന്മാനും തന്നൊട്ടല്ലോ കാഞ്ഞം വി
ചാരിക്കണോ?

കംന്ന

ശേവദ്വിതോ

ശിപാ—അത്സു. അതിനു കള്ളംനേയും ദില്ലാസനന്തര
നൃരാനേയും മറ്റൊ ശ്രീക്കുണ്ഠായിരുന്നു
എനിക്കു പേര്.

ഭാസി—ഹാറി കരക്കുള്ളടി ഇല്ലാതെ വിചാരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്
ണം ഉണ്ടായതെന്നതായ കാഞ്ഞംബാണ്?

ശിപാ—നല്ല നിശ്ചയാല്ല. തോന്നണ്ണതു പറയാം.

സാധം സമയത്തിനാലെ
മായം വിട്ടിയ്ക്കു വന്ന മധുമദനൻ
ആയതുകൊണ്ടായിരാം;
തായക്കേടോക്കിലില്ല മരാനം.

1

ഭാസി—ഗുരീക്കുള്ളം വന്നാൽ തന്നുരാനെന്നതാ തരക്കേട്ട്?
അതിനെന്നു അതു വിചാരിക്കാം ഇല്ലതു്?

ശിപാ—അതോ, ഗുരീക്കുള്ളം പാണ്യവന്നാർ പറഞ്ഞയ
ചുട്ടാണ്ണതു പന്നിരിക്കുന്നതു്.

ഭാസി—എന്നാപുറം. അവർത്തമുഖം കീരിയും പാന്ധുമാ
ണണ്ണു. എന്നിട്ട് തന്നുരാനിപ്പോർ എന്നതുക്കാണു്?

ശിപാ—തന്നുരാക്കുന്നായം കള്ളംരാം ശ്രീ ഇപ്പോൾ ആ
ലോചനമുറിയിലേണ്ണു് എഴുന്നെന്നില്ലിട്ടുണ്ടു്. എന്നതെന്ന
യല്ല എഴുന്നെന്നില്ലനോപാർ എന്നു വിളിച്ചു്,

‘ചെമേ ധമ്മജനില്ല നന്നതഴിരു—

പ്രാരംഭതെന്നാം പറ—

ഞങ്ങുന്നുവെത്തുടർച്ച കുള്ളംബൈവിടെ പ—
നിക്കുന്നാരിഞ്ഞിട്ടെന്നാം

നെന്നാമർപ്പിക്കാൻ വേണ്ടതെവിലും

ചിന്തിച്ചുംചീടുവാ—

അമ്മാമൻ കൃതമാഗമിക്കണമെന്നു—

നിച്ചും കണക്കാല്ലിതിൽ.

2

എന്ന തൊൻ പറഞ്ഞതതായി അമ്മാമൻ ശക്കാഡേഡു
ചെന്ന പരായണം^o എന്ന കല്പിച്ചു. അതിക്കാണു
തൊൻ പോണ്ടും.

അസി—എന്നാൽ വേഗം ചെല്ലു. തൊൻ താമസിപ്പിച്ചി
പ്പേഫുംപും! ഇവിടെ ചൊടുതോട്ടു.

(എന്ന രണ്ടാഴ്ചം പോയി)

പ്രവേശകം കഴിത്തു.

(അനന്തരം ആദ്യംചന്ദ്രിയിൽ ഇരുന്നംകൊണ്ട്
ഭഞ്ജ്യനന്നു ഭഞ്ജ്യാസനന്നു കണ്ണന്നു
വികണ്ണനു പ്രവേശിക്കുന്ന.)

ഭഞ്ജ— ചതിയുടെ നിധിയാം തുണ്ണൻ
ചിത്തൈഡു വന്നെത്തുമാത്ര റൂപസഞ്ചയിൽ
മാതൃലഭന്നു വരാള്ളും
മേതു നിന്നുംനോഭാനമില്ലപ്പോ. 3

(അണിയംഗിൽ) തൊനിതാ വന്നല്ലോ.

വികണ്ണൻ—അമ്മാമൻറു കച്ചയാണിതും.

(അനന്തരം ശക്കി പ്രവേശിക്കുന്ന. എല്ലാവരും
തമിൽ ആച്ചാരോപചാരങ്ങൾ ചെയ്തു യമാ
കുമമിരിക്കുന്ന.)

ശക്കി—എന്താണിവിടെ ആലോച്ചിപ്പാൻമുള്ളതും?

ചിങ്ഗം—വറയാം,
കേട്ടിപ്പേ നിങ്ങളെല്ലാവക്കമതിക്കരുകാൽ
വെള്ള ധാരാലുണിതെല്ലാം
കട്ടോഹാക്കണ്ണാനേരകവടമൊടിവിടം—
തന്നില്ലാം വന്നവപ്പോ.

കണ്ണൻ—
ധാർശ മും തെപ്പല്ല ധമ്മാത്മജനട ചില കാ—
ഞ്ഞക്കോളിച്ചുവാനാ
യിപ്പംകബ്ബുംഖുടകൊണ്ടാണവനട വരവെ—
നാളുതെനമള്ളിലായി.

4

ശകനി—എപ്പോഴാ ഇവിടെ വന്നതു്?
കണ്ണൻ—ഇന്നലെ വൈക്കേന്നരമാണിവിടെ കണ്ണതു്.
ചിങ്ഗം—ഉണ്ണം ഇവിടെ അവാമെന്ന സ്ഥാൻ യാത്ര.
ശകനി—ഉണ്ണം ഇവിടെ അപ്പേ ഉണ്ടായതു്?
ചിങ്ഗം—വിഴിക്കു കെതിയുണ്ടതു. കെതിയുള്ളവക്കട
ചോരു ഉണ്ണിള്ള എന്ന വരവെന്ന പോയി.
ശകനി—അതു തരംകുടിപ്പു.

ശോധാലനാണായവനോത്തിട്ടേന്നോ ദിവസം
ദ്രോലരാനിച്ച ടിച്ചിച്ചുകൂടം
കുള്ളാസനന്ന—അതു, അതു ശരിയാണോ.
അതു ഭാഗമെല്ലാം നിങ്ങവിള്ളിലായാം—
കാണാസത്തുല്ലാലയക്കാണു യോഗ്യം.
മിക്കണ്ണൻ—(വിചാരം) അതുകി! ഇവക്കിനാളെ ഇന്നതു
വരയാമെന്നില്ല. സജീവനനിന്നിട്ടുണ്ണം സാമത്ര്യം.
(പ്ലിഷ്ടം) അരീക്കിണ്ണൻ വരാറായി.

5

ക്ലീന് — വന്നാലെ എതാ?

ഭണ്ണോ — കണ്ണാലെഴുന്നേഡ്സുങ്കതാങ്ങമിന്ന
കൊടോടിക്കെയന്നാലുധിക്കം മദിക്കും
വേണ്ടാസന്നക്കാരണങ്ങളുന്നനേരം
മിണ്ണാതിരിക്കുന്നതുനെ യുക്തം.

6

ഭണ്ണോ — അങ്ങളിച്ചേയ്യുതു ശരിയാണോ.

വന്നാലുാരുവെന്തിനു
നിന്നീടുടേ മുണ്ണു തിരക്കുവിൽ

ശക — ചൊന്നാലുായതിനെത്തരം -

മനേരം തോന്നമായതുരചയ്യാം.

7

ഭണ്ണോ — (അവലോചിച്ചിട്ട്) കൗൺസിൽ ഉംശ്.

ക്ലീൻ നാണ്ണയുന്നനേരമെഴുനേ-

റീടും ജനത്തെപ്പും

ഒന്നു പ്രക്കാരമനിക്കു സംശയമതി -

നാല്പറ്റിനു തെപ്പുകിലും

സപ്രീം റൂട്ട് തുലാം തന്നെനമെഴുനേ -

റംഗാജിത് ലംബിച്ചവൻ

ക്ലീൻ തന്നെ പരഞ്ഞുവെക്കിലുമതിൽ

ഭേദപ്പെട്ടതില്ലെന്നാൻ.

8

ക്ലീൻ — (വച്ചാരം)

ചൊല്ലുക്കേട്ടുകു പിഴയിതു

തെക്കു കടക്കുത്തിലംഡിയെന്നാണോ?

(പുഞ്ജം)

എല്ലാം ക്ലീനാപോലേയ -

ക്ലീനാതുണ്ടാ നമുക്കു മത്താഃക്കും?

9

കണ്ണൻ— ഇത്തു കണ്ണാലവിട്ടനാ പത്രും—
 നടപ്പുകൊണ്ടിരു തെളിഞ്ഞതാണ്
 കൊടത്തു തുണിക്കിടമെക്കിലപ്പോൾ
 കടത്തിട്ടു തുറവയതാണ് ഒരു. 14

കിങ്ങ്— അതുടെ, ഇന്നിവിടെ വരട്ട്. ഒരു പാകത്തിലാ
 കാം.

ശകനി—(ചിരിച്ചുകൊണ്ട്)പരിഞ്ഞിക്കുന്നു. കാര്യങ്ങൾ
 കു കബളിം വേണും—ഈന്ന വിശ്വേഷമാനം വേണു.
 വന്ന്, അഭിപ്രായങ്ങളുംകൊ പറയണ്ട്.

സാമത്ര്യം സമർത്തിനില്ല പരബ—
 നോത്തിട്ടപായത്തിലി—

സ്ഥാമത്തിനു പുരജ്ജുട്ടന്നതിവരെ—
 നാണ്ണാനു തോന്നന്നതു്

സാമോദം ചിലതിസ്ഥിരസ്ഥിലുംചെ—
 ആട്ടു മരഞ്ഞുങ്കിൽ—

സ്ഥാമാന്ത്രത്തിലോരുത്തനുണ്ട് ചാരികൊ—
 സഭനേണ്ണജയിച്ചിട്ടമോ? 15

ഈവജെ പകിട്ടോനും ഇവിടെ പറവില്ല.

കിങ്ങ്—അതുടെ, വന്നോട്ട്. എന്നാൽ എല്ലാവരും മു
 ഹമാനിച്ചേരുംണമെന്നണണോ?

ശക—എന്ത് അതു വേണു. അതൊക്കെ മുമ്പിൽ നിയു
 ധിച്ചവച്ചതുപ്പോലെ.

കണ്ണൻ—ഈ തുണ്ണൻ സില്ലാനമില്ലെന്ന നടക്കം. പറ
 മസില്ലാത്തി! പണ്ണേതനു പാണിയവനാരുടെ പക്ഷി
 കാമനാണ്.

മിഴു—ഗരിയാണോ, ഈ കളിക്കശേഷം ബുദ്ധിക്ക മണം
മിഴു.

പാത്രാവലിതൻ പുടകർ നബ്ദിച്ചിരുന്നേര—
അതപ്പോൾ ചെലകൾ ഏകാട്ടത്തു തുജ്ജിനാല്ലോ?
വാഞ്ഞാനിക്കുലമവരിൽ ക്കാവിവുണ്ട് പാരം
തന്മാപലങ്ങളിലാത്ത മരംചുരുങ്ങോ? 16

വിക—(വിചാരം) അതു ബുദ്ധിയുടെ മണമല്ലോ. കാഃ.
ഈവക്കാക്ക വിവരിതമാണോ.

മിഴു— മിഴുസന! ഭോൾ ചെന്തി—
മിഴുസന നടത്തണം
വിശ്രദാസമാട് പോയാലും
വിശ്രദിച്ചിരിവാമണേ! 17

മിഴു— (എന്നിംറിട്ട്)

കല്ലുന്നപോലെ നടത്താ—
നല്ലുവുമില്ലൊന്നിക്കു സന്ദേഹം
ഈപ്പോൾപ്പോ തിന്റെയിലാ
തിന്റുവരോടൊക്കെയാജനയറിയാപ്പോ! 18
(എന ചോദി)

ക്കാവി—ഈതൊക്കെ നന്നായി. എന്നാലും, ഈ നിജീക്കാക
സംശയം—തുജ്ജിൻ വരുമ്പും ഈ നടാനം ചിചാരി
ജീവതെക്കണ്ട് എഴുന്നല്ലോനും എന്നിരുന്നുനാനും മംഗം
ഇതിൽത്തന്നെ ചാല പ്രശ്നാനിക്കർ ചാംഡി ചുംപുട്ടേ
ക്കിലോ?

ക്ലീനർ—അതും അതലോചിപ്പാൻളിൽതാണ്. ചില വശങ്ങൾക്കു് വിഷമമാക്കിത്തീക്കാൻ. അവരോടൊന്നും വരവാറും പാടില്ല.

ഒന്തു—അതുമായാലും വേണ്ടില്ല. രാജക്ലീനിൽ ആൽഹ ഭേദമില്ല. അരച്ചുനായാലും വേണ്ടില്ല, മത്യച്ചുനായാലും വേണ്ടില്ല. തെററുകണ്ണാൽ ശിക്ഷിക്കാം.

വിക—കാച്ചിത്തിനെററ തീച്ചുയും മുച്ചുയും ക്രക്കു ഇവിടെ തുന്നായാണ്.

(അണിയരയിൽ)

‘എന്നാലിന നിശാകരാന്തഘമതി—

നാളേളാരലകാരമായ്

മിനാഞ്ചോരു സുരയാധനനു നബവാൻ

കല്പിച്ചിത്തല്ലാവക്കം

നന്നാഞ്ചുട്ട നടന്നകൊമ്പവിനിതിൽ വെ—

ചുംരകളിലും തെററിയാൽ—

പ്രിനെത്തെല്ലാങ്ക വിട്ടവീഴ്യിവിട—

ക്കാണില്ല കേണിടില്ല.

19

യാർച്ച പ്രതിനാ മിട്ടക പാരമിയലും

ക്ലീൻ കടന്നനുറയും

ഗോംജിത്തം തുടങ്ങനേരമിളക്കി—

പ്ലോകാതിരന്നീടിനാം

വിസ്തിതം പിണയുന്നതാകിലയിക്കം

ദോഷങ്ങളാം മഹാ—

നഞ്ചത്തിന്നാടയാവുമെന്നതു വിശേ—

ഷിച്ചും വിചാരിക്കണം.

20

വാക്കാനൊന്നടെ വായിൽനിന്നൊങ്ങാക്കിയം

പീണാലതിനേതുമെ

നീകം പിന്ന വരുന്നതശ്ലോം മുഖം -

നോക്കം നമുക്കില്ലിതിൽ

വകുത്രതൈഥ രാജക്കല്ലുന പുന്മാ

ലംഗിച്ചിട്ടേനാർക്കെഴു -

ചുക്രപാസമൊട്ടിച്ചു ക്ഷേമി -

പ്രിക്കം കണക്കെന്നിയേ.

21

ലേണ്ണപോള്ളുമിളക്കമാക്കമുള്ളവാ -

യീടേണ്ണ തുള്ളിൻ മഹാ -

മോശക്കാരനുതാന്തിടാതെ വെറുതേ

കണ്ണാലെഴുന്നേഞ്ഞുകിൽ

വംശരൈതാടെ മടിക്കിയാൻ മടിയെന്നി -

ങ്ങില്ലേൻറ തെരാഡ്യുതം

വാൾക്കിന്ന സുരോധനൻ വിട്ടക്കയി -

പ്ലായുസ് പോയിടില്ലോ ?

22

(എന്നോ എല്ലാവരം കേരാക്കുന്ന)

ക്കുന്നു - ചുള്ളാസനന്ന കല്ലിച്ചതിൽ കൗത്തി ഖനപ്പി

ചുണൻോ സഭയിൽചേന്ന പംശത്തും .

ചിരും - കന വരുത്തയച്ചാൽ അതു നടത്താൻ ചുള്ളാസ

നന സാമത്ര്യമുണ്ടോ . ▼

ശക - നടന്നെങ്കിൽത്തന്നേ പറയാറായുള്ളു.

വിക - (വിചാരം) നടന്നാലും നടന്നില്ലുകിലും മുപ്പുര

ക്ക്ലിക്കകയും എഴുമീന പരസ്യം ചെയ്യുകയും കഴി

മുമ്പ്

ശൈവക്കുട്ടി

തെരു. ഇനിയതെങ്കിലും കമ്മ കണ്ണാലറിയാം. ഇംഗ്രേസോ
രക്ഷിക്കു.

എൻ—എപ്പോൾ ഇപ്പോൾ വരാവായിരിക്കും. നമ്മൾ എപ്പോൾ
വരാവക്കും അരതിനും മുമ്പിൽത്തുനെന്ന അനുസ്ഥാനമണ്ണ
പത്തിൽ ചെന്ന പേരുകളുണ്ടുമെന്തി അമാസ്യാ
നം ഇരിക്കുതുന്നു.

(എപ്പോൾ പോയി)

അവുമുഖം കഴിഞ്ഞു.

അറവാമക്കം

(അരന്നതരം ദ്രാശണങ്ങം അശ്വപ്രയാമാവും പ്രവേശിക്കുന്നു)

അശ്വ—ഗ്രാഹം ഇവിടെ എഴുന്നാളിട്ടുണ്ടെനു കെട്ട്
പോയിക്കാണേണോ?

ദ്രാശാ—അല്ലോ കണ്ടില്ലോ?

അശ്വ—കാണുക കഴിത്തില്ല. എന്നല്ല എഴുപ്പാഴാണ്
എഴുന്നാളിയതു്, എവിടെയാണ് എഴുന്നാളിയിരിക്കു
ന്നതു്, എന്നതാ എഴുന്നാളിയ കാൽം, കനം മനസ്സി
ലായില്ല

ദ്രാശാ—മധ്യാദയേറുന്നൊക്കെ ധർമ്മജ്ഞൻറ
കാൽം തോന്ത്രാരാനിവിടത്തിൽ വന്ന
കിങ്ഗാധനന്തരനും ചൊല്ലുവാനായ്
ഡെയൽാലേഴുന്നാളി ജിഗനിവാസൻ. 1

ഇന്നലെ ഒവക്കന്നറം ഇവിടെയെഴുന്നാളി യുതരം
ജ്ഞരേയും കിങ്ഗാധനനെയും കണ്ടോ അപ്പോൾ തന്നെന്ന
വിഭ്രംക്കെ ഡെന്തതിലേയ്ക്കു് എഴുന്നാളി. അവിടെയാ
യിരുന്ന താമസം. ലീംഗ്യം സ്ഥാനം കൂടി അവിടെപ്പോ
യിരുന്ന. തന്നെബിളി കണ്ടപ്പോൾ ഗ്രാഹം,

“ഉണ്ടാക്കാരായനേകും ഗ്രന്ഥിടയ ഡോ—
നാർക്കല്ലിത്തത്തറു വന്നി—

ട്ടേരം മധ്യാദ റോക്കേന്നുഭാഗതു വഴിയെ സ്ഥാനം
കണ്ടപ്പോരേണ്ടതാണ്”

തെറാണിച്ചുള്ളതെന്നാൽ ചുലതിവിടെ നട-
തേണ്ടതോന്തിപ്രകാരം
പറിപ്പോയ നിങ്ങളോടിപ്പിച്ചയതിന്യുന്ന
മാപ്പ ചോദിച്ചിട്ടു്” 2

എന്നും മറ്റും അങ്ങളിച്ചുള്ളംകൊണ്ടുനോറു വന്ന
വഴിരെ ആരംഭിച്ചു. തേങ്ങൾ ധാരു പറഞ്ഞു പിരിയു
ന്നേം നേതെന്ത് കെട്ടവസ്ത്യിൽക്കാണാമെന്നാം.
അങ്ങളിച്ചുള്ളു. ഇപ്പോൾ എഴുന്നള്ളത്തായിരിക്കണം.

അംഗ—എന്നാലെന്നിക്കു സഭയിൽവെച്ചു കാണാമല്ലോ.
ദ്രോഗ—സഭയിൽവെച്ചു് അരംഭക്കിലും ആരംഭിച്ചപോ
യാൽ തല വിശിക്ഷിയുമെന്നാം മറ്റും ദിഞ്ഞാധനങ്ങൾ
കൂപ്പിന്നുണ്ടാകും.

അംഗ—ആ! അതു പാതിയല്ല.

ശാംഗേയൻ താതബന്നാല്പറിവെഴുമവർ മാ-
നിച്ചു പുജിച്ചപോങ്കം
തുംഗാളി വാസുദേവൻ കരുവസ്ത്യിൽ—

ചേരു കേരുന്നനേരം
അംഗേശൻ തൊട്ട ത്രിട്ടാളികളിടെ പണിയാ-
ല്പിച്ചു സള്ളം കിക്കാ—

തിന്മോരോ തെറുചെയ്യാൻ തുടക്കില്ലതു തോൻ
സമതിക്കുന്നതല്ല.

(ആകാശത്തിൽ)

ശോഡി! മാധ്യവ! മുകുടി! മരേ! മരാരേ!
കാവ്ലി! കണ്ണുകളിലുണ്ണാണു കേന്ത്രം!

ஸோவல்ஸோலை! ஸோக்குவாஸலோல!

ஸ்ரீஷ்டாஸவாடிதவப்பாங்வூஜ! மே நமஸ்ய.

4

சுராஸ—(கேட்டிட்டு) கா, ஏழாண்ணில் ததாயி. அதுகாரதைகிற் மஹஷிமாகுடை ஸெவாகைக்களேபூஷதை ஹஸ்மாஸ்மாஸிது.

(அறணியாடித்து)

வொய்யுமாதிர்மளைஉந்தியவடியகல்..

தினினிதா வனிடங்கு

கைபூர் கானிபூர் கங்கானயில்தின்

ஒனமே செனிடங்கு

அரபூர் வீழங்க டீஞ்சாயகற்பவி வஸி-

க்கன வீந்தித்தினாக்கு)

க்குப்பு வீழங்க கல்லாங் கஸ்திக்கர் தொங்கு-

க்காவனங்களைரிட்டார்.

5

சுராஸ—(கேட்டிட்டு) கழிந்துதெ மலம் அவங்விக்க கூ சிளைதா!

அமரப—ஹாயைக்கிட்டு கைதெ தொநியாத்தைக்காலூர்.

சுராஸ—ஸெவாகீர் முஸங்கம் காலுயி. கொக்கா

கேருக்காள் வோக.

(ஏழாண்ணாத்து வோயி)

விஷ்ணுக்கு கடினது

(അരന്നതരം ഭീഷ്മം യുതരാജ്യം ദിശ്യാധനം
കണ്ണം ശകനിയും ഉദ്ധം എഴുനേരു നില്പുന
കൈശ്രവസുദൈത്ര പക്തി കടന്നംകൊ
ണ്ട ഗൈവാൻ പ്രവേശിക്കുന്ന.)

ഗൈ—എൽ—മഹാരാജാക്കന്നാക്ക് എൻറീജു? ഇരിക്ക,
ഇരിക്ക. (എന്നടിയ്ക്ക് ചപ്പുന)

ശിശ്യാ—(ഗൈവാനോട്) ഇവിടെ ഇരിയ്യാം.

ഗൈ—(സിംഹാസനത്തിനേൽക്ക് ഇരുന്നിട്ട്) എപ്പോവകും
ഇരിക്ക.

(എപ്പോവകും അമാക്രമം ഇരിക്കുന്ന.)

ശിശ്യാ—കന്തിക്കമാറ്റരാകമിച്ച വിരാഡഗേമേ
സന്ദേഹഭാവംമാട് വാശവകന്താല്ലോ?
എന്താനാരച്ചയി വോനെയയച്ചതിപ്പോൾ
ബന്ധുക്കുള്ള രഘുതി കൊണ്ടുവരേണമനോ? 6

ഗൈ—അപ്പാണ്യവക്ക് വഴിപോലെ നിന്നത്തിട്ടേണ്ടു—
കിർപ്പുവിലിന സുവമന്ന വരഞ്ഞിടുന്നു
ഇപ്പോരിട്ടതിൽ മതിയാണൊരു ബന്ധുലാഭ—
മിപ്പോരാജ്യവിച്ചതു നിന്നച്ചയിക്കും പ്രമോദം 7

യുത—ഉള്ളിക്കര വാണ്യവനാരിവിടെ പറവാൻ വല്ല
തും പരഞ്ഞയച്ചിട്ടേണ്ടോ?

ഗൈ—ഉള്ളീ, വിസൂരിച്ച പറയാം. നിങ്ങളും വാണ്യവനാ
രം തന്ത്തിൽ കംഖകാലമായഛ്ലും വിരോധികളായി
വണ്ണയിട്ട്. അതുതന്നെയഛ്ലും, ഇപ്പോൾ തന്ത്തിൽ ആ
ലും വേണമെന്ന നിശ്ചയിച്ചു. എക്കിലും ധർമ്മപുരുഷ്ക്ക്

ഇനിയും നിങ്ങളോടുചെലി മുണ്ടോഹങ്ങൾ പറയും അണ്ട്. അതിനാവേണ്ടി അരങ്ങേമത്തിനേരം മുതനായി ടാണ് തൊൻ വന്നതും. അഭിപ്രായം എന്താണെന്ന പറയാം. നിങ്ങളുംപുഡിംഗം പ്രത്യേകിച്ചു മഹാരാജാവു ദിങ്ക്കായാണും തൊൻ പറയുന്നതു മഴവനം പഴിപോലെ കേരംക്കണും.

കനാണ നിങ്ങളിയേണ്ടതു ചൊല്ലിടാം തൊ-
നെന്നുണ്ടാണ നോക്കിടക്കിലിക്കുവാണെയവനാർ
എന്നുള്ളതുള്ളിൽ നികച്ചിട്ടിടക്കുവെച്ചു-
ലിനുള്ള വൈരമതിനും ശ്രമനും ദേഖിക്കും. 8

ശകനി—(വിചാരം) കൂടും, എഴുപ്പുത്തിൽ സം
യിക്കും.

ശേ—നേ വിചാരിക്ക,

മത്തുനാകട ഇനമെത്ര ശിമിലം
വെള്ളത്തിലെപ്പുാളിപോ—
പ്രോത്തിനേണമതിനും മഹത്പരമതിലും
നിസ്സാമിപ്പുംകുഞ്ഞം
പ്രത്യേകിച്ചുവിയേണ്ടതാണിതു വിശേ-
ഷിച്ചുററ ബന്ധുക്കളാൽ
പത്രും പുണ്ട് വസിച്ചുകൊള്ളണമതാ—
ണാവഗ്രൂമാപോളിവും. 9

കണ്ണൻ—(വിചാരം) അപ്പും, തത്പരതാനുഭവഭേദം ചുണ്ണം
നാണ് വന്നതെന്നാണോ?

ശേ—അന്നനു മുത്തവക നാട് രീച്ചിട്ടെന്ന—

മിനാളിയെല്ലുതു പുരാതനവിതിയശ്ശേ?

എന്നാകിൽ മുപ്പു ശമനാതമജനാണനിഃനിഃ

ചല്ലാന്ത്രയത്തിലുത്തുമോക്കണമിർക്കുന്നിൽ 10

ക്രഞ്ഞാ—(ചിനിച്ചുംകൊണ്ട്) അതും, അങ്ങിനെയാണു
പുംപ്പുംടോ? എന്നാൽ പറയാം.

അല്ലോ കുഞ്ഞി! യഹാതിതന്നു തന്നെ—

സാരായിയാണും വ—

ണ്ണല്ലാസേന ഇനിച്ചു കേരംകു യഥ്രതോ—
ടുന്നാളിലുഴിതലും.

കല്ലുന്ന പദ്ധതിക്കായിട്ടു പുത്തവാ—

ണ്ണല്ലാ രീബേഷുന്നതി

സൗല്ലാക്കം ദുര്മാളിയുള്ളതെന്തിനു വിശേ—

ഷിച്ചിനാ ചൊല്ലുന്ന ഞാൻ. 11

(ക്ലീനിം ശക്കിയും മുവത്തോടുമുവം നോക്കി ചിരി
ക്കുന്ന)

ശേ—(പുണ്ണിരിയിട്ടോ) ശരി. ജ്യോഷ്മാരിരിക്കു അന്നു
പുത രാജുഭാരംചെയ്തു എന്ന മാത്രം ചുംതുവെച്ചും
വോരാ. അതിന്നും കാരണവുംഞ്ഞ വിചാരിക്കുന്നും.
യഹാതിയുടെ മകളിൽ ജ്യോഷ്മാരായ നാലു പേക്കം
പിതുശാപം മേതുവായിട്ടു രാജചിഹ്നങ്ങളില്ലുതെ വ
രികയാലാണ്‌പദ്ധതിക്കായ പുത്തവിനു രാജുഭാരംചെ
യ്യാൻ സംഗതിയായതും. കാരണവന്നായാലും നോക്ക
ങ്ങളുംണായാൽ രാജുഭാരത്തിനു യോഗ്യാനാവിശ്വേഷനും
അരങ്ങേറിവുണ്ടാവാൻ വഴിയുണ്ടും.

க்ளிக்ரம் தூட்டாது ஜெலோ -

க்ளிக்ரம் விந்தாதனங்கிரிக்கேஷன்

வாஸ்ய மஹிதலம் ஜெலோ -

வாஸ்யிதுதொட்டாலும்

12

அது வசி விசாரித்துவதும் வாஸ்யவின்ற புதுங்க அறையைடு ஜெலோ அதுகிரிக்கேன யூயிப்பின்ற கொயலேபு ஹப்பாம் ராஜுவார் செய்துள்ளது?

தாதன்ற ராஜு தாயக்கிரிக்கே -

மேதைக்கிலும் ஸாகைமிலுமிதிக்கு

உாதுஞ்சுமேடுன வோனிவதெலூாம்

செத்தெப்பிலோத்தாக்குதிரியுன தலேபு? 13

ஒன்று—(காஷ் பேரபூதொட்டாக்குக்கீடு) வண்ணத நிஜப்பி சூத் ஹால் கெங்கேயமால் வாஸ்யவின்ற புது நாற்கர்களையலை. அதுகொள்க வாஸ்யவின்ற காஷுமாளங்கிற்குத்தனை அது ராஜுதின்ற பிழுத்து வகாங் வலியதூங்கிற மக்குலாயிரிக்கேன தையெல் க்காளி. அதுவக்கும் அவர்கள் அதூங்கிற ராஜுத்து எல் அவகாஶமிலைப்புன ஏதான் பராஷுநிலை.

அரந்தகமாக்குத்தராஜும்

உடன்செலும் ஸுராயிபுதிராஜும்

ஏர்க்கிர தாமஸ்வீபக

ஸங்காஷதொட்டால் சுட்டு வாஸ்யே.

14

നാട്ടാരാത്രു മെച്ച നേരമുള്ളവാ—

ജീവാളുള്ള വഞ്ചകാക്കിലി—

നാട്ടിനേന്തവകാശമാണു നിന—

ചീറാതെക്കണിഞ്ചിനെ

കയ്യാ! സ്ത്രു പഠണതിട്ടന്നതിനു—

ചുഞ്ചുനാമിപ്പൂർഖു—

പ്പുട്ടല്ലോ നിങ്ങവിച്ചിട്ടന സമയ—

തൊട്ടുല്ലെന്നിട്ടുതുരം.

15

ഗൈ—ക. ഡോ. അരതു നിഃശ്വാസ ഭാവമുണ്ടെങ്കിൽ അദ്ദേഹം ഒരു മുത്തേച്ചുകായ വിചിത്രവീഞ്ഞൻം പുതുന്തനെന്ന യാണോ അച്ചുന്നു? അമ്മയ്ക്കു ബൈബാൾ വന്നതിൽ പിന്നെ പരബ്രഹ്മനിൽനിന്നുംപൂർണ്ണിച്ചണായ ആ മുപ്പേ? അതു വിഹാരിച്ചാലും അദ്ദേഹം അച്ചു എത്തനെയും കൈവിധത്തിലും ഇം രാജ്യത്തിനും അവ കാശമില്ല. എക്കിലും ധന്തപുത്രൻ അതു ഭാവിക്കുന്നില്ല. എത്തെങ്കിലും ഒരു താവഴിയായിട്ടും അമ്മിൽ നില്ല ചേച്ച് പോരാതേയും വരായി. അതുകൊണ്ടു ഭാഗംചെങ്കു വക്കി രാജ്യമെക്കിലും കിട്ടിയാൽ മതിയു കൈയുള്ളി. അതിനുതന്നെ,

പീതംവാലെ സമസ്യവസ്ഥവുമുടൻ

ഭാഗിച്ച ബോധിച്ചതിൽ

പാതിക്കൂഗമവക്കു നൽകക്ക മും

തീരട്ടു കായ്ക്കുമും

ചേതം ചെറു വൈജ്ഞാനകിലുമതി—

നില്പിന വാദം വോൻ

ചെയ്യാത് സമതമാണാഗേഷവുമതിൽ—

ക്ലീപ്പിലുവക്കാശമേ.

16

വിക—(വിചാരം) ലെണകിക്കത്തെ അറിസരിച്ചുള്ള റ്റാ
അമാണവർ പറഞ്ഞയച്ചതു്.

കൗൺ—(വിചാരം) ഈ വഴിക്കു യുംപ്രേക്കാലാണോ തൈ
കം. ഇരന്നാലെങ്ങിനെയാണോ കൊടക്കാതിരിഞ്ഞു
നന്തു്?

ശ്രദ്ധിയാ—(വിചാരം) ദിരാഗ്രഹം കരച്ചപ്പേണാ. (സ്വാഖ്യം)

ആജ്ഞം വഴം ചാവവിലപ്പുമെന്നാ—

ഡോജ്ജുങ്ങെപ്പോലെ കൊതിച്ചിരന്നാൽ

രാജ്ഞം ലഭിപ്പുന്ന കഴിയുന്നതാമോ

പുജ്ഞം നിന്നച്ചാലതിനുള്ള മോഹം.

17

ശേ—ഇരകേകയല്ല, വങ്ങവാനുള്ളതു ചോദിച്ച വാദിജ്ഞ
ക്കയാണോ. ആട്ടു, പക്കതി കൊടപ്പുന്ന മട്ടിയണ്ണെ
കിൽ കൈ വഴിത്തിപ്പുംയാം.

ശ്രദ്ധിയാ—കേരാക്കെട്ട്.

ശേ—വാണി വിട്ട എൽിവോടിനില്ലവാൻ

ഒരുമണി നന്നാമ! നൽകക്കിൽ

ക്ഷേഗ്രമണ്ണ വരുമോക്കിലെക്കിലും

നാശമില്ലിത്രമവക്സ് സമരം.

18

ശകനി—(വിചാരം) കീഴിവോടിനേത്തുടങ്ങി.

மத்து

ஸெவட்டு^o

குண்டு—கன்றிஸுதங்கவளிதலும் என—
கைகினா நன்கங்கள் விடஷ்டிடுவோம்
வப்புக்குஜாளங்க யானது வளாக்க
ஸயிஜ்ஜவாங் ஸமதமிழ்ப் பெண் 19

ஸ—(விசார) அவை! இவள்ளர் வூலியுடை காலி
நும் ஒப்புதலை விடவிட்டிடுத்தான். கன்றுடி
பரதநாக்கடு. (பூஜை)

காரோ மூறம் விரவிகோடுவரணுவேக்கம்
கேரே ஏகாட்சுக்க வோங், கஶியதீ காஞ்சு
எடுக்குத்துட்ணாக்கு க்க்கைமுனை ஸேய—
காராள தாழ் பழுதுவராளாதாரம்.

20

வீஜ்—(விசார) அவை! யம்புதுள்ளர் வூலியுடை
கு ஹளாம். வழை வியத்திலும் தழுவிக் குபமம் தூ
ட்டுதெ கஶிப்பாக்க கொல்லாமென்களை விசாரிஜ்ஜ
ங்கை பக்கே, இவ்வெட மல்லிஜ்ஜமென தோன்னி
லூ. குருஷ்ணவியதை குத்தாரு.

குண்டு—குநாடு கன்றி ஸுதங்கவரிச்சு
பாரம் குவாகைச்சுமிலுகாரம்
நேரங்குமத்திற் பாசியள் காஞ்சு
திரிஜ்ஜு தழுவிக்குதாமிழ்விதொனம் 21

ஸ—(விசார) இவகொடு பாவாங் எனால் சுடிபூர்
பூதுவலூ. யம்புதுஉடை பீதிஜ்ஜு பங்காதைக்
ங்கும் கஶிகுகிழ்ச்சலூ. கன்றுடி பரிசுகிழ்வெ.

(പുണ്ണം)

അരവോപാങ്കത്തടിയൊങ്ങ മനിരമെക്കിലും നീ—
 അദ്ദോതെ നല്ലുക സുഖ്യോധനി! വേണ്ട ശാസ്യം
 കിങ്കു—നിബോച്ചവാണി ഉതി തുണിമുന്നിടത്തെ
 തൊദ്ദോകിലും പ്രധമവക്ക് കൊട്ടക്കയില്ല. 22

ഒന്ന—(കംശ്ച കോപതോട) എന്നർ പാണ്ഡവന്മാരു
 എ ക്രതനായിട്ടു വന്ന സ്ഥിതിക്ക് അവരുടെ അഭിപ്രാ
 യം നിങ്ങളോടും നിങ്ങളിടെ അഭിപ്രായം അവരോടും
 പഠഞ്ഞാൽ ഒപ്പാശയന്നില്ല. എക്കിലും എന്നാക്ക ര
 ണം മുഴും ഭേദമില്ലായ്ക്കാണ്ടും പ്രീതിശുള്ളതുകാണ്ടും
 വല്പതായ ആവശ്യത്തു വരുമ്പോർ മൃണംഗണം വരയു
 കയ്ക്കു ബന്ധുക്കളിലും ഭാരമാകക്കാണ്ടും ഇതിൽപ്പുംറി
 കംശ്ചത്തില്ലപ്പായുന്നു. വാസ്തുവത്തിൽ രാജ്യത്തിനാവ
 കാശികളായിരിക്കുന്ന പാണ്ഡവന്മാക്ക് അരംഭംപോൾ
 കൊട്ടക്കില്ലെന്ന വരയുന്നതു ശരിയല്ല.

കാലം ദേശമയമ്യമ്യമ്യവലപ്പെണ്ണംപ്പുല്ലും

വിശ്വാസിപ്പിതിൻ

മുലം തണ്ണെല്ലാം വേഴ്തു വഴിക്കേ—

ടെന്നാള്ളതിനാള്ളതിൽ

ആലോച്ചിച്ചു വരഞ്ഞിടേണമത്രം—

ബാതേവമായീട്ടകിൽ—

ചേലപ്പുത്രയമല്ല നിങ്ങളിതിനാൽ

നിന്മുലനാശപ്പെട്ടും. 23

വിശ്വാസിച്ചു നിങ്ങൾ ഭീമൻ വിഷം കൊട്ടത്തരും, പാ
 പിനെന്നോണ്ടു കടപ്പിച്ചിച്ചതും, ഉറക്കത്തിൽ കൈട്ടി

ശംഗയിലിട്ടും, അരംകില്ലും കൊള്ളിവച്ചതും, കുളി
ചുത്തുകൊണ്ട് സകലവും തട്ടിപ്പോച്ചതും, പാഠ്യാലി
യുടെ തലമുടി പിടിച്ചിഴച്ചു സഞ്ചയിൽ വെച്ച് വസ്തു
ക്ഷേമ്യം ചെങ്കുത്തും മറ്റും ഭീമണ്ണന്നൻ ഇന്നം മറന്നി
കില്ലു. അതുകൊണ്ട് ധക്കി രാജും കൊട്ടത്തിട്ടും കാ
ഞ്ഞം തീക്കണ്ണതാണ് നല്ലതും. അബ്ലൂഫ്കിൽ ഭീമൻ കോ
പിച്ച വന്ന നിങ്ങളെ മുഴുവനം നശിപ്പിക്കണം.

ഉഞ്ഞേരുന്ന ബകൻ ഹിസിംഗ്മാധികം

ഡീക്കേരിട്ടം കീചകൻ

ചൊൽക്കൊള്ളിയൊരു മാഗധൻ മദമെഴും

കുമ്ഹിരനീപിരരെ

വെക്കം കൊന്ന മട്ടിച്ച ഭീമനല്ലാ—

കൊൺടിഞ്ചടക്കംവിഡേണ

നില്ലോൻ നിങ്ങളിലാക്കമിന്ന ഉതിയാ—

കില്ലിഞ്ചു കില്ലില്ലു മേ.

24

അരത്രനീന്നയല്ലു. അജ്ഞന്നന്നർ അവസ്ഥ നിത്രവി
ചൂലിതിലധികമാണ്.

വിപ്പേട്ടതെ പുമാനാരിലെല്ലും മുപ്പെഞ്ചാരം ജ്ഞന്നന്നൾ

തെല്ലു കോവിച്ചുവന്നിടിലില്ലു നിങ്ങളിലാക്കമേ.

അജ്ഞന്നന്നന്നർ പരാന്തും വഴിവോലെ വിചാരിച്ച
നോക്ക.

ല്ലാക്കേയ്ക്കു വണ്ണിത്തോരു ത്രിസലൈഡേന്നു;

ല്ലാക്കോട് പാഠ്യാലിയെ വിണ്ണേ വീംൻ

ഇക്കണ്ണ നമ്മോട്ടമിടഞ്ഞു നിന്ന

ചൊൽക്കൊണ്ണ ഭദ്രാധരനം കഴിച്ചു.

25

വണ്ണയത്രോടമർക്കച്ചു—

വണ്ണയലനേയും ജയിച്ചവെന്നല്ല

വാണ്ണവദിഃഹം ചെച്ചു—

സ്ത്രാണ്ണിവം വാങ്ങി വീരനറിവില്ലോ?

27

കരത്രുതന്നെ പോരാ.

പാരിരേഴിനമിശനായ ശ്രവാൻ

സംമാരക്കുന്ന പരം

ശ്വാരാട്ടിട്ട തെളിഞ്ഞു പാള്ളുവതമാം

ദിവ്യാന്മുമ്പുാക്കലം

കന്ദരേതന്നെ കൊടുത്തയച്ച വിവരം

കേരംക്കാതെയാങ്ങളിൽതാ—

വീരൻതന്നെട വത്തമാനമറിയാ—

ഞതിട്ടോ കളിക്കുന്ന നീ?

28

വാനോർവരൻടെ ചാല്പാൽ

ഓനവപുന്ദം മുടിച്ച തടവെന്നേ

ആരുന്നു താൽ ദേവകർ

ഭാനം ചെച്ചും വരദൈഖ്യപ്പേരം.

29

ഈ വിശാഖിച്ചും വിചാരിപ്പാനുള്ളിതാൻ. ചിറ്റ
സേനൻ എന്ന ഗണ്യവും നിങ്ങളെ പിടിച്ചുകെട്ടി
ക്കാണ്ടുപോകബോം അംജല്ലനന്നല്ല പിടിച്ചതും?
ഗോഗ്യമണ്ണത്തികർ നിങ്ങളെ കൈ യുലംചെച്ചു
ജയിച്ച ഗോക്കളെ കൊണ്ടുപോയതും അംജല്ലനന്നല്ലോ?
ഇങ്ങിനെ അംജല്ലനന്നറ വലിപ്പം വിചാരിച്ചാൽ അ
വസാനമില്ല. അതുകൊണ്ട് വേഗത്തിൽ പാതി രാ

ജുംകൊടത്തും അപേക്ഷിച്ചും സമതിക്കുന്നതാണ്
നിങ്ങൾക്ക് ശ്രദ്ധയ്ക്കും. അല്ലെങ്കിൽ യുദ്ധത്തിൽ നി
ങ്ങളെ എറബിന്നേയും ഭീമസേനനം, കണ്ണം അഞ്ചു
നാം, ദ്രോണരെ മുഴുവുന്നുണ്ടാം, ഭീഷ്മരെ ശിവബന്ധി
യും, ശല്യരെ ധർമ്മചത്രനം, ശക്തിയെ സഹജേവനം
കൊള്ളും. എന്നല്ല നിങ്ങളുടെ വംശം മുഴവനം പാണ്യ
വന്നാൽ നിലിപ്പിക്കുവാനിടവക്കം.

നാരാധാരൻ വിശ്വിൽ എന്ന പരഞ്ഞ വാക്ക്
നാരാധതാണതിനു നീക്കവും തില്ലെ തെള്ളും
കാരാതെ നിങ്ങളുായ വംശമതിനു തണ്ടിൽ—
എന്നരാതെ തേച്ഛക്ഷകിക്കുയേണ്ട ചാഴിൽ. 30

കിഞ്ഞം—(കൊപ്പത്രോടകൂടിച്ചേര്) മതി, മതി അദ്ദേഹം
അദ്ദേഹം വാണിജ്യവന്നാരെയും നിങ്ങളുടെ വ്യാപാര
ദൈഖിയും എന്നാനറിയും. വാണിജ്യവന്നാൽ അഭ്യവാഴിംകൂടി
കൂമക്കായും വിടിച്ചു വാഭ്യവാദിയെ ഭാസ്യാക്കി വെ
ച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും അവക്കുടെ മാമാത്രമുണ്ടാക്കു
ക്കുട്ടത്തിലോന്നാതന്നെയല്ലോ? അവക്ക് ബന്ധുവായിട്ടോ
രാമം വേണാമെങ്കിൽ അഞ്ചുതന്നെയാണോ ചെത്ത്.

കുടനുക്കം നിന്നും
വിട്ടുകമ്പം നാമോട്ട് വേണും ഫോയാലും
പെട്ടനിനിയും തൊന്താൽ
കിട്ടം സമ്മാനമിനു വഴിവോലും 31

(എന്ന പരഞ്ഞതു തിരിഞ്ഞതിരിക്കുന്ന.)

ദീപ്യുർ—(വിചാരം) അതു! കാൽം പലിയ ചീതയായി
അതിക്രമന്ന തോന്നാന്.

വിക—(വിചാരം) എൻതെകില്ലുമാവട്ട. പറഞ്ഞിട്ട് ഫ
ലമില്ലപ്പോ.

കണ്ണ—(വിചാരം) രാജാക്കന്നാരോട് അധികം പറയു
തപ്പോ. എന്നാൽ അങ്ങിനെയാക്കേ കേൾക്കേണ്ണി
വയം.

ശക—(വിചാരം) ഇപ്പോൾ ഒരു പാകത്തിലാം ഇല്ല.
മതിയായില്ല.

യുത—കാജസ്സുശാലി കമലാവതി ചൊന്ന വാക്കും
നോടോട് കേരളക മകനേ! നിലനില്ലുമെന്നാൽ
വൈരം മുക്കണ്ണ മനസ്സില്ലപ്പോയാൽ—
ക്കൗരവ്യവംശമിത്ര സേവനതാൽ ഭവിഷം. 83.

ദീപ്യു—സാരജൻ! ഭരിശൻ! ഭരതിമേഖലിമുത്രതേ!
ഒച്ചരോട്ടു നീറസമഗ്രേഷ്യമിന്ന ചിത്രേ
നേരിട്ടരപ്പതിനു എന്ന തുടക്കം ധിതചത്ര—
തകിരെ ത്രജിക്കയ്ക്കു ഏഴുവവംശരുതേ! 84

അരുളുന്ന പറഞ്ഞവട്ടി കേട്ടിനിയുള്ള കാലം
വിള്ളിനുവൈരമെന്ന വാഴ്ക മാളികാതെ
ഇള്ളിപ്പിംബാലു സമരത്തിനുശേഷവും നീ
പുള്ളിച്ചിടാലു പുരഞ്ഞാത്തമനേഷ തുണ്ണുന്ന. 85

അ വാതി നൽകക വോൻ ഉടിവേണ്ട തെപ്പ്-
മാപത്താഴിച്ച മരവിടക വേണ്ടതിന്റെ
ഗോപാലനേന്ന കരതീടകരീ മുകളൻ
കോവിജീരിൽ നഞ്ചിവിലം ചൊടിഭൂമകം 35

എന്നപ്പു ദിന്യപയോനിയി കണ്ണനോടം
നന്നപ്പും! ശകനിതനോടമുള്ള പത്രം
ഇന്നപ്പുലിനു ചിയാണു വോനിതേരു—
മെന്നഞ്ഞതുള്ളിൽ ചിപോലേയുച്ചിടേനും 36

എന്നോ—(കണ്ണനോടം ശകനിയോടം കൂടി കംഘ മാരി
നിന്നിട്ടോ) കേട്ടിപ്പു ഇവരുടെ അഭിപ്രായം!

കണ്ണൻ— മുഖംനാർ യേംകൊണ്ട പലതും പാ... അര
തന്ത്ര തുട്ടാകാനില്ല.

ശകനി—അത്തപ്പു വിചാരിക്കണ്ടതു്. ഈ രാജസഭയിൽ
വന്നിട്ടുള്ള എവരുതാക്കേയാണോ പാണ്ടതതു്? ഈ
തു കേട്ടാൽ നൊമ്മരം ഫവടിക്കുമെന്നാണോ? വിചാരം.
അതും ഇയ്യാശൈ ഈ മാന്യസ്ഥാനത്തു കൊണ്ടിരത്തി
യതുതനു ശരിയായില്ല. ദ്രോപാലനാഡം ഗോപാല
നായമായിട്ടുള്ള ദേശം വിചാരിക്കണ്ടതായിരുന്നു. ഈ
നിയൈകിലും ഈ അധികാപ്രസംഗിയപ്പിടിച്ചുകെട്ടി
കാരാഗ്രഹത്തിൽ കൊണ്ടിട്ടുകയാണോ വേണ്ടതു്.

കണ്ണൻ— സംശയിക്കാനില്ല. ഇങ്ങിനെതന്നെന്നായാണോ വേ
ണ്ടതു്. എന്താനെന്നാണ്ടു, ഈ തുള്ളുന്ന പിടിച്ചി
ട്ടാൽ പിന്നു ചാണ്യവന്നാരെന്നിനും ആദ്ധ്യാടില്ല.

ഭയ്യും—കാഞ്ചിം പഠനത്തെ മഹാശരിയാണോ മാറ്റു—

വിഞ്ഞത്തിലിപിപ്പുള്ളുപനിഞ്ഞേ കടങ്ങിയെങ്കിൽ
ശൈഞ്ഞം നടിച്ച പരിക്കില്ല പുമാസുതന്മാർ
ഭാഞ്ഞാസുതാദിയുതരായടവിജ്ഞം പോകം. 37

എന്നാൽ പ്രീനെ നമ്മകൾ ശല്യം തീന്. അരതുകൊണ്ട്
അതിലേജ്ഞു വേണ്ടെതാക്കയും ശട്ട്, കെട്ടുവാൻ പോ
വുക. (എന്ന മുന്നാഴിം പോയി)

സാത്രകി—(പരിശേമിച്ച പ്രവേഗിച്ചിട്ട് ശ്രദ്ധാനം്ദം)
ഇവിടനോ ഇന്തിനെ സ്വന്മായിട്ടിക്കന്നാലോ? ദ
യേം യന്നനേറയും മംറും അതലോചന കരിച്ച വിധം
മാരിട്ടാണോ. അവിഞ്ഞതില്ലെന്നാണോ?

ധിക്കാരായി ക്ഷണിക്കുള്ളാസന്നശ്ശേരിക്കുളോ—

ഭാത്തു ഭയ്യും യന്നനേരയാ—

നിക്കാലം ലോകമണ്ഡേയാ! മധുചമനാ! വേൽ—

ബുദ്ധനത്തിനുവേണ്ടി

തക്കം നോക്കുന്ന നോക്കിത്തരംതിൽ നടക്കാ—

ഒളിഞ്ഞമല്ലാതെ തെപ്പും

നില്ലുംവോയായി കണക്കുപ്പിടമതിൽ നമ—

ക്കില്ല ബന്ധുക്കിലാങ്ങം.

88

അരതുകൊണ്ടെന്നെ ചെയ്യുകയെല്ലു?

ശേ—(ധുമവിരിയിട്ട്) എന്നപ്പിടിച്ചുകൈടോ? (കംക്കൈ)

மூர்தி

ஸெவஷன்

அறஸ்டு! கை உறவராஜ! கல்லி! ஶக்னே!
நினைப்பதை நமைப்புடித்
ஆஸ்தாஸ்தைந் கெட்டுவான் கொதி வேக-
நூற்றும்தகாவிலுள்ளகிலோ
தெஸ்டும்வேளை விழும்வம்மை வகுவன்
எதாகானாக கண்ணாடிவா-
நெஸ்டும் வகுவின் கங்கை ஸூழ-
நாகாகாந்த சோகில்லிதீத.

38

(எ) ஸெவாநம் பின்னாலே எஸ்டுவகும் போனி.)

ஏனுராமகங் கஷிஞ்சா.

,

സ്വത്തോമകം

(അനന്തരം യുദ്ധത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

യുദ്ധ—(നോക്കിട്ട്)

ഹസ്തിനപുരുത്തിലേജ്ഞാ—

യുദ്ധമുഖങ്ങൾ ഗമിച്ച നേരത്തു

മുത്താട തുടങ്ങുംബൊക്ക

സാത്രകിയല്ലോ വരുന്ന നേരിട്ട്!

1

(അനന്തരം സാത്രകി പ്രവേശിക്കുന്നു)

യുദ്ധ—ഹോ! സാത്രകിയോ? എപ്പോഴാണെത്തിയതു്?

സാത്ര—കരിച്ച നേരമായി.

യുദ്ധ—ഗൈവാനുള്ളിയില്ലോ?

സാത്ര—ഉള്ളോ.

യുദ്ധ—അവിടെ ക്രവിയമാക്കുകലാറിച്ചുവോ?

സാത്ര—കലാറിച്ചുകഴിത്തില്ല. അധികം താമസംകൂ
ടാതെ കുക്കുകലാശിക്കും.

യുദ്ധ—എന്താണങ്ങിനെ വരയുന്നതു്? മനസ്സിലായില്ല.

സാത്ര—വരയാം; നമ്മൾക്കിരിക്കുക.

യുദ്ധ—ക! (എന്ന രണ്ടാഴ്ചം ഇരിക്കുന്നു.)

സാത്ര—ഒന്നോധനനും, കണ്ണൻ, ശക്കി ഇവാട നൃവ
ണിം അരിയില്ലോ?

യുദ്ധ—അവരെ അരിയും; എക്കില്ലും ശൈവാനാണാല്ലോ
എഴുള്ളിയതു് എന്ന വിചാരിച്ചു.

സാത്ര—അവക്ഷ ചന്ദ്രം ചാണകപ്പട്ടിയും ദേഹിണികൾ? യുജ്ജ—എന്നതാക്കാണവിടെ ചെന്നിട്ട് വിശ്വേഷം? സാത്ര—അവിടെ ചെന്നിട്ടിള്ളിത്താക്ക വിശ്വേഷംതന്നെയാണ്.

യുജ്ജ—എന്നാൽ കേപ്പിക്കണമല്ലോ.

സാത്ര—എന്നാലുായതു പണ്ഡിതവാലെ പരവാ—
നാവില്ല നാഗേശപരൻ

വന്നാലും മതിയാകയില്ല വളരെ—

ചൃഥാഘ്രാഭത്തണ്ണക്കയാൽ

എന്നാലും പുനരല്പമിപ്പുഴിരച്ചെ—

സീടാം ഭോനോട് എന്ന—

നിങ്ങാലും ക്രതുകേന കേപ്പിക്കുക ഇഗ—
നാമമ്പ്രഭാവോദയം.

2:

അവിടെ ചെന്നിട്ട് അപ്പോൾത്തന്നെ യുതരാജ്ഞിയേ
യും ഭാര്യാധനക്കും മറ്റു കണ്ണ എക്കില്ലോ,

യുജ്ജ—വരച്ചെ. അതു ചോട് വേണമെന്നില്ല. കെണ്ണവ
സഖിയേലയ്ക്ക് എഴുന്നള്ളുന്നവരെയുള്ള വർത്തമാനം ഈ
വിടെ കേട്ട്.

സാത്ര—സഖിയിൽ ചെന്നിട്ടിള്ളിത്താണല്ലോ കേപ്പിക്കണം
തും. അനു സഖിയിൽ അവിടെയുള്ള യോഗ്യമാരാല്ലോ
വരും എന്നതനെന്നായല്ല, പുരാഡിയും വളരെ മഹാന്മാരു
ണ്ണായിരുന്നു. അവിടെവെച്ചു ശൈവൻ ഭാര്യാധനയും
നോക്കാൻ അഭിലൂക്യം മുഴവനാം പഠിപ്പാനുള്ള
ശക്കാം, കള്ളൻ മുതലായവരുടും മനാശ്വിച്ചിട്ടിൽ-

ഗൈവാന പിടിച്ച കെട്ടണമെന്നാണ് ദിംഞ്ഞായന്ന
തീച്ചപ്പുട്ടതിയതു്.

യുഖ്യ—(ചിരിച്ചുംകൊണ്ട്) അതിനോ ശവർ വിചാരി
ചൂക്ക കഴിയേപ്പാ?

സാത്ര—ആ വിചാരം അവക്കുള്ള വേണ്ടതു്?

യുഖ്യ—എന്നിട്ടോ?

സാത്ര—അപ്പുഴയെക്കമെഴ്തു വായേണ്ടു്? ആ സദ മു
ഖവറം കനിഷ്ഠകിവശായി. എന്നിക്കപ്പോൾ അവരെ
മുഴുവൻ കഴിച്ചുകൂട്ടാമെന്ന തോന്തി. പക്ഷേ ഗൈവ
നീം അഭിലൃംഗം അങ്ങിനെയായിക്കൊണ്ടു്. ക്ഷമിക്കാ
നണ്ണു പാടുള്ളു്? അപ്പോഴും സാംഘാരതത്തിൽനിന്നോ,

അരാബാൻ നാമരാട്ടിനാഡിതമത്രതുട—

സുന്ന വെന്നൊന്ന ഫോഷി—

ചൂരായ നാരായണാക്ഷാധിനിരൈഥടിടനേ

തന്റെ സെസ്യുലേറ്റോട്ടം

ക്രിരാല്ലും ക്രിരവെച്ചാക്കരക്കലമവിലം

ക്രിസ്ത്തുടാതെ കൊൽവാൻ

പോകം ശാന്തനാട്ടതു് ധൂതിരൈഥ കൃതവ—

മംഡ വിപ്പും കലവു്

8.

അതുതന്നെയല്ല

കിംഖുമാരിവരക്കുമിച്ചുശകളും

മത്സപാമി ശോവിന്തന—

തന്ത്രാലേനംട മട്ടമാറുമവരും—

കൊന്നീടുമെന്നിങ്ങിനെ

ചുണ്ടാമഷ്ഠം ചുരാതനപുഹം -

നായോങ്ക ദിവലുതൻ

വടക്കണ്ണ ചുമത്തിയിത്തിരി രസ -

കേരോട് നോക്കിടിനാൻ.

4

എന്നല്ല പ്രോണർ, കൃപർ, അശപത്രമാഡാവ് തുടങ്ങിയ
ഈ സജ്ജനങ്ങളെല്ലാക്കെ ചുറ്റുവരായി. ശ്രദ്ധാനന്ദം
അവസ്ഥയാക്കെട്ട്,

അക്കാലം ദേവദേഹാൽ യടച്ചി ചുരുട്ടി -

തനീയിനന്ത്രോലെയും ഞ്ഞി -

രാക്കാൻ പത്രന്ത്രായിരമൊക്കെന്നാടോ -

ത്രഞ്ചപലിക്കം പടിക്കം

തീക്കത്താക്കാളിടംമട്ടിലുമവിടെയെൽ -

നല്ല വല്ലുതെക്കണ്ണി -

ദ്രിക്കല്ലും പ്രാവഗം ചെങ്കുത്തിരസുക്കഹർ -

കാന്തിപുജാം ഇനിച്ചി.

5

ശുശ്ര—ഈവു, എന്നോങ്ക കമയാണിതു?

സാത്ര—ചോരാ കേരംകൾ.

പിന്നിടാദ്ദേവരഭൂജാരവയവത്തിയിൽ -

ശ്രൂടി താൻ മുന്പു എതാൻ മു -

സെന്നാഞ്ചായാൽജ്ഞനിച്ചു ചുരിച്ചവിധിഃ -

വേദ്രുദിവ്യാമരണഘം

എന്നല്ലിരേഴവാരിപ്പരിചേബാട് വിലസും

സംഖ്യവസ്തുക്കളിം വ -

നോന്നാൽ നൗഞ്ഞടിച്ചു ചരമിതിലധികം

വിസ്താരം വേണ്ടതുണ്ടോ?

6

യുഥു—ഹാ! ഹോ! അതുള്ളതുതന്നെ. മുങ്ങിക്കൊ പറഞ്ഞാൽ പോര. വിസ്തുരിച്ചു പറയണം.

സാത്രു—നന്നാമതു പറഞ്ഞാലോട്ടുകയില്ലു. പിന്നെ
ആ പ്രഭ്രജിട ശക്തികൊണ്ടും അതുള്ളതുകൊണ്ടും സം
മേംകൊണ്ടും കൈകു വിവരിച്ചു കാണുന്ന കഴിവെന്തില്ല.
എകിലും കണ്ണതു പറയാം. എന്നറിയിൽനിന്നു സന
കാലികൾ, സാമൂഹികൾ, നവയോഗികൾ, സാരദാ
ദികൾ, മൂലവില്ലയാർ, വൈവാഹസന്നാർ തുടങ്ങി
യുഥുവിധമമണിക്കോളാട്ടുടി വേദംഞ്ചേരി ഉച്ചരി
ച്ചുകൊണ്ടു മുഹമ്മദപരാതു വിച്ചു. അതുതന്നുണ്ട്.

ശരകാലഘ്രതു ഗ്രന്തപരവരിഷ്യേ—

ടൊത്തുടൻ പത്ര ദിക്ഷം

ചെവക്കം തെട്ടിത്തെറിക്കിശംപടി ഘടിതക്കും—

രാട്ടമാസം മുഴക്കി

മുഖ്യാളിം മുർഖി! ദിശ്യാധനാ! ഗം! ശക്കാ!

നില്ലു നിശ്ചിന്ന മുന്നാം

തുക്കന്നാളിം തുംനാപ്പുരിച്ചു മുദയ—

തെട്ടിൽ നിന്നിട്ട് ചാടി.

7

അതുപോരാ, കൈകളിൽനിന്നു യക്കാഡാർ കിന്നര
നാർ ചാരണനാർ ഗസ്യുന്നാർ വിദ്യാധരനാർ ഇവ
രോട്ടുടി? പ്രധാനമുപ്പുട മുപ്പുതു മുക്കാടി ദേവകളിം ഇ
റുനം വിത്രക്കോളാട്ടുടിയ യമധമ്മംജാവും സകവജി
ലജ്ജക്കോളാട്ടുടിയ വക്കന്നം ചൈവദ്രുവന്നാഡു, ഒ
തെവിച്ചു. ഒപ്പാരാ, മുവത്തിൽനിന്ന് അണിക്കും മു

କିମ୍ବାନିଙ୍କୁ ଅରଶ୍ଟାନୀପେବକଷ୍ଟିଂ କଣ୍ଠିତିନିଙ୍କୁ ଅର
ଚିତ୍ରଗଂ ମନ୍ଦ୍ରପ୍ରିତିନିଙ୍କ ନକ୍ଷତ୍ରଶଳୀଜ୍ଞାନ୍ତିକିଙ୍କ
ପ୍ରାଣଙ୍କ ଉଣ୍ଡାଯି.

ଶେହୁଯୋଦ୍ଧ ରାମାଂସମଲ୍ଲକ୍ଷ୍ୟାନ୍ୟିରଙ୍ଗେ -

କ୍ଷେତ୍ରାପ ଭଜିକ୍ଷେତ୍ରର -

କଷକ୍ଷିପ୍ତତ୍ତ୍ଵ ସତତଂ ପରତି ନିତରାଂ ଏ -

କ୍ଷେତ୍ର ମଦମନ୍ତରରୁ

ରାଜ୍ସନେଶ୍ରମତ୍ତ୍ଵ ପିଣ୍ଡାନ୍ତାପ -

ପିରାନ୍ତରୁତ୍ତିକ୍ଷେତ୍ରେ

ଲକ୍ଷ୍ମୀକାଟିଶତଲକ୍ଷ୍ମୀମଲ୍ଲତରିବିଦ୍ୟ

ସଂପ୍ର ପିପରିକ୍ଷାଵାନ୍.

8:

ଆଗ୍ରତନୀଯାଲ୍ପ, ଆଖାତନ୍ ବାଣୁକି ତ୍ରୁଟକ୍ଷିତ ଆରପ୍ତ
ମହାକାଶକ୍ଷେତ୍ରର ଅରବିନ୍ଦ ପରିବାନ୍ତରେଶ୍ଵାନ୍ତତ୍ତ୍ଵରେ
ବନ୍ଦତ୍ତିନିଙ୍କିଙ୍କୁ ଅରହିଜ୍ଞାଲକରାଯୋଲେ ପିଷ୍ଟଜ୍ଞା
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପରିଚ୍ଛାନ୍ତକାଣ୍ଠ ନିର୍ଦ୍ଦିତିକ୍ଷେତ୍ର.
ପିଣ୍ଡ ଶବ୍ଦ
ଚକ୍ରଶାରତ୍ତଶଳାଲିକହାଯ ପଲିଯ ଅରୁଧ୍ୟଶଳେଶ୍ଵାନ୍ତତ୍ତ୍ଵ
ରୀ ଅରବିଯି ଗ୍ରହକ୍ଷେତ୍ରରେ ଶେବାକରୁ କାଣାରାଯି.

ଆରପ୍ତ୍ୟାମ,

ଆମେମାଦମୋଦ୍ଦ ଶତଯାନ୍ ନିଷ୍ଠପକ୍ଷାଲୋପ -

ସାମର୍ପ୍ୟାଶମର୍ପ୍ରକାଣ୍ଠ ଜଗତରେଷ୍ଟଂ

କୀର୍ତ୍ତ୍ୟ ମରିଛୁ ଶଶନୟମଲମାଯତିକର

ଶ୍ରେମତ୍ତ୍ଵରେତ୍ତାଟନ୍ତିରେ ପିରାଜିତନାଯିନିଙ୍କ

9

ଆଗ କତିର ତେର କାଲ୍ପାମ ଫ୍ରିଣ ଚତୁରଂଶକ୍ଷେତ୍ରରେ
ତ୍ରୁଟିଯ ଆରନେକଂ ଅରକ୍ଷଣମିଳିପ୍ରକରେଶ୍ଵାନ୍ତତ୍ତ୍ଵରେ

അമിയിഡ്രി സത്യരാജാക്കന്നാരോടുള്ളി സാംഖ്യലപ്പിളി
ഡി സകലാദവവിരുദ്ധം ഉണ്ടായി. ഇവരെക്കു
എത്തേരു് അംഗങ്ങളിൽനിന്നാണെന്നു നല്ല നിശ്ചയ
മില്ല.

പിന്ന;

സ്വാഖിക്കേണ്ടും ഇഗന്നാമറിലവമതിചെ—

ജീട്ടമിക്കണ്ണരവെംബ—

പ്രാഹ്യാതത്തിനിന്താ ഞാൻ മതിയെങ്കന്നുനേ—

നാറുമായാൽ പാതമ്പൾ

മേഘാദുഷ്ട ക്രൂരാദിവൈത്തൊട്ട് പട്ടചോദ്യതും

ഭോംഗാഡാഡീവചോദ—

ജ്യാദോ ചംത്രാട്ടകൾ ഒക്കിണ്ണലജ്ജമതിൽനി—

നാട്ടും നിശ്ചതിച്ച.

10

അരുതരെയായപ്പീ,

പാമഥ്യാപ്രവതിൽനിന്നതിന്തുതം

കാമപാലഭഗവാൻ തദന്തങ്ങൾ

ഭീമകോപമൊട്ട് വന്ന ജാതനാ—

ഔജ്ജമരമുള്ള പായാവു വെള്ളപ്പണം?

11

അരും ചോരാ,

കട്ടിയുപം പുണിക്കവിൻ ഗദ ത്യടിത്തി ചുഴ—

ററീട്ട ദേവന്മാർ കട്ടി—

പുജ്ഞത്തട്ടികൾ നിന്നിട്ടുമ അമജ്യമ—

ജാക മായ്ഷേലാരഹംയി

വട്ടത്തീകരിക്കുന്നത് കാര്യമല്ല!

നില്പുനില്പേന നേരി—

ക്രാട്ടാന്തത്തീ സകോപം രിപ്പജനപടലി—

ഭിമനാം ഭിമസേനൻ.

12

ശ്രീശവതി, അധിവാദ്ധതി, ശ്രീസംസ്പതി തൃടങ്ങിയുള്ള ദിപ്പാസ്തീകളിൽ ഉടനെ ഒന്നിച്ചു വല പ്രകാരത്തിലുള്ള സ്നേഹത്താഖണ്ഡങ്ങൾക്കൊണ്ട് ശവബാനൈ സ്ത്രിച്ചതുടങ്ങി. ഈ സ്ത്രിനെ ധാരണയ്ക്കുന്നതുടങ്ങിയാൽ കലാശിക്കിപ്പു. മുക്കണി പ്രാജ്ഞാഃ ഈ പ്രവാന്തതിലുള്ള സ്ഥാവരജംഗമവസ്തു കുമി മുഴുവനും അരദ്ധപ്രാം ശവബാനീര ദേഹത്തിൽ നിന്നാതിവിച്ചു നാനാപ്രകാരത്തിൽ പ്രകാശിച്ചു. ആ സമയം മഹാഷ്ഠിമാഖട നാഞ്ചാര്യാദശനങ്ങൾക്കൊണ്ടും റൂത്തം-വെള്ളുന ദേവസ്തീകളിടേയും മറ്റും മധുശാന സ്നേഹക്കൊണ്ടും ദേവകളിടേയും ദിനുഭിംബങ്ങൾക്കൊണ്ടും ശ്രീഗണ്ഡാരികളിടേയും കൂടിക്കൂടി ദേവാശ്വരങ്ങൾക്കൊണ്ടും ശേഖാ കുമി തുടർന്നുണ്ടായിരുന്നു. ശ്രീഗണ്ഡാരി, ഈ സമയം ദിനേന്നാധനാപികളിടേയും കൂടി ഏന്താണോ?

യുഖ്യ—കാ—ഓഹാ. മഹാശോഖംതന്നെ. ശ്രീഗണ്ഡാരി, ഈ സമയം ദിനേന്നാധനാപികളിടേയും കൂടി ഏന്താണോ?

സാത്ര—ശ്രീകമു നല്ല ഗോരമോക്ഷണി. കേൾക്കു:

ചിഞ്ഞാധനാന്ന ശക്താ തൊട്ടവരുംഥരംഥള്ളു

ചിഞ്ഞാഗ്രാഹകത്തിയതിനാലുടന്ന ചന്ദ്രം

വയ്യാതെ വീണെ ധരണിതലമായതിക-
ലഭ്യോ! വമിച്ച ദയിരത്തിനൊട്ടക്കരുണ്ടോ? 13

കഴിച്ച വിശ്വസ്തുതമറിഞ്ഞിട്ടാതെ-
ജൈഴിച്ച മണിച്ചിലരഗ്രായപ്പ
തഴച്ച ഭിത്രാ ചിലർ കണ്ണടച്ച
മിചിച്ചനിന്റെ ചിലങ്ങൾമാരും 14

വേരെ കൈ അരള്ളതും കേൾംകണ.

ജാത്യസനാക്കി മുതരാജ്ഞന്തോമി
നേത്രങ്ങൾ രണ്ടും വഴിയേ മിചിച്ച
പുത്രാദി മോഹിച്ച കിടപ്പുതല്ലോ
പ്രത്യേകമീക്ഷിപ്പുതിനം കഴിഞ്ഞു. 15

മുഖ്യ—മേ-മുതരാജ്ഞക്ക് കണ്ണ കാണാംകിണ്ണോ ശേ
വാൻ! അല്ലെങ്കിൽ ഈ അരള്ളത്തെമാക്കു കാട്ടിയ അ
വസ്ഥയ്ക്ക് മതിയായില്ലപ്പോ.

സാത്രു—അതു കാണാൻ മാത്രമേ കണ്ണണായില്ല. ശേ
വാനും ആ സ്വന്തവും കണ്ണത്തിനുംരശ്ശേഷം മുതരാ
ജ്ഞർ എനിക്കിനും വേറു കനം കാണാനിടവയത്തു
തേ, അതുകൊണ്ട് മുമ്പാലതെപ്പോലെതന്നൊയാക്ക
ണെ എന്ന ശേഖാനോട് അപേക്ഷിക്കുകയും അതിനു
ബന്ധതന്നെ ശേഖാൻ കണ്ണകാണാതെ അക്കുക്കും
ചെയ്യു.

മുഖ്യ—അതുടെ, അരള്പുാംഗത്തെ ഭീമ്പുരംഭിയും മറ്റും കമ
ഡേ നാം പരഞ്ഞതില്ലപ്പോ.

സാത്യടിനാശനിനിപ്പൂരയാൻ ഭാവിക്കുന്നതു്. കേരളക്കണ്ണം ലീഡർ, ദേശം, കൂചർ, വിഭാഗം തുടങ്ങിയ ക്ഷതിയാർ.

‘അച്ചുതാനന്തഗംഗാവിനു! സച്ചിദാനന്ദവിലും!
നിശ്വലാമുതമേക്കണം വിച്ചുതാശേഷവിശ്വിഥും!

16

മഹറീവനെപ്പുണ്ട് കൊല്ലുന്നതിനാൽ—
സ്സു-യം മത്സ്യത്രാവം ധരിച്ചിലയോ നീ
കയതിക്കപ്പെട്ടിരുത്താങ്കു നന്നറം ചീ—
ഞ്ഞയത്തീട്ടവാൻ തുമ്മമായിലയോ നീ.

17

മിരണ്യാക്ഷിണാക്കണ തെത്രാധിരംജിൻ
പുരാ ഭ്രമിയെക്കട്ടനാം വീണേട്ടപ്പാൻ
വരാമസപത്രവം ധരിച്ചിലയോ നീ
മരാരേ! മരേ! പേരേ! ഗോവിനു! വിശ്വിഥും!

18

മിരണ്യാക്ഷിണാഭഞ്ജുനെകൊല്ലുവാനാൽ—
മരേ! നാരസിംഹത്പരമാന്ത്രിലയോ നീ
കരണ്ണിസ്പത്രവം ധരിച്ചിത്രിലോകം—
പുരാ മുന്ന ചൊടാലുള്ളനീലയോ നീ.

19

ധരിത്രിശവംശം മട്ടിക്കുന്നതിനാ—
സ്സുരാ ഭാർത്താവകാരനായിലയോ നീ
വരം ക്രൂരനാകം പിശാഗ്രീവനെക്കു—
നനം പ്രീതി ലോകക്ക് നല്ലീലയോ നീ.

20

മുഡാ സീരിയാസിട്ടിരിക്കുന്നതിപ്പൂർണ്ണം
സദാനന്ദമുത്തേൻ! ഭവാൻതനന്നയല്ലോ

യളന്നാം കലേ തുള്ളനായിപ്പിംനി—

ട്രിക്കാനിം കളിക്കുന്ന നീ ചീനമ്പേഡാ!

21

ഖനിക്കല്ലിയായിജൈനിക്കുന്നതിനായ്

നിന്മച്ചാരം പുണിരിക്കുന്നതും നീ

ജനങ്ങൾക്ക് ഇന്നം സുവം നാശമെല്ലാം

തനിച്ചുംതു നൽകുന്നതും നീ നമ്മേ.

22

അരയോ! വോറടയ ലോറമതാം സപത്രുവ—

മിയ്യുള്ളവക്ഷമതിഭിതി പരത്തിട്ടാരു

വയ്യുതവക്ഷമിതു കണ്ണ സമീച്ചുകൊംവാൻ

വപായുബ്ലൂത്തുക്ക വിശേ! തവ വിശപത്രുവം? 23

ഇങ്ങിന ശേവാനെ സ്ഥിച്ചുത്തുടങ്ങി. അതു സമയത്തും,

നീലക്കാർത്തുന്തലോടം നിടിലമതിൽവിള—

ഞുന്ന നൽഗോച്ചിയോടം

ബാലാദിത്രുപ്രകാശത്തോടമതിയുള്ളിവാം

പുണ്ണിരിക്കൊണ്ണുലോടം

ചവലേറും ചെലയോടം കരമതിൽ വിലസും

ശംബവചന്താദിയോടം

കൊല്ലും തുള്ളസപത്രുവം കരസഭിലവല—

കാരമായിഡ്രവിച്ച.

24

മുണ്ടു—അതുവ! ഇപ്പോഴേ കരു മട്ടാശിള്ളി.

സാത്രു—അരപ്പോഴേ അതു സാദയില്ലെല്ലു അതുക്കർണ്ണക്കോണക്കു

രഹംപാസമായിള്ളി. വിന്നെ ശേവാൻ അതു സംശയി

ചുള്ളു മഹാരാജാക്കമാരോടൊക്കെയും ധാരു അരകളി

ചെള്ളു എഴുന്നൂളി ഇവിടെ എത്തി. അപ്പോൾ തന്റെ
നീ ധന്മാർഗ്ഗത്തെ അടക്കാലേഷ്യും എഴുന്നൂളിട്ടണ്ടോ.
യുജ്ഞ—എന്നാലിനിങ്കെന്തെ ഉസാധമെന്തെല്ലാമാനൊ
നാറിയാമപ്പോ. നൊമ്പും അനോട്ടു പോവുക.

(എന്ന രണ്ടാഴ്ചം പോയി)

വിജ്ഞംഡം കഴിഞ്ഞു

(ഇരുന്നതരം ശേവാനം പാണ്യവന്നാകം പ്രവേശിക്കുന്നു)
ധന്മ—പിന്ന—പിന്ന—
ശേ—പിറിന്നാൽ പ്രാതത്തിൽ തന്നെ ഞാൻ സദയി
ലേജ്ഞു പോയി.

ഹേ! മാനവേറുവരേ! പഴിപ്പോലെ കേൾപ്പുറിന്
സാമാജികാക്കരൂപവെൻ്നു വിചാരണാരം
സാമാന്യരൂപജീള പഴിയല്ലവിട്ടതിലെബാനം
സാമാജികോണ്ട് ലവലേശവമില്ല സാഖ്യം. 25

സസ്യിക്കായി പ്രയതം വലവിയമാവിടെ—

ചെള്ളു ദിഞ്ഞാധനനു—

ഇലസ്യത്പം മുലമെന്നിട്ടുക മലമതിരം—

ഞായതില്ലതുയല്ല

ബന്ധം തുടാതെ ദില്ലാസനാശകനിക്കിളാ—

ടൊത്തു മരുംിച്ച നമേ—

ബുന്ധിപ്പാനായുടന്നാനതുവൊഴുവിടെ—

കാട്ടി ഞാൻ വിസ്തരുവം. 26

ധന്മ—ഇവിടെതന്തെ ബുദ്ധിരുട്ട് മാത്രം ശേഷിച്ചു.

ഈ—എയ് അരങ്ങിനെയല്ല. ഈ തുരയാക്കേയായിട്ട് പി
നോളം തമിൽ തീന്നാൽ കൊള്ളാമെന്നാവെച്ച വളി
രെ പ്രയതിം ചെങ്കുന്നാക്കി എന്ന നിംബുട്ടെന്നേരെ
സജ്ജനങ്ങൾ വഴിരെ നന്ദിക്കേന്നാണ്. എന്നാലിനി
താമസിക്കേണമെന്നില്ല.

യമ്മ—എന്നാലിതിക്കലൂടെ സംശയലേശമിപ്പോ—
കൂടിനാള്ളിലില്ല സകലം വേദാജ്ഞത്വപാലൈ
നന്നായുള്ളതിനു താവക്കപാദപത്മ—
മൊന്നാനേന്നനിക്കേ ശരംഗം കരംഗാംബു രാശേ! 27
(ഭീമനോട്) ശ്രവാന്തരിച്ചിരുത്തു കേട്ടിപ്പോ?

ഭീമ—ഉള്ള്—ഈപ്പോൾ ധൂപ്രഹ്മിക്കിയാം. എന്തിനു
താമസിക്കേണാം ആവു, എന്തിക്കേ സുവമായി!

ചാഞ്ചല്യത്രോടിരിക്കേന്നതു വളിരെയത്താ—
ജ്ഞാലമെന്നാലുമിപ്പോ—
ഈഞ്ചാതെന്നാറുജന്നാവരുത്തിയ മൊഴിയാ—
ലേക്കലേറ്റുക തീന്ന്
നൊമ്മാടിച്ചേന്ന ദില്ലാസനന്നചയിരം
മാടുകീറിക്കുന്നു—
പ്രാഞ്ചാലിക്കുള്ളാരോമന്ത്രലമുടിയുടനേ
കെട്ടവൻ ധൂപ്പമോദം. 28

യമ്മ—വരട്ടു—വരിത്രേമിച്ചാൽ ശരിയാവില്ല. ബന്ധുക്കു
കൂദായാക്കേ അറിയിച്ചു വേണ്ടുന്ന ഏപ്പുംകൂളം ചെ
ങ്കു നല്ല നേരവും നോക്കി ധൂപ്രഹ്മിക്കണം.

മുഖ

ഗൈത്തിരു

ശീര—എന്നാല്ലിപ്പന്നയാം ഇപ്പോൾ അതണ്ണ കിക്ക

ശട്ടകെട്ടിക്കളിയാം. നല്ല നേരവും ഉണ്ടാക്കാം.

ഗൈ—(ചിരിച്ചെക്കാണ്ട്) ഉസ്സാമശക്തി ഇഷ്ടിന്നത
നന്ന വേണം. തരക്കെട്ടില്ല. എന്നാലും നല്ല മഹിൽ
ക്കിൽ അതിനു വേണം യുംബുട്ടാൻ. വലുതായിട്ടുള്ള
കാഞ്ഞത്തിനല്ലോ ആരംഭിക്കുന്നതു?

നക്ക—ചെറും നമ്മൾ സുവിച്ചിട്ടാതിമ പതി—

മുന്നൊളിക്കാസ്തുത്തം

ചുറുന്ന നില കിട്ടിട്ടാതെയിനിഃമർ

നന്നല്ലമാന്തിക്കുകിൽ

സമദിവൻ—

മരാന്നാഡി വിജയാവ്യുമാഡോ മഹി—

ത്തംകൊണ്ട് പോയിട്ടകിൽ

ക്കൈരോനം പിണ്ണയാതെ പോരിൽ വിജയം

നമ്മൾക്ക് കൈവന്നിടം.

29

ഗൈ—എന്നാലതു കൊള്ളാം. ‘മുഞ്ഞ ശീലും’ എന്ന
ണ്ണല്ലോ.

ധന്മ—എന്താണാജ്ഞനുണ്ടു് അരങ്ങിന്നതനെന്നയുറിയുകയല്ലോ?

അജ്ഞന്ന—ഒഗവാനകളിച്ചേയുണ്ടു കേട്ടു് അതുപൊലെ
പ്രവർത്തിക്കണം, അതുയല്ലോ നമ്മക്ക് ഭാദ്ധിയും?

ധന്മ—അതു ശരിയാണോ. അവിട്ടെത്തെ പക്ഷം താമസി
ക്കേണ്ട എന്നതനെന്നയാണോ. അതുകൊണ്ട് യുദ്ധത്തി
നാ വേണ്ടണ്ടതുകൊണ്ടും തയ്യാറാക്കി ഉടനെ യുംബു
ടക്കിതന്നെ.

ശ്രീ—എന്താണാജ്ഞയെന്ന ഇങ്ങിനെ ഭാരം മററാരാമം കാണുന്ന നടിക്കന്നതു്? യുദ്ധം സമീപിച്ചുപ്പോൾ കണ്ണൻറെ പരാത്മം വിചാരിച്ച ദേശം തൃപ്പിയെ നാണഡാ?

അാജ്ഞ—(കയ്യുകൊട്ടിച്ചിരിച്ചിട്ട്) എനിക്കു കണ്ണൻ ഒരു മാൻ (എന്ന ശൈത്യത്രൈഥാടക്കി അതുകാണതു ലഭ്യം ബെജു കണ്ണനോട് നേരിട്ടുപോലെ)

രഹരേ! കണ്ണൻ! മനുക്കിനായ്ക്കു നിന്ന്—

സാമർപ്പിച്ചും ഖന്നും—

യോരെക്കാം വരാജനിത്തിരി സഹാ—

യിക്കന്നതും കാണുന്നും

മാരാഹാത്തിക്കുപാവിലാസമിവന്നു

ശൈത്യാക്കിൽ വൈക്കാതെ നീ

ചേരും കാലനികേതനത്തിലാതിനി

ലക്ഷ്മീശ്വരം സാക്ഷിയാം.

30

ശ്രീ—(സന്ദേശത്രൈഥാടക്കി ധന്മംഗളുംരാജ്)

ശ്രേതവാഹനമം നടത്തുവാൻ

സുതാരമീവിഷനും സാമ്പ്രദാം

വിത്രക്കമയി! തേ രസത്തിനാൽ

കൂതു ചൊല്ലി,—യിനിയെല്ലു വേണ്ടതോൻ്തി

81

ധന്മ—മുമ്പിൽ തൈമംക്ക ഇന്നും വരുത്തിട്ടില്ലതും ഇപ്പോൾ വരുത്തുന്നതും ഇന്നി വരുത്താനിരിക്കുന്നതും ഇവിടുന്നതെന്നാണല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ക്രൈസ്തവിജ്ഞാനം വേണ്ടതെയുംല്ല. എന്നാൽ തൈമാളിലിഞ്ചി

നെ പ്രത്യേകകാരണ്യത്വത്തി ഉപകാരം ചെയ്യ
നന്തിന പകരം അരങ്ങോട്ടിനി തങ്ങളെന്നിഷ്ടം
ചെയ്യേണ്ടതു്?

ശേ— ദിശ്യരംസുകലവും മടിച്ചടൻ
ശിശ്യലോകപരിരക്ഷയാണോ മെ
ഇശ്യമായതാം മാർദ്ദമാകയാൽ
തുശ്യനായ്സ്യമഹമായി സ്വർവ്വം

32

എന്നാലും ഇതാരിക്കേണ്ട.

(രേതവാക്യം)

ശ്രീവോവല്ലുത്രിശ്യൻ കലിയവനകലപ്പോ—
ടെ നന്നായ നയത്തിൽ—
വീഞ്ഞവനാർ കാത്തിട്ടേ ഭവനമിലു തയം
ന ഒട്ടകാർഡിട്ടേ
പാപം ദജ്ജിച്ചിട്ടേ ക്ഷമ സകലജന—
ബന്ധംക്ഷേമഭായ്യുരട്ടേ
പ്രാവിക്കേ മഹത്പം പെരുകമവർ പര
ശ്രമസാമാജ്യഃസൗഖ്യം

33

(എ)യെല്ലാവരം പോയി)

എഴാമകം കഴിഞ്ഞ.

സമാപ്തം.

റമകർతാവിനേരയും മഹനേരയും പ്രസ്തുക്കങ്ങൾ

1. ശവക്കുള്ള്
2. നടവം തുതികൾ
3. അപ്പുമിയാറു
4. കാംബോപദിശം
5. കരുതുമല്ലവശം
6. സന്താനഗോപാലം
7. കാവുശകലങ്ങൾ
8. സ്വവമജ്ഞരി
9. ഭോഷയാറു
10. ക്ഷതിലധാരി
11. മഹാത്മാ ശാഖാ
12. മുഖവായുദ്ധനം പിംജാരിക്കലമന്ത്രം

മംഗളോദയം ദിനിറിയോ, തൃപ്തിവാപ്പത്തും.

